

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 124

Dimecres, 4 de juny de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 85 i 86, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 85

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2002
(tram. 360-00008/06) (p. 3)

Sessió núm. 86.1

Projecte de llei

de qualitat agroalimentària (tram. 200-00069/06) (p. 20)

Manifestació de condol

per l'atemptat que va causar la mort dels policies senyor Bonifacio Martín Hernando i senyor Julián Envit Luna, a Sangüesa (Navarra), i per la mort en accident d'aviació de seixanta-dos militars espanyols a Turquia (p. 31)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 6/1993, del 15 d'abril, reguladora dels residus (tram. 200-00075/06) (p. 31)

Projecte de llei

del finançament de les infraestructures de tractament de residus i del cànon sobre la disposició dels residus (tram. 200-00076/06) (p. 31)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre quin balanç fa de l'actual situació política a Catalunya
(tram. 317-00622/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa dels resultats de les eleccions del 25 de maig de 2003 i de l'entrada en alguns ajuntaments de Catalunya de candidatures xenòfobes
(tram. 317-00624/06) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre les actuacions que fa el Govern amb relació a la seguretat ciutadana
(tram. 317-00627/06) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre quina opinió té del resultat de les eleccions del 25 de maig de 2003
(tram. 317-00629/06) (p. 45)

→

al president de la Generalitat sobre les qüestions que resten pendents un cop passades les eleccions locals del 25 de maig de 2003 (tram. 317-00634/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre la política energètica (tram. 310-00479/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya d'anul·lació de l'acord d'autoritzar l'activitat al dipòsit de residus de Vacamorta, a Cruïlles (Baix Empordà) (tram. 310-00463/06) (p. 49)

al Consell Executiu sobre com garanteix el compliment de la Llei 13/2001, de 13 de juliol, de modificació de la Llei 3/1998, del 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, en l'activitat de l'empresa Promotora Mediterrànea 2 SA, al poble de Garraf, a Sitges (Garraf) (tram. 310-00475/06) (decaiguda) (p. 50)

al Consell Executiu sobre l'oferta pública d'adquisició d'accions (OPA) llançada per Gas Natural (tram. 310-00480/06) (p. 50)

al Consell Executiu sobre el comportament de les caixes en els sectors estratègics (tram. 310-00481/06) (p. 51)

al Consell Executiu sobre les previsions d'actuacions de l'Agència Catalana de l'Aigua i del Departament de Medi Ambient envers el risc que comporten les obres de la riera de Sant Bartomeu, a Molins de Rei (Baix Llobregat) (tram. 310-00452/06) i sobre el cessament de la directora de la Unitat de Joc Patològic de l'Hospital Universitari de Bellvitge, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès) (tram. 310-00462/06) (retirades) (p. 52)

al Consell Executiu sobre la diferència dels complements retributius dels sous del personal de les universitats catalanes amb els del personal d'altres comunitats autònomes (tram. 310-00464/06) (p. 52)

al Consell Executiu sobre les raons per les quals en les respostes a les preguntes parlamentàries formulades pels diferents grups s'omet informació referent a la ciutat de Barcelona (tram. 310-00466/06) i sobre les inexactituds, les errades i les omissions en les respostes a les preguntes parlamentàries (tram. 310-00467/06) (retirades) (p. 54)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 6/1993, del 15 d'abril, reguladora dels residus (tram. 200-00075/06) (continuació) (p. 54)

Projecte de llei

del finançament de les infraestructures de tractament de residus i del cànon sobre la disposició dels residus (tram. 200-00076/06) (continuació) (p. 54)

Projecte de llei

de mobilitat de Catalunya (tram. 200-00074/06) (p. 60)

Projecte de llei

de mutualitats de previsió social (tram. 200-00081/06) (p. 74)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 85

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seuen la consellera de Justícia i Interior, els consellers d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2002 (tram. 360-00008/06). Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe (Informe, BOPC, 409,7).

El president

S'obre la sessió amb l'únic punt de l'ordre de dia, que és la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2002.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2002 (tram. 360-00008/06)

D'acord amb l'article 144 del Reglament, es començarà amb la presentació de l'Informe per part de l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas, síndic de Greuges, que prego que prengui possessió..., a la tribuna d'aquest Parlament. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, la nostra Llei reguladora, després d'establir que el Síndic anualment ha de presentar al Parlament un informe de les seves actuacions, determina que ha d'exposar oralment un resum de l'esmentat Informe en una sessió específica del Ple del Parlament. Avui comparec, doncs, davant de vostès per donar compliment a aquest mandat.

L'Informe del 2002, el vaig lliurar al molt honorable president del Parlament el passat dia 7 de març, i ha estat publicat en el *Butlletí Oficial* d'aquesta cambra el 26 de març. Els dies 24 i 25 d'abril vaig comparèixer davant la Comissió del Síndic de Greuges on el vaig presentar. En aquella sessió vam tenir un interessant, al meu parer, intercanvi d'opinions, i vaig mirar de donar resposta a les preguntes i als comentaris que els diversos grups van efectuar-me. Feta aquesta anàlisi ja en seu parlamentària, la meua exposició d'avui serà molt més breu, cosa no gens fàcil, com bé saben i pateixen els diputats portaveus de la Comissió, quan es tracta d'un document de prop de mil dues-centes pàgines.

Tot i que l'Informe és un document certament extens, és possible aproximar-s'hi d'una forma sumària mitjançant la presentació i els punts a destacar que conformen la seva primera part; el Llibre segon, que recull aquell àmbit que volem remarcar especialment, i també a través del resum que fa unes setmanes vam adreçar a tots vostès.

Començaré recordant algunes dades estadístiques sobre la nostra activitat. Ens movem en un marc d'estabilitat amb tendència a l'alça. Les actuacions iniciades l'any 2002 han estat 4.542; d'aquestes més de quatre mil cinc-centes actuacions que hem tramitat, seixanta-sis han estat per iniciativa pròpia o d'ofici.

En general, la col·laboració de l'Administració corresponent a les nostres peticions d'informació s'ha ajustat a les pautes que exigeix la Llei. En algunes ocasions, però, no ha estat així. En la mesura que aquesta és una variable que afecta directament la nostra capacitat de resoldre els assumptes que es presenten, a l'annex 6 de l'Informe fem una relació i un comentari d'aquestes disfuncions.

D'altra banda, el percentatge d'acceptació per les administracions de les consideracions que els hem adreçat també és estable. El passat dilluns estàvem en un 78%.

Són nombrosos els casos en què l'Administració, una administració concreta i una persona o persones també concretes, actua més àgilment després de la nostra intervenció o, simplement, actua allà on no ho havia fet encara. Devolucions d'ingressos indeguts, apreujaments d'expropiacions forçoses que no s'havien fixat, mesures correctores en activitats contaminants, són determinis que s'adopten després de la nostra actuació.

Amb tot, hi ha problemes estructurals que es repeteixen i als quals en uns moments m'hi referiré. Abans, però, repassaré algunes de les mesures organitzatives i de divulgació que en línia de continuïtat hem desenvolupat.

El nostre Servei d'Informació al Ciutadà ha augmentat la seva activitat i ha arribat a les 3.340 actuacions. En ocasions informem raonadament el ciutadà que l'Administració ha actuat correctament i, en altres, li indiquem els passos que ha de seguir per defensar la seva pretensió. Finalment, hi ha casos en què adoptem mesures d'investigació.

Hem continuat amb els desplaçaments fora de la seu, que efectuo personalment acompanyat de membres de l'oficina, adreçats a atendre ciutadans d'una o més comarques. En aquest sentit, els set desplaçaments que he efectuat l'any 2002 han estat per ordre cronològic: Solsona, Blanes, les Borges Blanques, Montblanc, Reus, la Bisbal d'Empordà i Tortosa.

Com vostès saben, disposem d'una pàgina web, una pàgina que ha experimentat un increment d'activitat espectacular: han estat més de vint-i-una mil visites rebudes i més de disset mil els arxius descarregats durant l'any passat. La tendència s'ha accentuat els primers quatre mesos d'enguany. Per exemple, durant el mes de març hem rebut prop de quatre mil visites, més del doble del març de l'any passat.

Amb la voluntat de fer-nos més presents en la societat a la qual servim, hem editat un butlletí informatiu, de periodicitat bimestral, modest en tot llevat del nom, ja que l'anomenem *Drets Ciutadans*. Com el seu nom indica, pretén ser també, aquesta nota, una eina al servei d'aquests drets.

En els annexos 9 a 12 trobaran un comentari sobre les relacions, que intentem que siguin intenses i fluides,

amb les institucions i òrgans de garantia de drets en l'àmbit català, estatal i internacional. En l'àmbit català hem continuat els nostres contactes amb els síndics de les universitats i amb els síndics municipals de greuges. Alguns dels síndics municipals als quals m'acabo de referir –els de Girona, Reus, Sant Boi de Llobregat i Santa Coloma de Gramenet– són avui a la tribuna d'invitats d'aquest Parlament.

Fem esment de les relacions amb els nostres col·legues de l'Estat espanyol, detallem l'activitat que hem desenvolupat a l'Institut Europeu de l'Ombudsman, que vaig presidir fins a mitjans d'any, i a la Federació Iberoamericana d'Ombudsmen. Aquesta darrera, la Federació Iberoamericana, agrupa institucions que, en alguns casos, treballen en situacions molt difícils, com hauran pogut seguir a través de la referència que hem fet als nostres col·legues del Salvador, l'Argentina i Colòmbia en els darrers números de *Drets dels Ciutadans*.

Abans de comentar algunes de les qüestions referides a les actuacions de les nostres administracions i serveis públics que hem destacat en l'Informe, diré dos mots sobre el Programa de cooperació amb els Balcans. Aquesta activitat, a hores d'ara, es projecta en l'àmbit territorial de Bòsnia-Hercegovina, Kosovo, Sèrbia, Montenegro i Macedònia. Té com a finalitat prioritària contribuir a la consolidació de l'estat del dret en aquella àrea geogràfica, i un dels seus trets distintius ha estat des de l'inici incloure professionals de les diferents nacionalitats, amb vista a promoure el diàleg entre ells.

El Servei d'Informació al Ciutadà, els desplaçaments pel territori, el butlletí, són alguns dels instruments que tenim per atansar-nos a les preocupacions de la ciutadania. Tot seguit tractem d'ajudar a resoldre-les, si fer-ho està dins del nostre mandat, i, a continuació, informar-los a vostès, senyores diputades, senyors diputats, perquè puguin adoptar les mesures generals que considerin oportunes.

En aquest sentit, l'any passat, des d'aquesta mateixa tribuna, els vaig contestar la pregunta de quins eren els àmbits on s'havia prestat més atenció per part dels poders públics, que en diverses ocasions alguns de vostès havien tingut a bé formular-me. Aleshores vaig dir que la temàtica de l'habitatge, la de la seguretat ciutadana i els canvis en l'estructura demogràfica i de paradigma en els rols entre les diverses generacions constitueixen, juntament amb la integració de la immigració, els reptes fonamentals de la nostra societat. Sense menystenir cap altra temàtica, de les moltes tractades en l'Informe i debatudes àmpliament en comissió, enguany novament són aquestes quatre: habitatge, seguretat ciutadana, atenció a la gent gran dependent i integració de la immigració –objecte de l'anàlisi especial. A totes elles, juntament amb la infància, em referiré tot seguit.

L'habitatge. En l'Informe intentem fer una anàlisi objectiva dels factors que han determinat l'alça dels preus de l'habitatge els darrers anys. A l'alça i als factors, ja fa anys que ens hi referim; l'any 2001 vam remarcar que una part de l'increment espectacular dels preus es derivava de l'augment del preu del sòl públic, un augment que havia servit per aportar uns ingressos que les economies municipals no tenien a través dels tributs. Però no són només els propietaris del sòl, sovint pú-

blics, els agents que tenen responsabilitat en els increments; afirmar el contrari seria reduccionista. Els promotors i les entitats financeres han obtingut beneficis i, per tant, alguna responsabilitat tenen també en el resultat final de l'enorme encariment, responsabilitat que s'hauria de ponderar amb el temps esmerçat per obtenir uns determinats guanys, un marge de beneficis concret; no és el mateix guanyar en tres anys un 300% que guanyar-ne un 30%.

L'habitatge, abandonat al joc d'un mercat on la demanda té poca o nul·la capacitat d'influir en el preu, com a la pràctica s'ha fet, ha passat de bé de primera necessitat a convertir-se en una oportunitat d'inversió. La baixa retribució del diner i la feblesa i la inestabilitat de la borsa han redirigit una part de l'estalvi al mercat immobiliari. Si la finalitat d'una activitat no és permetre l'accés a l'habitatge, sinó obtenir el màxim rendiment i en el termini més breu possible, i existeixen condicions objectives que ho fan possible, no és pas estrany que els preus pugin.

En el mercat immobiliari, com en qualsevol altre, es pot incidir en la demanda o es pot incidir en l'oferta. Les administracions s'han centrat més en la demanda, amb l'establiment de les línies d'ajuts per a l'adquisició d'habitatge, però cal no oblidar l'oferta, especialment quan el pressupost que es pugui destinar a ajudar a l'adquisició alimenta l'espiral d'inflació de preus.

Algunes de les mesures possibles per controlar l'oferta ja s'han previst. Així, la creació de patrimoni públic, en la qual insisteix la Llei d'urbanisme aprovada per aquest Parlament l'any passat; també el foment de la compra i urbanització privada del sòl, els ajuts a la promoció privada i l'oferta d'habitatge públic. No oblidem, però, que hi ha altres línies d'intervenció pública, i citem, a tall d'exemple, el tractament fiscal de les vendes i de les plusvàlues.

El foment del lloguer d'habitatges a uns preus assequibles i més atractius que la compra i el foment de la rehabilitació són altres mesures importants que en el període comprès en l'Informe s'han promogut ben poc. Només des de la intervenció sobre l'oferta es pot contenir l'alça de preus, tot conjurant alhora el risc d'una davallada de preus descontrolada que afecti negativament el conjunt del sistema econòmic.

Seguretat ciutadana. Penso que, en bona mesura, la seguretat és una conseqüència de la justícia. És per això que hem insistit i hem remarcat que la política de la prevenció i cohesió social és un element bàsic de la seguretat ciutadana, i, en conseqüència, que cal dinamitzar-la. Aquesta prevenció es desenvolupa a través de les polítiques socials, que conformen, juntament amb les pensions, el nucli de l'estat del benestar: educació, sanitat, serveis socials, als quals ens referim a bastament en l'Informe.

Tots sabem que tenim mancances en política social i que, en l'àmbit dels serveis socials que lluiten contra la pobresa, algunes insuficiències són encara greus. La policia, els jutges, les presons, són necessaris; però, igual que el dret penal és la darrera de les instàncies que s'ha de posar en joc per garantir la convivència, no hem de fiar exclusivament en ells la nostra seguretat.

Fa dos mesos, senyores i senyors diputats, vam aprovar la Llei d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya. Com recordaran, no els dic res que no figuri en el seu programa, que diu: «El foment de la convivència i la cohesió social ha de provenir d'iniciatives polítiques transversals modernes que, des del respecte als valors de la democràcia i la llibertat, garanteixin la seguretat de les persones i llurs béns.» És probable que, en termes monetaris, la lluita per la cohesió social sigui més cara que limitar-se a reforçar l'aparell juridicopenal, però, en termes de patiment estalviat, penso especialment en les víctimes dels delictes i de promoció de la dignitat humana, i aquí em refereixo també als potencials infractors, segur que és econòmicament més rendible. Això hauria de tenir una traducció pressupostària major.

El que acabo de dir no excusa que la seguretat també requereix suficient dotació policial, de millorar quan calgui les seves condicions de treball i la seva formació i una adequada coordinació entre les diverses forces de seguretat. Els increments de dotació policial efectiva en l'àrea metropolitana de Barcelona, tot i no arribar als nivells òptims, que s'han traduït en una disminució dels il·lícits, corrobora que alguna observació que sobre la seva insuficiència havíem fet l'any 2000 i el 2001 estava justificada.

Amb caràcter general, estem assistint a la substitució de les forces policials per vigilància privada en algunes de les missions que tradicionalment havien exercit, com ara la custòdia d'edificis públics. Fins i tot s'han produït canvis conceptuals, com ara la integració de la vigilància privada en els sistemes de seguretat de Catalunya. L'explicació adduïda és la manca d'efectius i l'especialització i cost de la formació de la policia. Penso que davant d'aquestes raons, a les quals se'n poden contraposar unes altres que miren amb certa reticència la intensitat de la privatització, sobta que la darrera reforma de la Llei d'enjudiciament criminal encarregui la notificació de totes les resolucions judicials, no d'aquelles adreçades a persones d'una suposada perillositat o d'un ignorat domicili, als cossos de seguretat. Considero que és un contrasentit atribuir-los en caràcter general una tasca que pot exercir, igual o millor, personal sense la seva preparació específica. En la mesura que aquest determini no depèn d'aquest Parlament, em limito només a constatar-ho.

Un àmbit que en canvi sí que depèn d'aquest Parlament és el de la dotació de les presons de Catalunya. Les causes de l'increment del nombre de presos són conegudes per tots vostès: l'enduriment de les penes, derivat de la reforma del Codi penal, i la supressió que va efectuar de la redempció de condemnats pel treball i el bon comportament. Això no és un resultat imprevist. El legislador que aprovà el Codi penal en va ser ben conscient. Tal vegada no va tenir present que altres mecanismes de reducció del temps de presó que el Codi preveu, la llibertat condicional o l'indult particular, s'utilitzarien tan poc. Igualment, potser no es va pensar que les mesures alternatives a la presó serien quantitativament irrellevants. Recordem que només una de cada cent sentències que condemnen a presó, canvien l'ingrés per una mesura alternativa. En qualsevol cas, l'increment

del nombre de presos ha d'acompanyar-se d'un augment de les places. El 2002 i avui la situació és de massificació. En aquesta situació, el tractament penitenciari adreçat a la rehabilitació, que caracteritza la nostra legislació i ha simbolitzat positivament les nostres presons, tot contribuint a la seguretat futura de tots els ciutadans, es fa més difícil.

Vull insistir que l'aposta decidida per la rehabilitació que ha fet l'Administració penitenciària catalana durant anys ens ha anat molt bé en termes de seguretat. En conseqüència, afirmo que ha estat positiva per al conjunt de la societat. Quan alguna cosa va bé no sembla recomanable introduir-hi gaires canvis. Amb massificació no ens en sortirem.

Per afrontar la situació, tenim un nombre limitat de mesures. Les polítiques de prevenció, mitjançant la despesa en cohesió social a la qual m'he referit, n'és una. La major aplicació de mesures alternatives, que n'és una altra, requereix la complicitat dels jutges i dels fiscals, però també necessita que el conjunt de la societat no vegi la presó com l'única resposta a l'il·lícit. Aquí, vostès, com a creadors d'opinió, també hi tenen molt a fer. Quan posem exemples de com lluitar contra els il·lícits, potser les afirmacions més agraïdes pels oients són «de patac a la presó», no són les que més ajuden a millorar la seguretat.

Finalment, ens resta actualitzar el diagnòstic de les places penitenciàries que necessitem i invertir en la seva creació. Penso que això darrer és urgent. El Departament de Justícia i Interior, l'honorable consellera, fa només uns pocs dies visitava la Model; coneixen, per tant, bé la realitat. És cert que s'han pres determinis, com ara crear 964 places noves fins que la substitució dels centres penitenciaris de Barcelona sigui una realitat, però, amb les dades que tenim, ahir la nostra oficina tornava a visitar la Model i amb això només esdevindrà molt més difícil gestionar bé la situació.

No vull cloure aquest apartat sense un comentari sobre algunes de les coses que es fan i es fan bé. En aquest sentit, l'entrada en funcionament de l'hospital psiquiàtric penitenciari, el proper setembre, és una mesura de gran importància per la qual caldrà felicitar tothom que ho haurà fet possible.

La gent gran ha estat un col·lectiu al qual hem dedicat també atenció en aquest Informe anual. El 2002, en el Llibre segon, hem articulat una relació de qüestions sobre les quals, com a societat, ens hem posar d'acord. Només des d'aquest acord és possible instrumentar polítiques adequades que ens permetin afrontar el futur amb confiança. Cal dir que es tracta de preguntes que admeten diverses respostes, però cal triar-ne una, s'haurà de decidir si la responsabilitat d'atendre a la gent gran és de la família, del conjunt de la societat o de tots dos i en quina proporció.

El passat 26 de maig vaig rebre un escrit que diu el següent: «Som un matrimoni que tenim un avi —és el pare de la dona— de noranta-un anys, i que fa uns quants anys per la situació que estava vàrem ingressar-lo en una residència assistida, ja que teníem dificultats de poder-li donar la cura que era necessària, ja que encara que conscient està desorientat en temps i espai i és

dependent per a totes les activitats. Els seus ingressos mensuals, provinents de dues pensions, són de 1.286 euros nets; les seves despeses mensuals són 1.150 euros per pagar la residència i vint a una funerària. A part, s'ha de comptar roba, colònia i altres complements d'estada. El fet és que pot pagar l'estada i li queda un romanent –l'afegim nosaltres– d'aproximadament cent euros al mes. Fa dos anys que no ha fet la declaració de la renda. Ara se li reclama l'any 2000 per un import, recàrrec inclòs, de 2.190 euros; aquests diners no els té i en aquest cas», diu la família, «l'hi pagarem nosaltres.»

Com veuen, es tracta d'una situació no desesperada, a diferència de moltes altres, però que planteja amb tota la seva cruesa les mancances d'un model prestacional en què els que més contribueixen, amb impostos, es veuen discriminats en el moment d'arribar a la tercera edat. La no-universalitat de les prestacions comporta negar el gaudi a les persones que han contribuït a finançar-les. Això pot comportar que les classes mitjanes, puntal de la recaptació fiscal, es neguin a finançar l'estat del benestar i pressionin perquè els impostos baixin fins a fer inviable sufragar les prestacions més elementals. Per tant, estem parlant de problemes molt seriosos.

Ja veuen, senyores diputades i senyors diputats, que el futur a què em referia en aquest punt no és un fet llunyà, sinó més aviat imminent. Per tant, no ens podem entretenir gaire en disquisicions i hauríem de posar-nos d'acord aviat, no fos cas que féssim tard. La responsabilitat dels poders públics és conduir el debat, tancar acords i aportar els recursos que se'n derivin. Nosaltres continuarem treballant, el síndic, intensament durant aquest any a fi que el debat s'agiliti.

En el camp de la infància vam voler destacar i desenvolupar tres punts que ens semblen particularment significatius: l'atenció als menors infractors, els acolliments familiars i la igualtat d'oportunitats en educació. No és el cas ara d'estendre'ns-hi davant d'aquest Ple, sí que hem de dir, no obstant això, que al llarg del 2002, i a partir tant d'alguna queixa rebuda com d'actuacions d'ofici, vam fer un seguiment de l'aplicació de la Llei de justícia juvenil. D'altra banda, la promoció dels acolliments familiars ens semblava i ens sembla primordial per tal d'assegurar un model de protecció coherent i complet. La major part de les actuacions d'ofici, però, les vam dedicar a l'observació sobre el terreny, és a dir, en visites a diversos centres d'ensenyament, de l'eficàcia de les mesures compensatòries previstes pel Departament d'Ensenyament. De fet, tant com conèixer els programes de compensatòria, ens interessava abordar la qüestió de la igualtat d'oportunitats en ensenyament amb una visió global per entendre que l'assoliment de la igualtat d'oportunitats és la pedra de toc de la bondat de qualsevol sistema educatiu. Aquests tres temes que hem assenyalat continuen avui vigents com a punts forts del nostre treball actual.

Altrament, també vam fer una àmplia ressenya en el nostre Informe de la situació d'una de les actuacions d'ofici més complexes que hem dut a terme, perquè tracta dels menors estrangers no acompanyats. L'havíem iniciat l'any 1998, i al nostre entendre encara quedaven per resoldre alguns aspectes difícils de l'atenció

d'aquests nois. Amb la visita que hem efectuat recentment al centre d'actuació educativa de Vilana, ens sembla veure un enfocament més satisfactori d'aquest problema.

Els àmbits que comentem interactuen els uns amb els altres. L'envelliment de la població ho fa amb la immigració. El sistema de pensions n'assegura la seva viabilitat futura i amb les seves cotitzacions, el superàvit actual. Si en volen un altre, que tots els treballadors estrangers que estan cuidant avis i nens del país no hi fossin, doncs bé, una part d'aquestes persones que fan que una part de la gent gran i de la infància catalanes i espanyoles tinguin atenció està en situació documental irregular.

Estem d'acord que s'ha de promoure la immigració a través de canals regulars. Qui no pot estar d'acord en això? Estem d'acord que cal lluitar eficaçment contra les màfies que exploten i s'aprofiten de les persones que utilitzen aquestes vies irregulars d'accés al nostre territori, però, si us plau, no confonguem les persones que presten atenció a la infància i a la vellesa amb una amenaça per a la seguretat nacional. Mirem tots plegats d'afavorir la seva regularització documental i que les vies d'accés utilitzades per accedir al territori siguin les prefigurades pel nostre ordenament jurídic.

Quan amb el Bisbat i la Universitat de Girona vam crear la Càtedra d'Immigració, Drets i Ciutadania, vam pretendre que la societat disposés d'una nova plataforma per a l'anàlisi rigorosa d'un fenomen amb moltes implicacions, vam intentar que ajudés els poders públics, des de la reflexió, a encertar amb les polítiques adequades per transformar la realitat. Els poders públics, però, bàsicament no estan per estudiar la realitat, estan per modular-la amb més o menys intensitat. Amb això vull dir, i permetin-me un esquematisme simplificador, que potser necessitem menys estudis, menys plans i més accions. Ja sabem que la immigració té un impacte sobre l'habitatge o sobre els serveis socials. Necessitem pisos i necessitem recursos, no estudis que ens diguin que ens en fan falta.

Cíclicament tenim episodis que fan palès que alguna cosa no va prou bé: plaça de Catalunya, plaça André Malraux, casernes de Sant Andreu. Hi han persones que han estat en els tres episodis i que no tenen més sortida real que delinquir, ser explotats o viure de subsidis. Ens hem de preguntar si té sentit negar-se a admetre, en mèrit del principi de no fomentar la immigració irregular, principi que compartim plenament, que cal articular mecanismes que permetin trobar sortides laborals legals a la gent amb ordres d'expulsió que no es poden executar. Això, ho estem plantejant des de l'any 2000. El dia a dia, de forma tossuda i implacable, ens diu que negar la realitat no ajuda a transformar-la.

Aquests episodis que passen aquí i no en altres grans ciutats de l'Estat, potser també ens estan demanant que ens preguntem quants i quins recursos socials destinem a atendre la gent més desvalguda, a la qual anem canviant de nom –pobres, marginats, exclosos, últims–, però no sempre la situació. Penso que, si durant uns dies organitzacions no governamentals, com ara Càritas, Creu Roja i altres, deixessin la seva tasca d'atenció

directa, la situació seria altament complicada. La responsabilitat de la cohesió social no és, però, d'aquestes organitzacions: és una responsabilitat pública.

L'estat social i democràtic de dret, es fa fort o es debilita en el dia a dia, demana de les administracions, per tant, de les que les dirigeixen, eficàcia i submissió a la Llei i al dret. Dret entès com a manifestació d'un conjunt de valors –la llibertat, la justícia, la igualtat, el pluralisme polític– que constitueixen un referent comú des del qual vostès van treballant cada dia. Tot amb tot, entre les tasques del Síndic de Greuges de Catalunya hi ha la de recordar-los, a vostès, un cop a l'any, des d'aquesta tribuna, que encara hi ha molta feina a fer.

Senyores diputades, senyors diputats, senyors membres de la Mesa, senyores membres de la Mesa, senyor president, moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic de Greuges. Per fixar el seu posicionament tenen la paraula els portaveus dels grups, i comença, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada, la senyora Dolors Comas d'Argemir, que té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em correspon fer la valoració de l'Informe de l'any 2002, corresponent a l'activitat de la sindicatura de Greuges de Catalunya, i vull començar dient que la nostra valoració, la d'Iniciativa per Catalunya Verds, és una valoració positiva, com ho ha sigut, també, en els anys anteriors, tant pel que fa referència –i després m'hi referiré– a l'activitat bàsica de la sindicatura, la resolució de les múltiples queixes que es reben i també les actuacions d'ofici que es fan, com també tota una sèrie d'activitats que realitza la sindicatura de Greuges, que entenem, també, que són molt importants, i que inclouen des de les relacions institucionals amb altres *ombudsmen*, amb forta projecció, tant en l'àmbit de l'Estat espanyol com amb projecció internacional.

Jo aquí destacaria el paper molt protagonista que ha tingut el síndic en l'Institut Europeu de l'Ombudsman, que no solament ha estat membre de la Junta Directiva, sinó que va assolir la presidència des de l'any 2000, com també inclou el Programa de cooperació amb els Balcans des de l'any 1999, que implica una tasca molt important de suport en el sentit de la democratització de les institucions, la mateixa implantació de la figura equivalent al síndic de Greuges, i que aquesta diputada junt amb altres diputats de la mateixa Comissió del Síndic de Greuges vam tenir oportunitat de conèixer directament en un viatge conjunt que vam realitzar a Sèrbia, Montenegro i a Kosovo, també.

Per tant, tot el conjunt de l'activitat del Síndic de Greuges, hi insisteixo, mereix, al nostre entendre, una valoració positiva per la importància que ha assolit la institució i per la mateixa significació i el pes específic que té en el conjunt del país.

Voldria assenyalar, en aquest sentit, que l'activitat de la sindicatura ha tingut un creixement del 8,4% respecte

a l'exercici anterior, que és un increment semblant al que s'havia produït en l'anterior any i que indica una tendència estable i consolidada de la institució.

Tot i que es tracta d'una xifra important, també ho hem comentat en diverses ocasions, el fet que es concentrin sobretot els expedients, en el cas de Barcelona, des del punt de vista de..., no només per la lògica que hagin de ser més nombrosos en aquest context, sinó que, proporcionalment, la resta del territori del Catalunya està molt menys representada proporcionalment, hi insisteixo, i, malgrat l'esforç que fa el síndic d'extensió territorial amb les visites que realitza a diferents punts de Catalunya, malgrat això, deia, aquests indicadors ens mostren que la institució encara hauria de ser més coneguda, més utilitzada pels ciutadans, i que, en aquest sentit, cal que tots pensem quins mecanismes de descentralització podem posar en funcionament perquè hi hagi una major difusió i garanties de l'acció del síndic.

La mateixa aparició d'una web, que no ha produït, de moment, variacions fonamentals en el nombre d'expedients, però sí que pot ser, també, un pas important de cara a aquesta major difusió de la tasca de la sindicatura.

Volia assenyalar, per altra banda, una qüestió, al nostre entendre, important, que és que la informació que es recull en l'Informe del Síndic, el conjunt de queixes i actuacions d'ofici que s'han fet, poden ser –sobretot pel que fa referència a les queixes– vistes des de dos dimensions diferents. Per una banda, hi ha tots aquells casos individuals que s'adrecen a la sindicatura, que reclamen un informe de la sindicatura, i que aleshores el síndic es posa en contacte amb els diferents sectors de l'Administració, sigui la municipal, sigui l'autonòmica, de cara a la resolució d'aquests casos.

En aquestes situacions, és a dir, en aquestes queixes individuals, la resposta administrativa és molt elevada: un 74% d'aquestes queixes, quan el síndic s'adreça a les administracions, són ateses, són resoltes en el sentit que la mateixa sindicatura assenyala. I, en aquest sentit, és un èxit, i és una tasca molt positiva que està fent el síndic. (*Remor de veus.*)

Però també volia assenyalar que hi ha una altra manera, també, de veure, com..., és a dir, de veure l'Informe del Síndic, que té més aviat un substrat o un interès polític, i que afecta, en aquest cas, les accions polítiques dels governs, sigui el govern municipal, sigui el govern autonòmic. (*Remor de veus.*) Perquè, en aquest cas, si veiem quins són els tipus de queixes que arriben a la sindicatura, quins són els temes que tracta l'Informe, el que podem comprovar és la reiteració que es dóna, any rere any, d'alguns problemes que no són resolts perquè continuen sent objecte de nombroses queixes, i, en aquest cas, vol dir que el que estan fallant són les prioritats del Govern.

El que està fallant, precisament, és donar resposta a les situacions que generen les queixes dels ciutadans, moltes de les quals tenen a veure amb la manca d'equipaments, serveis, prestacions públiques a què tenen dret, com es fa evident en els informes, i que això, el fet que aquesta reiteració, aquesta no-resolució, podríem dir-ne, dels components estructurals que motiven les quei-

xes, això no és un problema d'actuació del síndic, que ell fa el que ha de fer. És un problema de manca de resposta del Govern a les prioritats que avui la ciutadania mostra que no estan resoltes i que, hi insisteixo, es reflecteixen en l'Informe del Síndic en forma de reiteracions a tota una sèrie d'aspectes que ara assenyalaré; per exemple, un d'ells és l'habitatge.

Avui mateix, el síndic, en el seu Informe, en la seva presentació, ens assenyalava la importància de resoldre el problema greu que avui representa la dificultat d'accés a l'habitatge per l'encariment dels preus que ha tingut, justament, l'habitatge; tot recordant –tot recordant– que l'accés a l'habitatge és un dret reconegut a la Constitució espanyola, i que aquest dret reconegut no ha anat acompanyat de les polítiques necessàries i suficients per poder garantir aquest dret a la ciutadania; que al nostre país estem molt per sota del que s'està gastant en altres països en despesa pública per garantir l'accés a l'habitatge, i que s'ha deixat pràcticament tot en mans del mercat de manera que l'habitatge és avui objecte d'especulació, objecte d'inversió, i els preus a què han arribat els habitatges estan dificultant, i molt, l'accés al que hauria de ser –ho és, precisament, com a definició– un dret bàsic.

I és en aquest sentit que el mateix síndic està alertant sobre la necessitat de fer front, amb polítiques concretes de potenciar l'habitatge de lloguer, de potenciar, ell ho diu, fins i tot, política, és a dir, solucions imaginatives que haurien de sortir de l'Administració, justament per fer front al que és l'escassetat dels habitatges de lloguer, la manca d'habitatges socials, el fet de posar solució als sistemes d'adjudicació i d'incidir, a través de les polítiques públiques, en l'accessibilitat i en els preus.

Un altre dels temes reiterats, que surt en els informes, té a veure amb qüestions relacionades amb la sanitat. Continuen essent reiterades les queixes amb relació a les llistes d'espera quirúrgiques, i també les llistes d'espera que afecten les proves diagnòstiques i les proves complementàries, cosa que, ho hem assenyalat en altres ocasions de l'activitat parlamentària, és greu, és molt greu, i quasi entenem que és més greu, justament, aquesta manca de diligència que té el sistema sanitari en aquests moments, de portar endavant la resolució de les diagnosis amb rapidesa que les esperes que es puguin realitzar en altres moments de les etapes o dels itineraris terapèutics.

També són reiterades les queixes que tenen a veure amb la reforma de l'atenció primària, perquè aquí hi ha, per una banda, el fet que el Govern ens diu «l'atenció primària s'ha acabat», però no és cert que s'hagi acabat pel que fa referència als equips d'atenció primària, que no tots ells, ni molt menys, estan reformats. I, en aquest sentit, això té a veure amb els horaris d'atenció i amb la constitució o no dels equips d'atenció primària tal com estan pensats en la reforma, que encara avui estan discriminant una part de la població. O els problemes de transport sanitari: des que va haver-hi la reforma, justament, de l'accés al transport sanitari, any rere any, hi ha queixes relatives a la manca d'eficàcia del transport sanitari. Per tant, un altre àmbit que està mos-

trant el fracàs de les polítiques del Govern a donar resposta a necessitats bàsiques, en aquest cas, d'assistència sanitària.

O problemes relacionats amb el consum. En aquest cas, els talls en el subministrament elèctric són uns problemes que no són nous, que han aparegut any rere any i que causen perjudicis greus a la ciutadania. En el cas de l'Informe d'enguany, apareix un tema que sí que..., o una qüestió, un problema que sí que ha estat recent com és la crisi de les acadèmies privades d'idiomes, que, en tot cas, ens mostren la manca de funcionament correcte d'un sistema d'organització d'aquest tipus d'institucions.

Pel que fa referència a qüestions de treball, apareix, de nou, el problema dels riscos laborals, l'increment de la sinistralitat laboral. Un problema gravíssim que hi ha a Catalunya perquè, en comptes de frenar-se, en comptes de disminuir, més aviat s'incrementa. I, per tant, també en l'aparició reiterada de..., en el cas dels informes del síndic d'aquesta qüestió, també ens està mostrant que no s'està fent prou des de l'Administració per poder reduir..., per poder, no només reduir, sinó per poder acabar amb el problema greu de la sinistralitat laboral.

També una altra qüestió que no deixa de sortir: la inserció laboral de les persones discapacitades. Un àmbit no resolt. Un àmbit que la mateixa Administració no està complint amb el que la Lismi preveu –la Llei d'inserció ho preveu– en aquest sentit, i que també ens està mostrant un fracàs, un manca de resposta al que seria la integració de persones amb més fragilitat que altres com són les persones discapacitades.

El tema de les pensions també és una altra qüestió que apareix reiteradament en els informes del síndic: la insuficiència de les pensions i la protesta amb relació concreta a les pensions de viudetat, amb la iniciativa i la lluita que s'està portant a terme per dignificar aquestes pensions, malgrat la qual cosa continuen sent insuficients.

L'altra dimensió reiterada, i que en aquest cas en l'Informe del síndic hi apareix, té un protagonisme molt important com són els serveis d'atenció a les persones grans. En l'Informe del síndic s'hi dedica el llibre segon. Un informe que està molt complet i que mostra, justament, com els serveis i les prestacions a la gent gran, especialment pel que fa referència a l'atenció domiciliària i a les places residencials, són absolutament insuficients.

Però avui, justament, quan el síndic ens llegeix aquella carta que havia rebut..., una carta que no és una anècdota, una carta que no està mostrant una situació aïllada, una carta que està mostrant les dificultats que tenen les famílies a l'hora de poder afrontar l'atenció a una persona gran, en aquest cas en situació de dependència, com passa en moltes i moltes famílies, i com que és una situació que es tendirà a incrementar, i que ja en aquests moments és molt significativa, com el fet de no haver assolit les prestacions com un dret universal, com un dret garantit, deixa en la indefensió les persones que s'hi troben, deixa en la indefensió les famílies que es troben en aquestes situacions, que han de resoldre amb

el seu propi esforç, amb molt poca responsabilitat pública, pràcticament abandonats de la responsabilitat pública, el que és l'atenció a les persones grans. I, clar, aquestes qüestions relatives a serveis socials, que es reiteren, que són d'aquelles que any per any es reiteren, que any per any apareixen les mateixes queixes, haurien de ser un toc d'alerta a l'acció del Govern per la manca de polítiques suficients per resoldre aquestes qüestions d'atenció. I el mateix podríem dir amb relació a la pobresa o amb relació a les polítiques de les persones discapacitades que apareixen també en la sindicatura.

Caldria afegir, a més a més, els problemes de medi ambient; la massificació de les presons, si ens referim al sistema penitenciari; les polítiques d'atenció a la infància, insuficients –avui s'ha fet referència al problema dels infants no acompanyats, molts d'ells immigrants–; al problema de com l'acolliment i tutela dels infants no acaba de funcionar; o, passant a un altre àmbit, les qüestions relatives a immigració, els problemes constants que genera la manca d'una política decidida en la regularització dels immigrants, o, millor dir, les polítiques que van en el sentit contrari d'aquesta regularització, necessària per acabar amb situacions injustes i conflictives, i, per altra banda, la necessitat de millors polítiques d'integració.

En definitiva –ja acabo–, en el mateix Informe del Síndic es dona molta rellevància, justament, a temes com l'assistència a la tercera edat; els problemes de la sanitat pública; la protecció de les minories, com és la infància; el problema de la violència contra les dones; la situació de la immigració. Molts d'ells, com deia ara mateix, problemes que ens mostren una manca de polítiques adequades per resoldre aquestes situacions. I a nosaltres, justament, ens preocupa, i entenem que l'Informe del Síndic és una denúncia i al mateix temps un toc d'alerta de cara a guiar futures actuacions del Govern.

Res més.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un any més, d'acord amb la Llei del Síndic de Greuges, ens toca examinar i debatre l'Informe del Síndic de Greuges, en aquest cas corresponent a l'any 2002. Un informe que, d'entrada, el nostre Grup Parlamentari vol constatar que és un informe que demostra la fortalesa i la consolidació d'aquesta institució, amb prop de 4.550 expedients examinats, i una fortalesa i una consolidació que convida aquest Parlament, perquè és una institució que depèn d'aquest Parlament, però també el conjunt de la societat i de poders públics, a la necessitat de donar l'impuls necessari perquè aquesta institució adquireixi de cara al futur la notorietat, la projecció necessària, per estendre, no només la seva

presència social, sinó també el seu ascendent i la seva autoritat sobre el conjunt d'administracions que actuen a Catalunya.

Des d'un punt de vista intern, si analitzem la tasca de la institució abans d'entrar, concretament, en algun dels seus apartats, de l'Informe, volíem destacar que ha continuat la tasca de la itinerància de la institució per la majoria de capitals de comarca del Principat on encara el Síndic no hi havia estat –a Solsona, a Blanes, a les Borges, a Montblanc, etcètera–, durant aquest darrer any; també l'èxit de la posada en marxa de la pàgina web, que fa molt més accessible i molt més pròxima la institució a molta gent, les prop de 21.000 visites de tot ordre de què ha estat objecte la institució; la posada en marxa, també, d'un butlletí informatiu, modest, com diu el mateix síndic, però que, en definitiva, és didàctic i que esperem que tingui la periodicitat adequada en el futur, i també la continuació d'una tasca ja engegada fa alguns anys pel que fa a la projecció internacional, particularment europea, no només amb el programa dels Balcans, que, lògicament, prioritza la consolidació de l'estat de dret en aquella part tan convulsa d'Europa, sinó també la tasca i la presència importantíssima del Síndic en l'Institut Europeu d'Ombudsman.

Des d'una perspectiva ja més externa, és a dir, sobre el nivell d'atenció que presten el conjunt d'administracions a la tasca que fa la institució, hi ha una primera dada positiva, molt destacable, per nosaltres, que és aquest 74% d'expedients que es resolen satisfactòriament, és a dir, *ad casum*; per tant, un percentatge molt notable, importantíssim, d'expedients que es resolen positivament, favorablement, després de la intervenció d'ofici o a partir de la queixa de ciutadà. I això posa de relleu l'important ressò de la tasca del Síndic.

La segona dada, potser no tan positiva, però que, lògicament, no és imputable a la institució, és la recurrència dels mateixos problemes any rere any, fet que denota, en bona part també, una certa desatenció i una incúria per part de les administracions, sobretot en alguns problemes autènticament clàssics que es repeteixen any rere any, sobretot en el camp dels serveis socials; en els problemes de l'accés a la informació; en temes de seguretat, d'habitatge; les llistes d'espera a la sanitat; la reforma de l'atenció primària, de la sanitat; els problemes derivats del consum, la sinistralitat laboral, etcètera.

Ens ha cridat l'atenció i saludem molt positivament el llibre segon, dedicat enguany a la problemàtica de la gent gran. És inqüestionable l'interès i l'oportunitat de dedicar tot un llibre a aquesta qüestió, a tenor del nivell de progressiu envelliment de la nostra societat, a prop de 1.200.000 persones en aquesta situació. La primera dada a retenir d'aquest Informe és que un de cada quatre avis no té ningú que se'n ocupi a casa nostra. La segona és la manca d'inversió pública en l'atenció de les persones dependents –300.000 persones a casa nostra que tenen dificultats, en aquest cas–, i que, pel que fa a l'atenció geriàtrica, doncs, troben que els recursos són insuficients; que hi ha una manca, encara avui, de residències públiques i de places residencials concertades i públiques; que hi ha dificultats, per tant, en l'ac-

cés a aquest tipus de places, i que no es treballa, sobretot, en la línia de la necessària desinstitucionalització i, per tant, de l'atenció domiciliària a través de la telealarma i de la teleassistència.

Altres aspectes, per destacar-ne alguns d'aquest Informe, en l'apartat de l'habitatge. El tema estellar i que, de fet, ha ocupat bona part de l'atenció dels debats públics i polítics durant la darrera campanya electoral ha estat, per exemple, la manca d'oferta d'habitatge de lloguer. Per tant, la necessitat, en opinió del Síndic, però que compartim nosaltres, que hi hagi més oferta per part dels poders públics per tal de possibilitar, per tal que existeixi un mercat de lloguer assequible especialment al segment de població més jove.

El Síndic ens parla també del sòl i, sobretot, de la reserva per als habitatges protegits, en el sentit que la reserva no s'incorpori al mercat. I aquest és un toc d'atenció davant de determinades pràctiques per part, sobretot, d'algunes administracions locals que no van en aquesta direcció.

El Síndic també s'ha ocupat de forma intensa d'una problemàtica creixent com és la de les urbanitzacions, on es constata encara avui una manca dels serveis més bàsics, com l'enllumenament, el paviment, fins i tot el subministrament d'aigua corrent, i una problemàtica com la que plantegen avui per avui encara algunes urbanitzacions que, tot i consolidades, evidentment, des de fa molts anys, avui en dia encara presenten molts déficits i moltes dificultats.

A cavall entre el consum i l'ensenyament –ja s'hi ha referit també la diputada que m'ha precedit– hi ha una situació de què el Síndic s'ha ocupat, a més, amb una actuació d'ofici, com és la situació, diríem esperpèntica, generada per les acadèmies d'ensenyament d'idiomes, on es constata de forma clara que no existeix un marc regulador de drets i de deures; per tant, un mercat de formació que avui per avui encara no està prou regulat i que no disposa, insistim, d'un marc estable i regulat a nivell, no només laboral, sinó també a nivell acadèmic. Alhora, també el Síndic constata que hi ha hagut, per part del Departament d'Indústria, una actuació d'ofici que no va ser atesa, i també constata la poca diligència, en aquest cas per part del Govern de la Generalitat, a l'hora d'actuar de forma preventiva quan, des de ja fa algun temps, es tenia prou coneixement de les pràctiques abusives amb els crèdits al consum que venien utilitzant aquest tipus d'acadèmies.

En l'apartat de la sanitat, a banda dels temes més recurrents, més habituals –les llistes d'espera no només assistencials i quirúrgiques, les deficiències en la reforma de l'atenció primària encara no culminada i el transport sanitari–, ens ha cridat l'atenció l'especial dedicació a un àmbit com el de la salut mental, amb la insuficient política preventiva que constata el Síndic i també l'absència de serveis alternatius.

En el terreny de les pensions, la insuficiència i la problemàtica d'alguns col·lectius com el de les vídues també han merescut l'atenció destacada del Síndic en el seu Informe; així com, en l'apartat de la problemàtica de les persones amb discapacitat, també les dificultats sobretot en l'àmbit de la seva inserció laboral i la vulne-

ració flagrant, no només per part de les empreses, sinó per part de la mateixa Administració, per part dels mateixos poders públics, de la reserva legal de llocs de treball per a aquestes persones, per tant, l'incompliment de la Lismi en aquest punt.

En l'àmbit del treball, la temporalitat i la precarietat s'incrementen, en opinió del Síndic, i això ho constata..., això coincideix de forma clara també amb l'opinió de la majoria d'operadors i també de forces polítiques que hem denunciat aquesta situació. Un aspecte potser nou, que ja havia merescut també la seva atenció en anteriors exercicis, és el tema del *mobbing*, un fenomen modern i a través del qual el Síndic, alludint al treball i a les consideracions fetes pel centre de condicions de treball, propugna –i jo crec que és una proposta interessant a tenir en compte– la necessitat d'avaluar prèviament el risc del *mobbing* laboral i, per tant, l'encàrrec a aquesta institució de fer aquesta tasca tan concreta.

En la sinistralitat laboral, el Síndic constata un any més que aquest és un fenomen creixent, vinculat no únicament a l'incompliment de la normativa, sinó també a la manca de responsabilitat, també, per part d'alguns agents que actuen en el mercat de treball, però recomana més informació per part de les empreses i també la necessitat d'utilitzar tots els mecanismes i instruments sancionadors en la mà de l'Administració per tal de fiscalitzar, sancionar i depurar adequadament aquest tipus de conductes tan reprovables.

En l'àmbit penitenciari, una vegada més constatar la massificació dels centres, enguany de l'ordre de set mil interns a les presons, la qual cosa evidència un autèntic rècord; centres obsolets, centres al límit –en algunes visites el mateix síndic ha pogut constatar aquesta situació–, amb cel·les que teòricament haurien de ser ocupades per dos interns, doncs, que ho són per part de quatre i per part de cinc interns en molts casos. Les causes que analitza el Síndic són prou conegudes, no només la reforma del Codi penal operada l'any 95, amb l'enduriment considerable de les penes i del seu compliment, sinó també la desaparició d'alguns beneficis. I aquí hi hauríem d'afegir, lògicament –i això ho hem dit en més d'una ocasió–, la inoperància en matèria d'infraestructures penitenciàries, que ha fet il·lusori, en la pràctica, qualsevol pla, qualsevol disseny o planificació en aquest sentit que s'hagi pogut fer en aquests últims anys. I un toc d'atenció en aquest sentit, perquè la reforma del Codi penal i de la Llei d'enjudiciament criminal, i també de la institució de la presó provisional, pot, encara, agreujar de forma molt considerable aquesta situació actual que denuncia el mateix Síndic.

Finalment, l'apartat de seguretat ciutadana –avui probablement en tindrem ocasió de parlar amb motiu de la discussió d'alguna iniciativa legislativa. Bé, aquest és un dels problemes, com vostès saben, més urgents que avui per avui té la nostra societat, que ha irromput d'una forma claríssima en l'agenda política i mediàtica, i és evident que cal, com fa el Síndic, reclamar més polítiques preventives; que cal, lògicament, millorar la nostra cohesió social. I això afecta àmbits diferents, com els àmbits formatius, la política de la immigració, els barris, etcètera. Però aquí hi ha un problema afegit,

que el Síndic denuncia, i en això coincideix amb la majoria de forces polítiques i de grups parlamentaris d'aquesta cambra, com és el replegament fàctic dels cossos i forces de seguretat de l'Estat en l'horitzó de la culminació del model i del desplegament operatiu del Cos de Mossos d'Esquadra a tot el territori, i, per tant, aquest *gap* i aquesta diferència d'efectius, i, per tant, l'incompliment de les seves obligacions per part del Govern de l'Estat a Catalunya.

Voldria acabar amb el capítol més protocol·lari, però no per això menys sincer, i, per tant, amb el capítol d'agraïment al Síndic de Greuges, perquè, de fet, aquest és el darrer Informe d'aquesta actual legislatura, agraïnt..., no només amb relació a la tasca feta durant l'últim any, sinó amb relació a aquests darrers anys, agraïnt la feina feta per la institució, també pels seus col·laboradors, i destacant una vegada més la utilitat del seu Informe i del conjunt de les seves actuacions que en la pràctica han demostrat que aquesta institució ha esdevingut una autèntica magistratura de persuasió per intentar evitar, en la mesura del possible, els excessos i corregir les deficiències del conjunt d'administracions i de poders públics que actuen a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor síndic, membres del seu equip, avui tornem aquí a presentar, segons encomana la Llei de la sindicatura de Greuges, l'anàlisi de l'Informe presentat amb relació a l'any 2002.

El Grup Parlamentari Popular valora com a extraordinàriament positiu aquest Informe, com ho han estat els darrers informes anteriors que s'han anat presentant.

Ho valorem positivament per la tasca duta a terme amb el nombre d'actuacions que s'han realitzat. Com molt bé han dit altres diputats des d'aquesta tribuna, el nombre d'actuacions que s'han realitzat enguany han estat 4.500 actuacions, de les quals 66 han estat en actuacions d'ofici.

Però aquest Grup Parlamentari el que vol valorar són tres vessants de tota aquesta actuació que realitza la sindicatura de Greuges. En primer lloc, l'intent, i jo crec que gairebé assoliment, de la descentralització de la feina del síndic de Greuges. Com molt bé veiem, la majoria de les actuacions estan relacionades amb la província i la ciutat de Barcelona, i, en canvi, estem veient que cada vegada, any rere any, l'intent de la sindicatura és descentralitzar la seva tasca, apropar-se al territori i fer pròxima l'actuació i l'activitat del síndic en cadascuna de les nostres comarques arreu de Catalunya. És per això que aquesta descentralització, aquesta territorialització i proximitat al ciutadà és valorada molt positivament per aquest Grup Parlamentari, com també

han fet altres formacions parlamentàries. Nosaltres, així, agraïm la tasca que s'ha dut a terme, doncs, a les Borges Blanques, les visites a Montblanc, a Blanes, a Tortosa i a d'altres indrets arreu de les comarques catalanes.

El segon vessant a valorar positivament pel Grup Parlamentari Popular és la projecció exterior i l'activitat que realitza la sindicatura de Greuges en l'àmbit internacional. De tots és conegut en aquesta cambra l'activitat que realitza el síndic de Greuges en l'àmbit internacional, però sobretot volem destacar el Programa de cooperació amb els Balcans, que, com també s'ha dit, nosaltres, aquest Parlament, varem poder tindre presència i coneixement directe de quina està sent l'actuació i l'activitat del síndic, i sobretot el respecte, l'admiraació i sobretot la tasca de desenvolupar l'estat de dret en unes zones que han patit, doncs, unes guerres, uns conflictes, com ha estat la zona dels Balcans, en la visita que varem realitzar, doncs, a Sèrbia, a Kosovo i a Bòsnia. És, per això, d'agrair tota l'activitat que en l'àmbit internacional ha estat realitzant la sindicatura de Greuges i personalitzant en la figura del síndic de Greuges, el senyor Anton Canyelles.

El tercer vessant. Nosaltres volem destacar la divulgació de l'activitat del síndic. És vist que l'activitat de la pàgina web, amb més de 24.000 visites, però sobretot doblant aquestes visites, com avui ens ha dit el mateix síndic, el mes de març d'aquest any en relació amb l'anterior..., estan demostrant l'accessibilitat dels ciutadans de Catalunya cap a l'activitat que realitza la sindicatura de Greuges. Entenem que això és extraordinàriament positiu, perquè una de les preocupacions d'aquest Grup Parlamentari era el grau de coneixement, el grau de difusió, de la institució de la sindicatura de Greuges i de la seva activitat. Doncs estem veient que això està sent molt positiu, valorat també pels ciutadans de Catalunya.

Ha dit el síndic que una de les dades a destacar en aquest Informe és el grau d'acceptació de les queixes que han estat presentades per part dels ciutadans a la sindicatura de Greuges. Estem parlant, doncs, d'uns percentatges del 74 al 76%, que nosaltres entenem que són força elevats, però el que preocupa aquest Grup Parlamentari és també el grau de compliment per part de les administracions, no solament per part del Govern, sinó també per part de les administracions locals, per part dels ajuntaments, de totes les indicacions, de tots els reconeixements, de totes les anàlisis, que el síndic realitza de l'activitat pública i política que se du a terme en aquest país.

El síndic de Greuges ha dit que varem realitzar un gran debat i un intens debat els dies 24 i 25 d'abril en la comissió de la sindicatura de Greuges, i és ben cert, i així va ser, i es va contestar a moltes de les preguntes d'aquest Grup Parlamentari, però nosaltres voldríem destacar molts dels aspectes, o alguns, que més interessen a aquest Grup Parlamentari. Es van tractar a bastament aspectes d'administració general, aspectes d'habitatge, urbanisme, sistema tributari, sanitat, serveis socials, medi ambient, treball, immigració, violència domèstica, infància, a bastament estan tractats tots i cadascun d'aquests àmbits, però el Grup Parlamentari

Popular vol realitzar una anàlisi acurada de tots els que estan adreçats a les persones, de les polítiques socials. És per això que nosaltres valorem també positivament la inclusió, gràcies a l'aportació del síndic, que els grups parlamentaris varen realitzar en la Llei d'inserció laboral de les clàusules socials que possibiliten, impulsen, la contractació de les persones que es troben en situació d'exclusió, en situació de risc, i que gràcies a aquestes clàusules tindran millors incentius a l'hora de realitzar les contractacions administratives o públiques per part d'aquestes persones.

Avui el síndic ha fet quatre àmbits d'actuació, ha destacat quatre àmbits d'actuació: l'habitatge, la gent gran, especialment. Nosaltres volem destacar en l'habitatge l'anàlisi que ha realitzat la sindicatura i també les propostes. Entenem que les propostes que ha realitzat el síndic per realitzar una reserva de sòl per a l'habitatge públic, el foment de l'habitatge de lloguer i també la denúncia de l'activitat d'especulació dels promotors i de les entitats financeres que s'ha estat realitzant entorn a les polítiques d'habitatge en l'àmbit local és prou important i ha de fer pensar als legisladors en la necessitat de control de tot el que està succeint amb relació a l'especulació en el món de l'habitatge, perquè estem davant d'un dels problemes que més preocupen els ciutadans: l'encariment de les nostres «vivendes», l'encariment del nostre habitatge i la impossibilitat d'accessibilitat.

En l'àmbit del medi ambient, es va destacar específicament una de les normatives que el Grup Parlamentari Popular ha impulsat i ha volgut fer-se'n ressò, i és la problemàtica de la contaminació acústica. Hem de destacar també aquí l'activitat capdavantera de la sindicatura de Greuges, especialment en altres aspectes d'anys anteriors, com han estat les inundacions, com ha estat el problema dels purins, etcètera.

Especialment en el tema del consum, aquest Grup Parlamentari es va fer ressò d'una actuació d'ofici, que entenem que la resposta que va donar el Govern de la Generalitat de Catalunya no és la que esperava aquest Grup ni la que es mereixen els ciutadans de Catalunya. Estem parlant de l'actuació d'ofici 3.049/02, la que es relaciona amb els centres de formació no reglada després del que ha succeït amb aquests centres, de tots conegut. Nosaltres entenem que la resposta que va donar el Govern de la Generalitat, dient i responnent que no s'havien realitzat actuacions respecte al que sol·licitava el síndic de Greuges, entenem que ha estat decebedora per a aquesta cambra i per als ciutadans de Catalunya. És per això que varem demanar a la Comissió, i la tornem a reiterar avui, una resposta immediata sobre el marc regulador de la formació no reglada, no solament –no solament– relacionada amb la formació en llengua, sinó també amb altres tipus de formacions, i també demanem una resposta davant dels consumidors del que ha succeït en aquest cas dels centres de formació, dels centres d'idiomes a Catalunya.

Un altre dels aspectes a destacar per part del Grup Parlamentari Popular és el de la sanitat. El síndic sempre ha demostrat una especial atenció a tots i cadascun dels problemes i de les deficiències sanitàries del sector públic a Catalunya. Així, torna a denunciar, en els mo-

dels de gestió, aspectes com el de les llistes d'espera, encara no solucionat i encara pendent d'ençà l'activitat que es realitza des del Parlament; també el de les proves diagnòstiques i les proves complementàries, però sobretot ha estat pioner i capdavanter amb les qüestions com han estat la regulació de les malalties minoritàries, i, en aquest cas, torna a destacar una altra problemàtica important, la de la salut mental, la manca de recursos en la salut mental, i sobretot la incidència que l'any 2025 pot tindre la problemàtica de la salut mental entre els ciutadans d'aquest país.

Un altre dels vessants a tenir en compte és, especialment, com deia, pel Grup Popular, relacionat amb la política social, el dels serveis socials. És de destacar que en aquest Informe el síndic ha denunciat la manca de recursos, i especialment la situació de fragilitat de l'estat del benestar amb relació als serveis socials. Ha destacat l'actuació que hem de realitzar amb relació a la pobresa i amb relació als discapacitats, però sobretot ha donat una recomanació als governants, i és la dirigida a prioritzar els recursos en la lluita contra la pobresa. És, aquesta, una recomanació que nosaltres demanaríem que el Govern de la Generalitat escoltés i també prioritzés a l'hora de dissenyar el seu Programa de serveis socials, perquè entenem que és una de les mancances importants de les prestacions assistencials en el sistema de serveis socials a Catalunya.

Un altre dels aspectes a destacar és l'aspecte del treball, el món laboral i el món del treball, del qual aquest Grup Parlamentari va fer una anàlisi en la comissió desenvolupada el darrer mes d'abril. Entenem que les problemàtiques recurrents que es presenten en aquest Informe, des de la temporalitat, des de la precarietat, específicament, tenint-ne en compte altres, com el de la sinistralitat, són temes que no estan solucionats per part de l'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya. En aquest cas, i fent esment a la sinistralitat laboral, no solament és un problema que no es soluciona, sinó que, a més, s'agreuja any rere any amb la situació de sinistralitat laboral que patim en aquest país, malgrat l'intent de solucionar-ho, que també varem tenir des d'aquesta cambra amb un debat específic sobre el tema de la sinistralitat laboral.

Però, a més, també fa esment d'altres qüestions en l'àmbit laboral, i són les relatives al *mobbing*, a la regulació del *mobbing* i a la situació que el centre de treball necessita per a l'anàlisi de les condicions de treball en els centres respecte al *mobbing*. Aquesta diputada, i aquest Grup Parlamentari, a més, va afegir també l'anàlisi i la crítica que el síndic de Greuges realitzava de l'actuació de les OTG, de les oficines de treball de la Generalitat de Catalunya, i la necessitat que el nou servei d'ocupació, el nou SOC, funcionés de forma eficaç a Catalunya.

És per això que nosaltres varem demanar el balanç que per part del síndic..., tenia la transferència de les gestions des de l'any 91 en matèria de formació professional i des de l'any 97 en matèria d'intermediació..., per tal de fer una anàlisi acurada de quina ha estat la gestió, que el nostre Grup entén que no ha estat tot el positiva que hauria desitjat el nostre Grup Parlamentari.

Respecte a un dels àmbits més importants que al Grup Parlamentari Popular el preocupa..., és el de la gent gran. És per això que cal agrair a la sindicatura de Greuges la realització del Llibre segon, específic, dirigit a la problemàtica, a l'anàlisi, a la diagnosi i, sobretot, a les possibles solucions amb relació a les problemàtiques de la gent gran, específicament de la gent gran dependent. A Catalunya hi ha més d'1.119.000 persones grans, majors de seixanta-cinc anys, de les quals més de 300.000 es troben en situació de dependència i de les quals més de 150.000 necessiten una persona directa per poder realitzar totes les activitats més pròximes de la vida diària, de la vida quotidiana. Doncs en aquest Informe el síndic, en aquest Llibre, analitza la situació en què ens trobem, i sobretot cal destacar l'anàlisi que realitza sobre l'envelliment de la població i sobre la manca de recursos que es tenen per lluitar contra aquesta situació. Realitza una anàlisi del model de gestió, una anàlisi dels centres de dia, dels centres residencials assistits i, específicament, també, dels drets de les persones grans dependents: el dret a la intimitat, el dret al respecte, a la seva intimitat i sobretot a gaudir d'una situació millor en les residències, com pot ser gaudir, per exemple, d'habitacions individuals que els permetin viure amb millors condicions i amb major dignitat la seva vida, la resta de la seva vida.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Nosaltres entenem que respecte a la gent gran, també, el síndic de Greuges realitza un toc d'atenció, i és el de dirigir al Govern l'obligació de desenvolupar mesures alternatives. De quines mesures alternatives estem parlant, també adreçades als ajuntaments? D'atenció domiciliària o de teleassistència, és a dir, d'adreçar les mesures complementàries perquè la nostra gent gran tingui millor qualitat de vida, perquè, a destacar en aquest Informe, més de la meitat de la gent gran vol viure en família, vol seguir la seva vida en l'entorn familiar.

Altres dels aspectes que també es destaquen en l'Informe del síndic són els relatius a la seguretat ciutadana i a l'anàlisi del sistema penitenciari. Tornem un altre cop als problemes que any rere any es presenten en aquest Informe. El sistema penitenciari, més de set mil interns a les presons catalanes, amb una massificació que és a destacar any rere any pel síndic. Ens plau el que ha dit el síndic avui aquí, que, per exemple, l'hospital psiquiàtric penitenciari serà una realitat el setembre, però el nostre Grup Parlamentari entén —entén— que ha estat ineficaç l'activitat del Govern, sobretot per preveure quines serien les necessitats del sistema penitenciari a Catalunya, sobretot tenint en compte enguany les formacions, les modificacions, com la del Codi penal o la Llei d'enjudiciament criminal.

En seguretat ciutadana nosaltres també destacaríem la necessitat del desplegament dels Mossos d'Esquadra, i específicament l'increment dels recursos policials per lluitar contra aquesta inseguretat ciutadana, però, també, com molt bé deia el síndic, la d'agreuja..., i fer unes bones polítiques de prevenció dirigides als col·lectius d'exclusió de risc.

L'Informe és vast i parla de molts altres vessants que el nostre Grup ha tractat en la Comissió, com són el de la immigració, el de fomentar la immigració regular i la integració d'aquesta immigració i lluitar contra les màfies; el de la infància, com ha estat el dels menors no acompanyats, desamparats immigrants, i sobretot el de la violència domèstica, en la qual les denúncies de la sindicatura de Greuges també manifesten les mancances que encara té el sistema a Catalunya de defensa de les dones o de les persones, en alguns casos també d'hommes, que pateixen violència domèstica.

És per això que nosaltres entenem que aquest Informe és de gran utilitat, no solament per als legisladors i per al Govern, sinó també per a les administracions locals, i volem agrair, no solament al síndic, sinó també al seu equip, la tasca desenvolupada, l'anàlisi acurada de cadascun dels àmbits que aquests parlamentaris podem analitzar, i també, sobretot, tota l'activitat que, any rere any en aquesta sisena legislatura —donat que avui és el darrer Informe que presenta el Síndic de Greuges en aquesta sisena legislatura—, any rere any el seu Informe ha estat un instrument, una eina molt útil, molt eficaç i, sobretot, jo crec que privilegiada per a aquells que tenim la obligació de legislar. És per això que agraïm al síndic de Greuges i al seu equip la tasca desenvolupada aquí a casa i a fora de casa.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Té el torn, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyora presidenta. Intervinc en aquesta sessió plenària per tal de fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi davant l'Informe que, un any més, ens presenta el Síndic de Greuges. I, en primer lloc, voldríem felicitar l'excel·lentíssim senyor Cañellas i els seus ajudants i, en general, la institució del Síndic de Greuges per la feina feta i per la bona tasca que personalment hem pogut comprovar, durant tota aquesta legislatura, que s'ha realitzat.

Les xifres que ens facilita en el seu Informe el Síndic no fan més que avalar, precisament, la credibilitat d'una institució que representa davant la ciutadania..., unes xifres que, de ben segur, també valoren molt positivament la resta de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que cada any més s'adrecen a la sindicatura per tal de trobar sortida a les situacions que ells troben absolutament injustes.

Això, no obstant, contrasta una mica amb la denúncia que fa en el seu Informe el Síndic de les dificultats que posen les administracions de vegades i que, de fet, condicionen la capacitat per resoldre els problemes que els presenten ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Pensem que el treball de la sindicatura és de vital importància, precisament, per posar de manifest aquestes mancances i deficiències de les diferents administracions en la prestació del servei als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I, per tant, davant de tot això, crec que tots, ab-

solutament tots, de manera conjunta, hauríem de fer un petit esforç per ser coherents i respectuosos amb la institució del Síndic de Greuges, perquè pugui complir la seva tasca en les millors condicions possibles.

En una primera reflexió sobre l'Informe d'aquest any, trobem que els temes que més preocupen són, precisament, els temes que ja havien preocupat la ciutadania durant l'any 2000 o el 2001, així que ens agradaria centrar la nostra intervenció únicament en sis temes que pensem que són de gran importància per als ciutadans i ciutadanes, davant la impossibilitat d'analitzar, en aquest temps de què disposem, tot l'Informe, que –això sí– hem llegit i hem estudiat amb interès.

Ens agradaria parlar, en primer lloc, d'habitatge; és un tema cabdal a la nostra societat i, sobretot, per a aquells que són precisament els més desafavorits. El Síndic és rotund quan destaca dues evidències: en primer lloc, el preu elevat dels habitatges, que sembla no tenir fi i que cada any, any rere any, és més alt i que, precisament, això és el que dificulta l'emancipació dels nostres joves, i en segon lloc, la insuficient oferta d'habitatge de protecció oficial per donar sortida a aquells ciutadans que no poden accedir-hi a través d'un mercat lliure, un mercat on tot és lliure excepte els ciutadans que no poden accedir als seus habitatges, que no ho són.

Ens trobem davant d'una situació frustrant per a moltes persones que es veuen obligades a acceptar unes condicions absolutament desorbitades per accedir a un habitatge. I aquest, per tant, és el primer gran repte: posar, fer una política seriosa, ben definida i planificada de construcció d'habitatge protegit a un preu assequible.

Nosaltres veiem molt bé l'incís que fa el Síndic de la Llei 2/2002, de 4 de març, relativa..., en el sentit d'alertar que, tot i que significarà un augment en la reserva de sòl, s'ha de vetllar perquè això tingui precisament com a destí la construcció d'habitatges a preus protegits, i no el finançament de les administracions.

I la gran assignatura pendent a Catalunya és, precisament, l'habitatge de lloguer. Darrerament hem sentit algú que diu que els joves de Catalunya no volen habitatge de lloguer i el que prefereixen és comprar i ser propietaris. Això no és així. Els joves, el que no volen és pagar al voltant de cinc-cents euros al mes per viure en un pis que no serà mai seu; que els suposa, precisament, en alguns casos, un 60 o un 70% del seu sou o, en el cas de viure en parella, un 50% dels ingressos de la parella per viure en un pis que mai serà seu, i això..., en aquestes condicions és quan no funciona, precisament, el lloguer. És molt més rendible per als joves, per a totes les persones, pagar potser una miqueta més per mirar d'aconseguir una propietat, que no anar asfixiats tots els mesos a canvi de res. Però pensem que sí que valdria la pena que el Govern de la Generalitat, que l'Administració en general posés en pràctica mesures, precisament, per possibilitar un mercat de lloguer assequible per a la ciutadania, i estic segur que els joves això ho rebrien amb alegria; no ho dubtin.

Un segon tema que ha omplert les portades dels diaris ha estat aquesta situació esperpèntica que s'ha creat al voltant de la crisi del sector d'ensenyament d'idiomes.

Tal com es fa palès en l'Informe d'aquest any, és veritat, com diu el Síndic, que els consumidors s'han trobat absolutament desprotegits, sense un marc regulador que delimités drets i deures, i mitjans per defensar els seus interessos, que tenien com a consumidors. I qui era el responsable, precisament, qui tenia la responsabilitat i l'obligació de garantir..., i de donar resposta a aquests ciutadans que s'han trobat en aquesta situació? Doncs, precisament l'Administració, en aquest cas l'Administració de la Generalitat.

I no podem dir, a més a més, que no tenien coneixement del que estava passant; no és així. Des de l'any 2001, que ja va ser denunciat per l'Informe de la Sindicatura, durant la fallida d'Aula Magna, que era la primera empresa, l'Administració, per tant, ja tenia coneixement de la situació que s'estava produint. I precisament la sindicatura de Greuges va recomanar a la Generalitat que informés, a través de les campanyes publicitàries, sobre els riscos que representaven aquests crèdits al consum. Com molt bé planteja en l'Informe d'aquest any el Síndic de Greuges, el Govern no va adoptar aquestes mesures necessàries per afrontar el problema de forma preventiva, sinó que va adoptar mesures en el moment que la situació ja havia esclatat i, per tant, ja havien tancat les acadèmies i segurament ja no hi havia remei.

L'Administració té l'obligació de donar resposta als ciutadans, i sobretot ho ha de fer des de la perspectiva d'una doble responsabilitat: primer, donar resposta a aquests ciutadans que s'han trobat en aquesta situació, i segon –i potser més important–, mirar que això no torni a passar mai més, evitar que això no es pugui tornar a repetir.

Quant a la situació de la gent gran, tal com diu l'Informe, s'ha de continuar treballant en la millora de les prestacions de les pensions no contributives i progressant també en el que podríem denominar «règim de compatibilitat de pensions».

Aquest any, a més, trobem un llibre sencer dedicat a la gent gran, i recordem una xifra important: de cada quatre avis dependents a Catalunya, dos són atesos per la família, un és atès pels serveis socials i el quart no té ningú que se n'ocupi. Fa uns minuts, el síndic llegia una carta d'una persona que precisament es podia trobar en aquesta situació. Qui és el responsable d'aquest avi que no té ningú que se n'ocupi? Doncs, òbviament, és una situació molt semblant al que està passant també en molts casos en la infància, que hi ha segurament una situació molt deficitària quant a atenció domiciliària en els temes d'infància. Segurament, una de les millors intervencions que podríem fer en el futur d'aquest país seria incrementar les partides d'atenció domiciliària.

L'Informe fa palesa la falta d'inversió pública per a l'atenció dels avis, i, com molt bé diu el Síndic de Greuges, l'atenció geriàtrica és insuficient i, a més a més, és absolutament inadequada; hi ha una falta òbvia, una falta evident, de residències públiques i una escassetat de residències concertades.

Ens trobem, per tant, en una situació que ja havíem denunciat anteriorment i que nosaltres, precisament, hem denunciat moltes vegades: una manca del catàleg

de drets i de deures de les persones que tenen mancances. Nosaltres hem denunciat moltes vegades que no queda clar quins són els drets i els deures que tenen aquestes persones i quines són les persones que tenen dret a rebre aquest tipus d'ajuda. Però el que és absolutament intolerable és que l'Administració digui: «Miri, sí, vostè hi té dret, té dret reconegut, però no tinc recursos. Ja me'ls he gastat, se m'han esgotat, i, per tant, no podem assumir aquesta situació.» Això és absolutament inadmissible i, a més a més, suposa un greuge intolerable entre uns ciutadans i d'altres ciutadans que han arribat primer a fer la demanda, a fer la sol·licitud, a fer la reclamació. Jo crec que el Síndic hauria de veure si aquest Decret de 27 de gener provoca un greuge intolerable entre els ciutadans que hi han arribat primer i els que hi han arribat una miqueta més tard.

Si parlem de la situació dels serveis penitenciaris, de les presons, ens trobem que el Síndic ens diu que ha trobat un element comú a totes les presons, que és, precisament, la massificació. Tenim al voltant de set mil interns. És una xifra absolutament rècord i una xifra que ha posat els nostres centres penitenciaris, que tenim a Catalunya, al límit de la seva capacitat real; no de la seva capacitat teòrica, que ja la tenim superada des de fa molt de temps: al límit de la seva capacitat real.

Ens interessa molt destacar això perquè d'una manera clara contradiu i posa en evidència aquesta fallàcia que l'augment d'interns es deu, precisament, a l'arribada d'immigrants que delinqueixen. Això no és cert; això és una fallàcia promoguda per alguns que volen utilitzar aquestes dades en raó del seu interès i del seu benefici polític.

Però, si anem una miqueta més enllà, ens centrem en la situació de les presons, unim la nostra preocupació, també, a la del Síndic, que aquesta conseqüència de massificació de les presons, de massificació d'interns –que ho hem fet palès en la nostra visita, el Grup Parlamentari, a la presó de Tarragona, on vam veure com, en una cel·la prevista per a dos interns, en aquell moment hi havien cinc llits, cinc lliteres–, aquesta situació de massificació provoca un deteriorament de la convivència, un empitjorament de les condicions de vida dels interns, un deteriorament, lògicament, de la seguretat, però sobretot una situació que és evident, que és la limitació de la possibilitat que la presó faci la seva feina, la seva tasca, que és, precisament, la tasca de reinserció social. Això no es pot fer amb unes presons absolutament, diguem-ne, massificades.

L'Informe recomana aquest any a l'Administració que prengui una sèrie de mesures per evitar aquesta massificació, com seria actualitzar el diagnòstic de les places penitenciàries, valorar la construcció de noves presons i fer una política de prevenció i de mirar de..., la política d'ampliació de mesures alternatives a la presó; en definitiva, més recursos per a aquest àmbit.

Totes aquestes apreciacions també es podrien repetir exactament igual pel que fa als temes de justícia juvenil.

Per acabar, m'agradaria fer un incís en dos temes que tornen a sortir any rere any en l'Informe, com són el

tema de la seguretat ciutadana i el tema de les indemnitzacions per a les persones que han patit privació de llibertat durant el franquisme. L'Informe torna a insistir en la seguretat ciutadana com un dels problemes més importants dels ciutadans, i nosaltres tornem a insistir que hi ha clarament unes administracions responsables d'aquest problema, en la seva competència sobre seguretat; en primer lloc, l'Administració central, l'Administració autonòmica i, de manera auxiliar, el que seria l'Administració local.

Si tenim un sistema en què hi ha una manca evident d'efectius, precisament, per practicar polítiques de prevenció; que la justícia, a més a més, és lenta i llunyana i que, a més a més, els centres penitenciaris no fan la seva tasca, que és mirar de reinserir les persones que han delinquit, el sistema de seguretat, senzillament, no funciona. I el que ens trobem és que aquesta sensació d'inseguretat en què es troben els ciutadans és un dels principals problemes. És necessari, com molt bé apunta l'Informe, que hi hagi una política de prevenció, de cohesió, que es coordinin tots els cossos que actuen en matèria de seguretat i que el desplegament de Mossos d'Esquadra no impedeixi al Ministeri de l'Interior de dotar els recursos i les plantilles d'efectius policials necessaris per assegurar un bon funcionament dels cossos de seguretat.

Ens trobem, un any més, amb una situació que es va produir l'any passat, que és la necessitat d'agilitzar la indemnització a aquelles persones que van patir privació de llibertat durant el franquisme. Nosaltres, com a Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ens trobem sobre la taula amb molts casos de moltes persones absolutament dolgudes, absolutament indignades perquè aquesta situació no s'acaba de resoldre. Hi ha molts casos de persones que van estar sis mesos a camps francesos, després treballant en camps de treball aquí a Espanya, després fent el servei militar, en total durant set anys, i únicament l'Administració els ha concedit un dia de privació de llibertat. Aquesta és una situació absolutament injusta i és una situació en què tots hauríem de fer alguna cosa per mirar d'evitar-la.

Acabo. Jo crec que –sempre ho diem a la Comissió– l'Administració catalana té clarobscur, té elements brillants i, segurament, elements no tan brillants. L'Administració pública de Catalunya té mancances, i són precisament els sectors més desfavorits –la gent gran, la població reclusa, els immigrants, els joves, les dones– els que pateixen més, els que tenen més problemes amb l'Administració.

Nosaltres volem donar les gràcies al Síndic de Greuges, en aquest darrer Informe d'aquesta legislatura, per demanar una cosa tan senzilla com és que l'Administració faci el que ha de fer, i per recollir i fer-se ressò de tots els que ho necessiten i que les seves veus, de vegades, no són escoltades.

Moltes gràcies, senyor president.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Té, ara, el torn de la seva paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Joaquina Alemany.

La Sra. Alemany Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, tal com és reglamentari... –senyor Síndic i també persones del seu equip, perdó–, tal com és reglamentari, avui, aquest Parlament està reunit en sessió específica precisament per rebre aquest Informe de les actuacions fetes durant l'any 2002 de la sindicatura.

L'excel·lentíssim senyor Antoni Cañellas i Balcells, síndic de Greuges de Catalunya, ha treballat curosament amb el seu equip al llarg de tot aquest any. Hem tingut ocasió ja, en Comissió, de rebre i treballar aquest Informe. Per tant, avui, jo aquí el que voldria, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en primer lloc, agrair la feina feta, tant al síndic com al seu equip.

Per què? Doncs perquè, en realitat, això suposa una consolidació d'aquesta Institució, un grau de coneixement cada vegada més elevat per part de la ciutadania i, també, segons el nombre d'expedients iniciats l'any 2002, dels quals 4.542 dels 4.476 són queixes de la ciutadania directament, i un 66%, a iniciativa de la institució o bé del síndic o bé d'ofici. Això suposa, amb relació a l'any 2001, un augment de les actuacions d'un 8,54%. I també el percentatge d'acceptació per part de les administracions públiques, tant de la Generalitat com dels ajuntaments, suposa un percentatge d'acceptació molt més alt que l'any passat. El grau de contestació de consideracions fetes de la sindicatura i el seu grau de contesta per les administracions és d'un 74%, i només en queden pendents en curs un 11%, que en aquests moments podem dir que s'estan incrementant ja i que les administracions estan donant contestació a aquestes consideracions fetes per la sindicatura.

Voldria fer referència a la projecció institucional de la sindicatura. El Servei d'Informació al Ciutadà ha incrementat la seva activitat i ha arribat a 3.340 actuacions. (*Remor de veus.*) La presència del síndic en l'Institut Europeu com a president fins aquest any passat i també a la seva activitat en àmbits internacionals, com ja s'ha dit per part dels altres portaveus que abans han ocupat aquesta plaça, veiem que ha sigut una feina internacional de donar coneixement de la feina feta aquí, però també de fer un treball conjunt, a nivell europeu sobretot; no podem obviar que també s'ha treballat a Sud-amèrica i que també s'ha tingut una presència internacional molt positiva.

També voldria ressaltar l'increment d'activitat de la pàgina web, i, per tant, de la seva feina institucional, que ha suposat 21.000 visites a la web i els arxius descarregats han estat prop de 17.000. Jo crec que per la joventut d'aquesta web això suposa un grau de coneixement bastant important.

També voldria fer-me ressò de l'edició del *Butlletí* de drets dels ciutadans, de la càtedra d'Immigració, que ha estat una iniciativa del Bisbat de Girona, la Universitat de Girona i el Síndic de Greuges, que estudien els fenòmens migratoris, els nous reptes a les noves realitats, que ens ha d'ajudar a fer una aportació a les línies polítiques de la immigració, estudiant-ho com un fenomen complex i que s'ha d'abordar en tota la seva dimensió.

Podem dir, doncs, que la institució del Síndic de Greuges està aconseguint un grau important de reconeixement, no només de Catalunya, sinó a la resta de l'Estat i també a nivell internacional.

I ara voldria fer unes consideracions sectorials més remarcables. Quant al procediment administratiu, funció pública i participació en afers públics hi han hagut 680 queixes, 4 actuacions d'ofici, totes a l'entorn, per exemple, del dret del consort, de les problemàtiques en el tema funcional, que pràcticament han estat resoltes en la totalitat per part de l'Administració. Quant al medi ambient, hi ha hagut 230 actuacions, 235 queixes i 2 actuacions d'ofici.

En comissió, quan es va treballar, com els he dit abans, aquest Informe, vam tenir l'oportunitat d'incidir en unes temàtiques que jo ara no faré per part d'altres diputats d'aquesta comissió. El diputat Pere Lladó va fer un informe general, el diputat Carles Puigdomènech va parlar sobre l'habitatge i el diputat Xavier Soy va parlar sobre l'Administració local, sobre les infraestructures i sobre el medi ambient, durant la Comissió del 24 i 25 d'abril passat.

Jo voldria, ara, introduir el tema de sanitat i serveis socials, que ho voldria fer amb una mica més de profunditat. En primer lloc, podria dir que, de les propostes fetes pel síndic, quant a les llistes d'espera, prestacions sanitàries, gestió de centres d'atenció primària, transport sanitari, hi han hagut 52 queixes, 2 actuacions d'ofici, 161 agrupades per gent gran, persones amb disminució física i psíquica i situacions de pobresa.

Podria indicar, també, que per part del Departament de Sanitat s'ha establert un decret, el 359/2002, que recull totes aquestes propostes del síndic, i que es fa ressò del retall de les llistes d'espera, inferiors a sis mesos per pacient, en algun tipus d'operacions.

I també podria dir que, amb referència a l'any 2001, el Síndic de Greuges va destacar l'elaboració, per part del Departament de Sanitat i Seguretat Social, de la Carta dels drets i deures dels ciutadans amb relació a la salut i l'atenció sanitària, que donava resposta a la seva demanda. Per tant, veiem que el grau de compliment de totes aquestes actuacions per part del Departament de Sanitat han estat pràcticament totes contestades i totes posades en marxa.

El Departament de Sanitat actualment està treballant en la modificació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya per tal d'incloure un capítol sobre drets i deures dels ciutadans, millores determinades de prestacions sanitàries, salut mental, atenció a les ludopaties, fibromiàlgia i cansament crònic.

L'any 2002 es van destinar 279.085.981 euros –279 milions– a l'atenció psiquiàtrica i salut mental. L'any 2002 això ha augmentat a 235.350.330 euros, en despesa també en medicaments i psicofàrmacs.

Estem veient, doncs, que el Departament de Sanitat ha treballat molt conscienciosament en totes aquestes actuacions. S'ha posat en marxa el Pla d'atenció integral de les persones amb problemes de salut mental, ludopaties, i precisament s'han obert nous centres d'aquests

programes a Reus, a Girona i a Mataró, complementaris als de l'Hospital de Bellvitge.

Quant a la pobresa, aquestes clàusules socials que en aquest moment, perquè hi hagi aquesta, i continuem amb aquesta, cohesió social, per evitar l'exclusió, veiem que se n'ha fet ressò, de tot el que s'ha pogut, des del Departament de Benestar Social.

I, quant a violència domèstica i contra les dones, també voldria fer un petit seguiment del llibre segon de l'Informe del 2001 del Síndic que es va fer l'any passat. (*Remor de veus.*)

En aquests moments ens trobem amb cinc cases d'acollida de titularitat pública del Departament de Benestar, i set pisos pont; una comissió permanent interdisciplinària contra la violència de gènere per a l'elaboració, control i avaluació del Pla, un pla integral de prevenció de la violència de gènere i d'atenció a les dones que la pateixen, que va del 2002 al 2004.

I voldria, també, fer unes consideracions sobre el llibre segon que aquest any ha dedicat la sindicatura al tema de la gent gran. Aquesta és una iniciativa que ve ja des de l'Informe del 2001 on es fa una consideració sobre una temàtica específica. Si l'any passat va ser sobre el tema de les dones i els maltractaments, aquest any ha estat en consideració a la gent gran. Aquestes consideracions ens donen l'oportunitat de posar al dia i de conèixer el servei que s'està fent en els centres de dia, que és ben percebut per les persones grans i pels seus familiars, ja que és un recurs que permet que la gent visqui a casa i mantenir la vinculació amb la persona gran de manera més intensa, i, per tant, durant el dia, mentre les persones no en poden tenir una cura específica, estan en aquest centre de dia.

Quant a l'atenció a la gent gran dependent a Catalunya, estem veient que la xarxa d'atenció residencial pateix –ho hem de dir–, primer de tot, una manca de finançament públic greu, però amb grans esforços hem vist que, de l'any 1999, les places residencials sostingudes amb fons públics, que eren 14.895 en total, ja tenien, com abans ja s'ha dit, un 1,4% de la gent gran a Catalunya. Aquestes xifres han evolucionat, amb gran esforç per part de l'Administració, favorablement els darrers anys, i per al bienni 2002-2003 estem obrint 7.000 noves places sostingudes amb recursos públics, tot i que encara estem lluny dels nivells que podríem considerar acceptables.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

També voldria, aquí, recordar als ciutadans actius la conveniència, quan estigui al seu abast, de trobar alguna forma. Aquest ja no és un problema que afecta només els departaments del Govern, sinó que afecta la societat en general, i, per tant, pensem que és necessari pensar de cara al futur com hem de finançar. Hem de seguir aquest debat dels països de la Unió europea? Hem d'optar... Per això jo insisteixo que no és un debat només –com ens diu el síndic molt bé en aquest segon llibre– de l'Administració, sinó de la societat en general. Hem d'optar a un sistema gratuït o bé a un model de cofinançament, que és el que tenim ara? De quina manera la Seguretat Social podrà acollir totes

aquestes noves necessitats que en aquests moments tenim?

I, per tant, jo crec que en aquests moments podríem dir que de tot l'Informe, la part més important han estat aquestes consideracions sobre l'atenció a la gent gran, no solament la dependent, sinó en general. «Cal garantir» –ens diu l'Informe del Síndic– «la sostenibilitat del sistema, i això s'ha de treballar a llarg termini, perquè són problemes que potser encara avui no estan sobre la taula, però que ben aviat els hi tindrem. Són problemes...» –diu l'Informe de la sindicatura– «que s'han de treballar avui, perquè després no tinguin efectes, com els temes ecològics, educatius i demogràfics.» Per tant, podem dir que estem treballant des del Departament de Benestar Social i Família en aquest sentit.

També voldria fer-me ressò de l'Informe..., del punt que es fa sobre la infància, i que en aquests moments tenim, dintre d'aquestes qüestions, problemàtiques que es van donant uns recursos clars, perquè el Síndic de Greuges també és conscient de la necessitat –ens ho planteja– de més mitjans i de recursos, però, des del Departament de Benestar Social, s'està fent un treball de crear noves places, nous centres d'acollida i centres residencials. I, en aquest tipus d'actuacions, m'agradaria informar sobre la primera pedra per a un nou centre residencial que s'està fent a Figueres, que promou el Consell Comarcal de l'Alt Empordà. S'està treballant, també conjuntament amb GISA per reformar i adequar el Centre d'Acollida de la Misericòrdia, de Girona. Hi ha en marxa la reforma del Centre Coll de l'Alba, a Tortosa, que es gestiona precisament amb la col·laboració d'aquest Ajuntament, i en poques setmanes inaugurarem i posarem en marxa un nou centre residencial, Petit Príncep, a Santa Coloma de Gramenet, i, cal dir-ho, gràcies també a aquesta estreta col·laboració que hi ha amb l'Ajuntament.

Pel que fa als recursos especialitzats, tenim en marxa un projecte de col·laboració amb el Departament de Sanitat i Seguretat Social, l'Ajuntament de Barcelona i l'Hospital de Sant Joan de Déu per al tractament específic de joves drogodependents.

Per tant, podem dir que estem en uns moments de canvi de població, canvi de població que hem d'entendre majorment..., que ens trobem amb molts adolescents, i amb un alt risc social, que modifica i que d'alguna manera obliga a fer un treball de seguiment constant, perquè cada vegada la tipologia és diferent; hi ha moltes entitats que no poden assumir aquests canvis que en aquests moments hi ha, i, clar, des de l'Administració cal continuar incentivant, i això s'està fent, aquest sector mitjançant entitats d'iniciativa privada, serveis socials, serveis públics, o sigui, un treball conjunt de tota la societat.

Voldria referir-me a la situació dels nois magrebins no acompanyats que viuen al carrer. Aquesta és una situació que fa un temps va sortir als mitjans de comunicació, d'una manera molt urgent, però aquesta situació avui ja no ocasiona situació d'alarma social per la urgent actuació de les diverses administracions –Generalitat, Ajuntament de Barcelona, Ajuntament de Santa Coloma. S'han obert nous serveis, nous recursos per atendre tota aquesta problemàtica, i això no vol dir pas

que tot estigui resolt, però sí que estem obrint una nova via.

Jo voldria recordar, i ja per anar acabant, la col·laboració establerta en aquesta línia amb la Creu Roja, amb el Casal d'Infants al Raval, amb Càritas, amb el Centre Obert Joan Salvador Gavina, amb l'Associació Ibn Batuta, i formalitzant...

El president

Senyora diputada, hauria d'anar acabant.

La Sra. Alemany Roca

Sí, senyor president, ja estic acabant.

Estem veient que tot aquest tipus d'actuacions són situacions que es van resolent, però que no hem de... Primer de tot podem dir que ja no estem en una situació de risc, sinó molt al contrari, però que s'està treballant d'una manera molt dura, molt curosa, per aconseguir una societat on també aquests immigrants que estan aquí, que són joves, que tenen dificultats, puguin aconseguir el seu treball, la seva formació, per poder donar aquest servei que la nostra societat, com molt bé

s'ha dit abans, necessita. La immigració és un fet real, la immigració és un fet que entre tots hem de saber donar-li sortida, com ens diu el Síndic en el seu Informe.

I voldria acabar, en nom del meu Grup, de Convergència i Unió, agraint a la sindicatura el seu treball, agraint al seu equip aquests informes tan ben fets, que jo voldria que els diputats i diputades d'aquesta cambra tinguessin l'oportunitat, encara que no estan en aquesta Comissió, de llegir-los, perquè segurament veurien i coneixerien d'una manera directa tot aquest treball que ha fet la sindicatura però que també està fent l'Administració, un treball de contestació acurada de totes les propostes i totes les problemàtiques que la sindicatura en aquest Informe ha posat sobre la taula.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Acabades les intervencions, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 86

La sessió s'obre a les dotze del migdia. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, les conselleres de Justícia i Interior i d'Ensenyament, i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de qualitat agroalimentària (tram. 200-00069/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 431).

2. Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1993, de 15 d'abril, reguladora dels residus (tram. 200-00075/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 431).

3. Projecte de llei del finançament de les infraestructures de tractament de residus i del cànon sobre la disposició dels residus (tram. 200-00076/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 431).

4. Projecte de llei de mobilitat de Catalunya (tram. 200-00074/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 431).

5. Projecte de llei de mutualitats de previsió social (tram. 200-00081/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 431-A).

6. Projecte de llei de creació del Col·legi de Dissenyadors i Dissenyadors Gràfics de Catalunya (tram. 200-00066/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 431-A).

7. Projecte de llei de creació del Col·legi d'Ambientòlegs i Ambientòlogues de Catalunya (tram. 200-00079/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 431-A).

8. Proposició de llei de modificació de la Llei 18/2002, de cooperatives (tram. 202-00201/06). Grups parlamentaris. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC, 427).

9. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la disposició final segona, apartat 3, de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat (tram. 270-00002/06). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 431-A).

10. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la lletra g) de l'article 53 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat (tram. 270-00004/06). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 431-A).

11. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i

Cossos de Seguretat de l'Estat (tram. 270-00005/06). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 431-A).

12. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, sobre els maltractaments i altres conductes que comportin patiment als animals de companyia (tram. 270-00047/06). Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 431-A).

13. Proposició de llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 202-00188/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració.

14. Proposició de llei de modificació parcial de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya (tram. 202-00190/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració.

15. Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1993, de 9 de març, sobre comerç interior, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de la Llei 1/1983, de 18 de febrer, i la Llei 23/1991, de 29 de novembre (tram. 202-00193/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

16. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei orgànica de transferència dels serveis meteorològics situats a Catalunya que depenguin de l'Estat (tram. 271-00017/06). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

17. Designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 284-00017/06). Grups parlamentaris. Designació.

18. Interp·l·lació al Consell Executiu sobre quina valoració fa de la política general realitzada a Catalunya durant aquesta legislatura i les seves conseqüències de futur (tram. 300-01145/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

19. Interp·l·lació al Consell Executiu sobre la política cultural a Catalunya (tram. 300-00971/06). Sr. Josep Maria Carbonell i Abelló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

20. Interp·l·lació al Consell Executiu sobre les ajudes que s'han de donar a l'agricultura en cas de catàstrofe natural (tram. 300-01144/06). Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

21. Interp·l·lació al Consell Executiu sobre l'impuls de les polítiques de cogeneració energètica (tram. 300-01143/06). Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

22. Interp·l·lació al Consell Executiu sobre la política educativa a Catalunya (tram. 300-01146/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació pel procediment d'urgència.

23. Interp·l·lació al Consell Executiu sobre la política d'incentius fiscals a la recerca (tram. 300-01138/06).

Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació del procediment d'urgència.

24. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació (tram. 300-00341/06). Sra. Teresa Serra i Majem, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

25. Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció i la informació del sector turístic (tram. 300-00507/06). Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

26. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social (tram. 300-00786/06). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

27. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques actives de suport i formació dels treballadors autònoms i emprenedors (tram. 300-01080/06). Sr. Bernardo Fernández Martínez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

28. Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris del seu capteniment en matèria de seguretat ciutadana (tram. 300-01047/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

29. Interpellació al Consell Executiu sobre l'evolució de l'economia catalana (tram. 300-01067/06). Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

30. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya (tram. 300-01107/06). Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

31. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió. I les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades avui a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de qualitat agroalimentària (tram. 200-00069/06)

Passem, per tant, al primer punt de l'ordre del dia, que és el de debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei de qualitat agroalimentària. El presenta l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Josep Grau, que té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em complau, en nom del Govern, fer la presentació d'aquest Projecte de llei davant del Parlament de Catalunya, Projecte de llei de qualitat agroalimentària, que a més a més forma part, primer, del programa de govern de Convergència i Unió amb què vam anar

a les eleccions del 17 d'octubre del 99, en matèria agrària, programa de govern legislatiu en matèria agrària, i que, a més a més, la primera llei que es va aprovar en matèria agrària en aquest Parlament aquesta legislatura, que va ser la Llei d'orientació agrària, de l'any 2001, la seva disposició addicional quarta, feia referència precisament a elaborar una normativa que recopilés, que recollís i que enfortís tot el que és la producció de qualitat a Catalunya.

Bé, fins i tot diríem que és oportuna en el moment en el qual aquesta Llei es discuteix i espero que s'aprovi, avui, en aquest plenari, donat el context mundial, el context de l'ampliació de la Unió Europea a deu nous països –a partir del 2004 deu nous països seran membres de ple dret de la Unió Europea–; i, a més a més, amb tot el que fa referència a la discussió del mes de setembre, la discussió entre la Unió Europea i l'Organització Mundial de Comerç, i aquesta viva discussió, a més a més, que hi ha entre la protecció i la no-protecció en els productes agraris; i després la mateixa reforma de la política agrària comuna, que, tot i semblar que no s'aprovaria fins al segon semestre d'aquest any, tot apunta en aquest moment que hi ha fortes pressions perquè s'aprovi abans d'acabar aquest mes, per tot el que representarà per nosaltres de positiu i de negatiu en funció de com quedi aprovada; i, a més a més, deia, com hem vist aquests dies, en la reunió dels països més poderosos del món, la veu de la resta de països –ahir, per exemple, ho vam poder veure en les declaracions del mateix president del Brasil–, la queixa constant contra el proteccionisme europeu a les nostres produccions, i, per tant, com si hi hagués o hi volgués haver corrents liberalitzadors d'aquestes produccions.

Per tant, davant d'aquesta, diguem-ne, ofensiva importantíssima, nosaltres creiem que el millor que podem fer és enfortir les nostres produccions i enfortir-les diferenciant-les davant del consumidor.

Recentment, hem vist, en les últimes crisis alimentàries, fins i tot, quan les dioxines belgues fa uns anys o en la crisi de les vaques boges, com el consumidor, cada vegada més, aprèn a valorar i contempla els productes de casa o els productes de què la traçabilitat està garantida amb una denominació de qualitat, amb denominació d'origen, és a dir, amb la traçabilitat i amb la garantia de les seves produccions; no sempre, perquè hem de fer un esforç importantíssim, que, a part que el valorin, el valoritzin. Però creiem que, en un país com el nostre, que és un país, jo diria, privilegiat, en el sentit que produïm de tot i ho produïm amb moltíssima qualitat, aquest Projecte de llei va en aquesta direcció d'enfortir tot el teixit productiu i garantir al consumidor allò que li oferim.

No hem d'oblidar, al mateix temps, que la nostra indústria agroalimentària transformadora és una indústria potentíssima; que, a més a més, jo diria que dues tercers parts del producte interior brut del sistema agroalimentari català surten precisament de la indústria transformadora i una tercera part surt del sector productiu. I indústria transformadora ho és des d'aquell celler ben apartat de qualsevol comarca de Catalunya o aquell molí d'oli o aquella gran indústria transformadora que, fins i tot, pot ser una multinacional. El seu conjunt és

el que produeix aquestes dos tercers parts del producte interior brut del sistema agroalimentari català.

Per tant, és, doncs, una obligació, fins i tot de l'Administració catalana, posar eines a l'abast que reforcin la qualitat, la traçabilitat i la protecció del consumidor a través de les diferents figures legals, amb distintius i normes d'origen i de qualitat.

L'esquema general, per tant, d'aquesta Llei són les especificacions prèviament establertes per un reglament, sobre el reglament, la fàcil identificació de distintius i etiquetatge, la traçabilitat i el control addicional realitzat per empreses externes que compleixin les normes internacionals.

Per tant, si, com és de suposar i desitjar, aconseguim inclinar els hàbits del comprador, del consumidor, els hàbits de compra, per tant, del consumidor, cap a aquestes produccions –i aquesta tendència que avui hi és a la Unió Europea, hauríem de mirar d'eixamplar-la molt més, fins i tot en aquestes negociacions amb l'Organització Mundial de Comerç–, hauríem d'aconseguir, primer, que ultrapassessin les nostres fronteres, dels quinze països membres actuals, aquestes normes, i, segona, que fóssim exigents a l'hora de l'entrada, a l'hora d'exigir quines són les premisses sanitàries que nosaltres hem d'obligar a tots els productes que entren d'aquests països emergents, de tercers països.

Per què? Perquè, si no, ens convertirem en consumidors de productes estàndard de qualsevol país del món, amb paràmetres sanitaris ben diferents dels europeus, i, per tant, sense marques de qualitat, sense distinció. Per tant, a la recíproca, obrir les portes als nostres productes a l'exterior i alhora exigir els requisits mínims i indispensables de l'entrada de productes de tercers països.

Per això, aquest Projecte de llei contempla, d'acord amb la Llei d'orientació, de l'any 2001, l'increment de la producció en origen i amb qualificació diferenciada, millorar i potenciar el control i millorar la inspecció dels productes per donar seguretat també al mateix consumidor.

El títol I de la Llei regula precisament les denominacions d'origen protegides i les indicacions geogràfiques protegides, l'especialitat tradicional garantida, la marca de qualitat alimentària i la denominació geogràfica, i, a més a més, n'estableix els mecanismes de reconeixement i els mecanismes de regulació, control i certificació.

Hem de dir, destacar, tant pel que fa referència a les DOP com a les IGP, que és el caràcter de corporacions de dret públic que en defineix la seva mateixa composició i funcions. Aquest és un fet importantíssim, que alguns recordaran que en la Llei d'ordenació del sector vitivinícola ja es va fer el mateix amb els consells reguladors de les denominacions d'origen del vi, i que després ens ha portat una llarguíssima discussió amb el Govern central en l'elaboració de la mateixa Llei, la Ley del vino, i que, sortosament, les nostres tesis són les que han defensat el conjunt de les denominacions d'origen del conjunt del país, en el vi i en el cava, i, per tant, ha quedat tal com s'havia plantejat a Catalunya.

La Llei també regula les entitats de control i certificació, que són entitats externes de l'Administració però que han de complir uns requisits mínims i necessaris.

El títol II fa referència a un capítol importantíssim per nosaltres que és l'artesania alimentària. Nosaltres no tenim només la gran indústria o la mitjana indústria o la petita indústria, sinó que a més a més tenim molta petita indústria artesanal, familiar en la major part dels casos, però que contribueix, a més a més, a la preservació i la conservació de l'empresa familiar en molts indrets i de l'activitat econòmica en molts indrets del nostre territori.

El títol II fa referència a un altre tema, que és els productes de la terra, a través d'un inventari. Tenim moltes microproduccions escampades pel conjunt del territori, microproduccions del que sigui, d'alguns tipus d'hortalisses..., en fi, diverses produccions que són micro, que estan molt localitzades i que convé també tenir-les reconegudes i regulades. I per això es va encarregar un primer estudi abans d'elaborar la Llei a la Universitat de Barcelona per poder treballar amb l'inventari..., amb un conveni signat i en marxa en aquest moment, per poder treballar amb l'inventari ja d'aquests productes típics i tradicionals, que estan molt localitzats, que més que comarcals en molts casos són fins i tot locals, però que són importants i que en viuen també famílies i que és un producte que arriba diferenciat al mercat.

Hi ha un altre apartat important d'aquesta Llei; és el que fa referència a l'assegurança, diguem, de la qualitat agroalimentària. El títol III parla de la competència, de les transaccions comercials, dels operadors i de la protecció dels consumidors, i es regula també la inspecció i es regula el control.

El títol IV fa referència a tots els mecanismes de transparència en les transaccions i, per tant, a la no-utilització fraudulenta d'alguns d'aquests símbols o d'aquests títols de qualitat que empararan diferents produccions, i esperem que aquest article s'hagi d'utilitzar mínimament, que voldrà dir que s'hauran fet les coses bé per part de tothom.

Home, hi ha algunes aportacions d'aquesta Llei de qualitat agroalimentària importants, no?, perquè regula, ordena, recopila totes les normatives disperses existents en aquest moment i a més a més les actualitza, perquè fins i tot algunes són preconstitucionals; per tant, són preconstitucionals, són pre-entrada a la Unió Europea l'any 86 i, per tant, aquestes normatives estaven, jo diria, fora de l'ordenament jurídic en aquest moment, i, per tant, aquí el que fem és això: recopilar, actualitzar i fins i tot normativitzar de nou.

Ho deia abans, la incorporació que siguin tractats els consells reguladors de les DOP i les IGP com a corporació de dret públic, amb personalitat jurídica pròpia, amb capacitat, fins i tot, d'autoregulació i amb capacitat de sanció, home!, demostra la voluntat del Govern –i, espero, la de tota la cambra– de demostrar-nos, a tots nosaltres mateixos, que els operadors en el sector són altament professionals, a qualsevol dels sectors productius hi ha una alta professionalitat, i la millor demostra-

ció d'aquesta alta professionalitat és la autoregulació des del mateix sector. També, jo diria que és un fet innovador, per primera vegada al conjunt de l'Estat, que el control i les certificacions puguin fer-se fins i tot també des dels mateixos consells, eh?, és a dir, donar majoria d'edat als mateixos consells reguladors perquè puguin fer això també.

Hi ha un altre aspecte de la Llei, molt fonamental, que fins ara, almenys, des del sistema productiu, n'anàvem coixos, que és que es pugui estendre també el control als mercats majoristes de destinació i al comerç minorista. Aquesta és una novetat també important que creiem que no és posar un *corsé* a ningú, sinó facilitar que des de la producció al consum puguem garantir la traçabilitat de les produccions, i al final, com s'ha demostrat en les crisis alimentàries que hem tingut aquests últims anys, tant perjudicat en surt el productor com el detallista, com la cadena comercial, quan una cosa no va bé i quan no s'és capaç d'arribar al consumidor amb una garantia de qualitat concreta.

Per tant, amb aquest Projecte de Llei, el Departament d'Agricultura tanca el calendari i el programa legislatiu que s'havia marcat per a aquesta legislatura: Llibre blanc del sector agrari, l'any 2000; Llei d'orientació, l'any 2001; Llei d'ordenació...

El president

Esperi's un segon, senyor conseller. Hi ha un mòbil que està funcionant, i no correspondria, en el Ple d'aquesta cambra, que funcionés. Els prego de debò que no interrompin a través dels mòbils el discurs del conseller, en aquest cas. I seria una bona mesura que els apaguessin, de debò. I si haguessin de fer-los servir, doncs, s'absenten de la cambra i no hi ha cap problema.

Gràcies. Pot continuar, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Com deia abans, aquest Projecte de Llei tanca el calendari i el procés legislatiu del Departament d'Agricultura que es va ençar l'any 2000, primer, amb l'elaboració del Llibre blanc del sector agrari; l'any 2001, amb la Llei d'orientació, que ens fixa el camí a seguir en un munt de coses, i que aquesta Llei també és fruit de la mateixa Llei d'orientació; la Llei d'ordenació del sector vitivinícola; amb pesca, la Llei de confraries; la Llei de seguretat alimentària, de creació de l'Agència Alimentària de Catalunya, que es va presentar des del Departament de Sanitat, però que formava part del programa també del sector del Departament d'Agricultura, i, ara, aquesta Llei de qualitat agroalimentària.

Jo espero i desitjo..., fins i tot... –perdó, em deixava un tema important que després suposo que es discutirà en el debat parlamentari–, fins i tot, s'hi fa una referència en la mateixa Llei, i les esmenes també han abundat en el tema, als productes transgènics, i informar a la cambra que s'està, en aquest moment, redactant una norma i intentant un pacte entre totes les comunitats autònomes i el Govern central perquè sigui la mateixa aplicació a tot arreu, perquè no hem d'eludir un debat importantís-

sim, i fer-lo en fred amb criteris realment científics i sense cap classe d'apassionament.

Per tant, jo els demano, senyores i senyors diputats, que aquesta no és una llei *corsé* del sector, per al conjunt del sector, sinó que és una llei que és una eina destinada a donar servei al conjunt del sector productiu, des de la producció fins al consum, i a garantir al consumidor allò que li podem oferir, i a intentar valorar i valoritzar, des del consum, les produccions catalanes diferenciades. Per sort –repeteix el que deia abans–, tenim unes molt bones produccions, unes produccions d'altíssima qualitat; tenim una gran indústria transformadora, tenim un comerç altament professionalitzat, i per tant, la suma dels esforços de tots plegats ens pot permetre arribar al consumidor amb productes de qualitat i fer que tot el conjunt de la cadena s'hi guanyi la vida, garantint al consumidor sempre allò que és la premissa de la seguretat en l'alimentació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, per defensar les esmenes i el seu posicionament.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, no em tocaria, a mi, defensar aquesta Llei, no en sóc el ponent..., no he estat el ponent d'aquesta Llei, sinó que ha set la diputada Bet Font, però com que no pot assistir avui en aquest plenari, doncs, m'ha encomanat que jo en faci la defensa, que de molt bon gust, doncs, podré fer, del posicionament i les aportacions que ha fet el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds en aquesta Llei de qualitat agroalimentària.

Ho deia el conseller, el senyor conseller deia que hi ha molta sensibilització, i és veritat, a la major part de la societat, amb relació a la qualitat dels aliments. Malauradament, i no cal que els en faci la relació, hi ha hagut massa escàndols alimentaris que han preocupat i han posat en alerta molta gent; hi ha molta sensibilitat en tot aquest tema.

El que passa és que pot haver-hi una certa confusió en l'ús de la paraula «qualitat». No és el mateix parlar de qualitat que de seguretat alimentària, o sigui, avui no parlarem de seguretat alimentària –no en parlem–, sinó de qualitat alimentària. Ho dic, perquè si algú ens pogués escoltar, diria: «Home, aquesta gent ara estan perdent una oportunitat, que és de parlar de seguretat alimentària.» Ja en vàrem fer una llei, ja fa un temps, aquí, que va ser aprovada en el Parlament, doncs, sobre el tema de seguretat alimentària.

El que nosaltres farem o aprovarem amb aquesta Llei, simplificant molt la definició, és..., en aquests moments, vull dir, en el tema de la seguretat alimentària, el que volíem era posar les mesures necessàries per garantir que els productes que es posin al mercat i que

consumim no puguin ser perjudicials per a la nostra salut. Això és el que vàrem fer en una llei anterior, que era molt important. A més a més, el tema de seguretat alimentària jo crec que és un tema cabdal, no?, sobre tot quan parlem de desenvolupament sostenible, perquè quan parlem de desenvolupament sostenible no parlem només de l'ecologia, sinó que parlem de tot allò que afecta les persones. I la seguretat alimentària afecta la salut i el benestar de cada un dels ciutadans d'aquest país i de la resta del món; per això és tan important, doncs, el desenvolupament, i va ser tant important el desenvolupament d'una llei d'aquest tipus. I em sembla que per això ho vàrem fer. Com també parlava del tema dels transgènics que també s'haurien de controlar d'una manera ja efectiva, i que sembla que des del Govern central no es té aquesta tendència, no es vol controlar el tema dels transgènics i això ens pot portar a problemes, potser no a curt termini –ja sí també a curt termini–, però segur, de ben segur, a llarg termini.

Hi insisteixo: avui no parlarem de seguretat; aclariment: avui parlarem de qualitat en el sentit de diferenciar uns productes amb unes característiques específiques que els donen un determinat valor, generalment superior al dels productes que no tenen el distintiu; és posar un distintiu de qualitat a tot un seguit de productes, doncs, que surten del nostre país.

Bé, ja s'ha explicat quin és l'objectiu, i el conseller també ja ho ha explicat en el resum que ha fet de la Llei. Nosaltres, malgrat que només parlem en aquesta Llei de qualitat, creiem que qualitat i seguretat han d'anar molt relacionades, perquè tant l'una com l'altra afecta els productes que consumim. I aquest és un dels dubtes que tenim en aquest Llei que no ens acaben de..., que no estem gaire convençuts de com està quedant. A veure si al llarg de la discussió podem solucionar-ho.

No queda gaire recollida en aquesta Llei la relació que hi ha d'haver entre qualitat i seguretat. El mateix conseller ho ha dit en la seva intervenció; ha dit que sempre s'havien de fer polítiques transversals, s'havien de fer polítiques integrals, però a l'hora de la veritat dona la sensació que dintre el Govern de la Generalitat cada un vol mantenir el seu negociat, la seva barraqueta, cada un al seu departament que no li toquin les competències de l'altre. I això és el que..., no ho trobem en aquesta Llei només, sinó que ho trobem en moltes altres, no? Per exemple, hem trobat moltes dificultats d'incloure en una llei com aquesta, que és portada pel Departament d'Agricultura, com ja s'ha vist, pel DARP, hem tingut moltes dificultats per introduir una referència una mica seriosa que tingui a veure amb les competències d'un altre departament, el de Sanitat, que és el que controla el tema de seguretat alimentària. Hi han moltes dificultats. Espero..., faré una oferta al ponent de Convergència i Unió, i esperem, doncs, que ho pugui acceptar. Jo crec que sí, perquè amb les discussions que hem tingut, doncs, és possible, però de buscar aquesta interrelació molt més estreta entre seguretat i qualitat, malgrat, segons el Govern de la Generalitat, que estiguin en dos departaments diferents. Això és una qüestió en la qual ja no ens podem posar, és el mateix Govern qui defineix quin és el seu organigrama, però una està a Agricultura –qualitat–, l'altra –seguretat–

està a Sanitat. Bé, no ens hi podem posar, però sí que hem de buscar les fórmules necessàries perquè hi hagi aquesta coordinació entre aquestes dues qüestions que, evidentment, estan fortament interrelacionades. Ja en parlarem després; amb la Llei de mobilitat ens ha passat el mateix, però ja en parlarem, d'aquest tema.

Nosaltres, i ja faig la proposta clara al senyor Iglesias –clara, ja–, a l'esmena número 40, que nosaltres plantejàvem, doncs, que parlàvem que hi haguessin «instruments eficaços de coordinació i cooperació amb l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària», a més a més, dèiem quines coses hauria de fer. Bé, mentre se'ns accepti que hi hagi aquests instruments eficaços de coordinació i cooperació amb l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, jo crec que ja farem un pas en aquesta idea de coordinació que nosaltres plantejàvem.

Bé, a part d'això, que creiem, doncs, que és un element importantíssim i esperem que pugui ser recollit i així puguem avançar. També ho trobàvem en alguns altres tipus d'exemples, però no hi insistiré, perquè em sembla que ja ha quedat clar quina era la nostra intencionalitat en aquestes coses: veure les coses globalment, i em sembla que seria un element important a tenir en compte per poder avançar.

Bé, a part d'aquesta discrepància que, hi torno a insistir, espero que al llarg del debat, doncs, es pugui superar, la veritat és que en aquesta Llei arribem a un acord important en el resultat final. Jo crec que és una llei molt consensuada, s'han acceptat moltes de les esmenes que havia presentat el nostre Grup Parlamentari. En concret, de les seixanta-sis esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds, n'hem deixat dinou de vives en el Ple, que surten ara en el Dictamen, però moltes d'aquestes, doncs, ja les retirarem, perquè les discussions que hi ha hagut posteriorment, doncs, han fet que la Llei quedi força rodona i les coses que manteníem, crèiem nosaltres, que no eren tan i tan importants com per mantenir-les i posar-les a votació. Malgrat tot, encara ens en quedaran cinc de vives, que per nosaltres sí que són molt importants, i les posarem a votació.

Ràpidament i telegràficament, les aportacions del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, doncs, en aquesta Llei, que ara convertirem a Llei, primer Projecte, ara Llei, són: hem millorat el tema de les definicions, en què consisteix el tema de qualitat agroalimentària; l'objecte de la Llei, que des del nostre punt de vista ara s'ha convertit en més realista, abans es definien uns objectius que després no quedaven recollits a la resta de l'articulat, nosaltres ara els hem definit gràcies a les nostres aportacions i a l'acceptació, evidentment, del Grup majoritari; també hem fet aportacions en el funcionament, la composició, el règim jurídic dels consells reguladors i d'altres òrgans; aspectes relacionats amb la millora dels controls; també consideracions relacionades amb garantia de la informació als consumidors, etcètera. Tot un seguit de qüestions que, des del nostre punt de vista, milloren el que hi ha hagut, doncs, a la Llei. I a més a més, també el mateix ponent, doncs, de Convergència i Unió segur que farà entrega també de dues transaccionals que hem fet ara, d'última hora, que milloren també el text amb aportacions que havien fet d'Iniciativa per Catalunya Verds en aquest sentit.

Bé, en queden encara unes quantes que no estan..., no han acceptades i que per nosaltres, doncs, també són molt importants, no? Una de les quals reclama que les organitzacions professionals agràries més representatives formin part de la Comissió d'Artesania Alimentària. Nosaltres creïem que aquesta era important. No deixa de ser que aquestes organitzacions professionals agràries tenen uns coneixements que podrien ser vitals perquè aquesta Comissió d'Artesania Alimentària funcionés millor del que passa en aquests, i no suposaria cap inconvenient. L'altra és la que fa referència al sistema de reclamacions i retirada de productes. Això és un element..., aquest és molt més important, des del nostre punt de vista. Voldríem que quedés clar de quina manera es determinen les característiques del sistema de registre i tractament de reclamacions i de les retirades de productes. Per exemple, nosaltres dèiem que es podria concretar en un reglament, no? Creiem que tal com està la Llei, tal com queda la Llei no queda..., queda excessivament obert i això portarà problemes d'interpretació: a veure quins són els productes que es poden retirar, en quines condicions es poden retirar i a vegades –a vegades– això pot obeir al lliure albir d'alguns i no pas d'una visió molt més tècnica.

Bé, a més a més, creïem que hi hauria d'haver un organisme, doncs, que fos el que fes totes aquestes funcions. No és que vulguem crear més instituts, sinó que fins i tot parlàvem que l'Incavi s'integrés dintre d'aquest organisme de caràcter administratiu que nosaltres plan-tegem.

Bé, fins i tot, i així vaig acabant, també plantejàvem que es fes un reglament per establir els sistemes de qualitat de la flor i la planta ornamental, un element importantíssim d'activitat econòmica al nostre país que no queda regulada en aquesta Llei, i ens sembla, doncs, que és un error, no? En definitiva, nosaltres pensem, doncs, que hem fet un avenç amb aquesta Llei; entre la de seguretat alimentària i ara la de qualitat agroalimentària, jo crec que són les peces que poden fer avançar que la gent, els ciutadans d'aquest país estiguin molt més tranquils, i sobretot posem molt més controls. No n'hi ha prou de la Llei, ara hem de d'executar-la i portar-la a terme. Això ja és funció del Govern i la seva capacitat per portar a terme una llei. Nosaltres ens sembla que hem complert a fer una llei, doncs, que signifiqui millores en aquests aspectes vitals, molt importants per a la salut i el benestar de les persones.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Boada, doni'm el número de les cinc esmenes que manté vives.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, les he...

El president

Molt bé, ja està, perfecte. Moltes gràcies. Ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, després d'una llarga i accidentada tramitació arriba avui al Ple aquest Projecte de Llei de qualitat agroalimentària per a convertir-se en una llei definitiva.

En tot el procés de tramitació de la Llei jo crec que ha destacat d'una forma molt especial, i així ho vull fer constar, el treball del lletrat que ens ha acompanyat en aquest llarg procés i l'actitud del conjunt dels ponents, i especialment del ponent de la majoria, el senyor Francesc Iglesias, que ha fet tot lo possible i l'impossible perquè es pogués arribar en els consensos, en els acords necessaris, i vull fer-ho constar així, perquè, efectivament, d'un projecte de llei que en el principi, doncs, va rebre un nombre, doncs, molt important d'esmenes per part dels diversos grups, arribem avui en el Ple, doncs, amb una quantitat ja molt més petita, després d'haver incorporat nombrosos aspectes de lo que es plantejava en aquestes esmenes.

Aquest Projecte de Llei, senyor president, deriva, efectivament, d'un compromís de la Llei d'orientació agrària, que vam aprovar amb un amplíssim consens, i s'inscriu en la voluntat de tots els grups parlamentaris, també del nostre, en la passada contesa electoral de dotar el país d'una normativa que en aquell moment no hi era sobre el sector agrari, i d'una forma més específica sobre el sector agroalimentari, i també que posés les bases de lo que ha de ser una política alimentària més coherent i més consistent en el futur. Per tant, és un compromís que tots compartíem, que vam explicitar en la Llei d'orientació agrària i que avui es materialitza específicament.

Aquesta Llei intenta conjugar el dret del consumidor –el dret del consumidor– a poder gaudir i a poder triar entre productes alimentaris de qualitat al seu abast, no solament productes segurs des del punt de vista de la seguretat alimentària, que ja vam abordar, doncs, recentment en una altre debat parlamentari amb la creació de l'Agència de Seguretat Alimentària de Catalunya, sinó, ara i avui, productes, a més, que siguin de qualitat, i intenta, naturalment, la Llei, conjugar, a més d'aquest dret dels consumidors, l'interès econòmic dels productors i dels transformadors, que tenen actualment el dret legítim d'intentar incorporar valor afegit a les seves produccions a través, precisament, en aquest cas, de mecanismes que permetin acreditar la qualitat que en el treball de la producció, en el treball de la transformació, doncs, es considerin.

Estem d'acord, naturalment, en els aspectes bàsics de la Llei, després d'aquest amplíssim treball en el si de la Ponència, i estem d'acord en els aspectes bàsics perquè, en realitat, els aspectes bàsics contemplats en l'article primer com a objectius d'aquesta Llei tampoc són tan agosarats. Es tracta, en definitiva, de regular els distintius d'origen i de qualitat dels productes agroalimentaris, d'establir normes per a garantir la qualitat i la conformitat dels productes agroalimentaris a la normativa comunitària, d'establir les obligacions dels operadors econòmics dels professionals i regular la inspecció i el control i el règim sancionador. Naturalment, en aquests tres objectius de la Llei, hi estem d'acord, com no po-

dia ser d'una altra manera. Regular els distintius, fer que les normes s'ajustin a la normativa comunitària i establir els mecanismes de vigilància i control.

Certament, el Projecte de llei, i d'aquí a poc Llei, no esgota el tema. Contempla en les mateixes disposicions addicionals tercera i vuitena... En la tercera es faculta el Govern perquè estableixi per reglament nous sistemes de protecció de la qualitat agroalimentària. Per tant, considerem que amb lo que estem fent avui no donem per esgotat el tema, sinó que la porta queda oberta, i la possibilitat que el Govern, a través de reglament, doncs, dictami noves figures de protecció, nous sistemes de protecció. I en la disposició addicional vuitena, per reglament, es pot ampliar el concepte de producte agroalimentari a altres productes que puguin ésser objecte d'un distintiu d'origen i de qualitat. Per tant, allò que fem, allò que contemplem, permetin-me que els ho digui, és un plantejament bastant de mínims, que intenta, efectivament, posar a disposició del país una llei que, com deia, doncs, el senyor conseller, segurament fa temps que havíem d'haver-la habilitat ja, que faci més fàcil l'ajustament del nostre sistema agroalimentari a les exigències cada vegada més grans i més evidents, doncs, que plantegen els consumidors i que la Unió europea, en el seu conjunt, especialment després de tot les crisis hagudes, ha posat en evidència.

Permetin-me destacar cinc aspectes del projecte de llei que es planteja. Primer, la necessitat d'assegurar suficientment la naturalesa i traçabilitat dels productes i d'acreditar, a través d'aquestes normes de traçabilitat, la composició i l'historial del producte. Per fer-ho ens dotem d'una sèrie de marques. La pregunta que queda plantejada és: per al consumidor, la proliferació de marques facilita o complica les coses? Si no som capaços, tots plegats, i especialment els sectors productors i transformadors, d'acreditar suficientment les marques que posem en joc o que tenim en joc, al final, d'aquesta proliferació de marques, se'n deriva un risc de major confusió, i, per tant, no aconseguirem l'objectiu que buscàvem.

Segona consideració: necessitat de potenciar els consells reguladors, plantejats com a corporacions de dret públic. Ja vàrem fer-ho amb la Llei d'ordenació vitivinícola, i allà ens vam estendre moltíssim. Els consells són, efectivament, no pas òrgans desconcentrats de l'Administració, sinó corporacions de dret públic que expressen el conjunt d'interessos dels productors i dels elaboradors que intervenen en aquell àmbit, en aquella producció específica i determinada. Entrem en una etapa –i aprofito que hi han representants molt qualificats del sector avui aquí per a saludar-los i per a dir-los-ho, i a través d'ells al conjunt del sector– en què els consells reguladors hauran de fer molt més des del punt de vista de la disciplina de les pròpies produccions de lo que han pogut fer fins ara. Amb la Llei d'ordenació vitivinícola i amb aquesta Llei els dotem dels instruments legals i coercitius necessaris com perquè aquesta tasca es pugui fer, però si el sector productor i transformador, a través dels consells reguladors, no s'implica i no exerceix més des del punt de vista de la disciplina i de l'exigència, en aquella acreditació de marques que especificava en el punt anterior no serà suficient la tasca de l'Administració.

Tercera consideració: major significació de la importància de la recerca i de la innovació en tot allò que afecta la producció agroalimentària. El conseller s'hi ha referit abans. Nosaltres mantenim, perquè el portaveu de la majoria encara no ha oficialitzat la seva acceptació, la necessitat de contemplar en una llei de qualitat agroalimentària la menció específica als productes transgènics, en el sentit que aquesta llei ha de recollir-los com a realitat que són i demanar que, d'acord amb la normativa comunitària, s'acrediti suficientment en l'etiquetatge preceptiu si aquell producte és un producte transgènic o si en la seva composició conté productes transgènics, i no faig un judici sobre els productes transgènics, em limito a assenyalar la necessitat de reconèixer-los, de donar-los carta oficial en el text de la mateixa llei, i a demanar que, d'acord amb la normativa comunitària i d'acord, també, amb el principi de precaució, siguin recollits com una realitat que en aquest moment existeix.

Quart aspecte: tot el referent a l'artesania agroalimentària. Per a nosaltres és molt important. Tenim discrepàncies encara en aquest moment respecte a la consideració del que ha de ser vist com a empreses artesanes agroalimentàries. La majoria imposa el criteri que empresa artesanal agroalimentària és la que, encara que sigui una gran empresa, fa, en alguna de les seves gammes de productes, productes que no responen a un procediment estrictament industrial. Nosaltres preferiríem que la consideració d'empresa artesana es limités d'una forma molt més precisa, no solament en els procediments, sinó també en la naturalesa de les petites i mitjanes empreses.

I en aquests aspectes que mencionava, en aquests quatre aspectes que mencionava, no acabem d'estar satisfets del tot amb com ha quedat la Llei. Sí que ho estem en els aspectes bàsics, ja ho he dit abans, i, per tant, tot i mantenir les esmenes puntuals que mantenim en aquest moment, nosaltres, al final, donarem un vot afirmatiu en el conjunt de la Llei, perquè ens sembla que serveix com a instrument, però mantenim, en aquest moment encara i fins que haguem escoltat el portaveu de la majoria, les reserves sobre les qüestions que li he precisat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, avui el Ple del Parlament aprovarà el Projecte de llei de qualitat agroalimentària i, finalment, dotarà el nostre país d'un marc legal important, importantíssim, un marc legal que va adreçat a protegir, que va adreçat a garantir, la qualitat dels productes agraris destinats al consum alimentari, que va dirigit, que va adreçat, també, a reforçar el paper dels consells reguladors perquè puguin exercir un control

més gran, un major control, de la qualitat dels seus productes i per permetre els productors millorar el seu grau de competitivitat.

Els objectius, s'ha dit ja, d'aquest Projecte de Llei, que, de manera força consensuada, amb tots els grups parlamentaris, avui aprovarem, passen per establir normes per garantir la qualitat dels productes i la seva adaptació a la normativa europea, passen, també, per establir les obligacions dels professionals per establir els sistemes de control intern de qualitat, les inspeccions de l'Administració, les reclamacions o retirades de productes, la regulació dels distintius, dels diferents distintius i marques de qualitat.

Per tant, el Projecte de Llei que avui es posa a debat i votació i que el nostre Grup, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, votarà favorablement, i ja anunciem en aquest moment, després d'haver parlat amb el portaveu del Grup de la majoria, doncs, anunciem la retirada de les esmenes que quedaven vives en aquest Plenari, aquest Projecte de Llei, dic, també preveu, de manera prou encertada, entenem nosaltres, la creació de dues comissions encarregades de les marques de qualitat, formades per les organitzacions sectorials i de l'artesania alimentària, formades per institucions i per productors, també.

I un altre aspecte positiu i innovador d'aquest Projecte de Llei és la creació d'aquest inventari de productes on figurin els productes agroalimentaris típics i tradicionals de Catalunya per preservar i dotar de valor els productes agroalimentaris.

Sabeu perfectament que des de 1996 existeix un decret regulador de l'artesania alimentària catalana, que, de fet, ara, aquest contingut d'aquest Decret regulador queda inclòs, queda recollit, en el Projecte de Llei que avui aprovarem, tenint en compte que, efectivament, a Catalunya, doncs, sempre hi ha hagut i sempre ha estat un país de gran diversitat de petites empreses, de tipus familiar, que han elaborat els seus productes amb unes característiques, doncs, individualitzades, molt lligades a les tradicions i els hàbits, i, per tant, doncs, amb aquestes tradicions i hàbits de consum i dels habitants de les diferents comarques i zones del nostre país.

Per tant, certament, aquesta artesania alimentària conserva i recupera productes tradicionals, sense abandonar, sense deixar, a l'hora, d'experimentar i de crear nous productes. Pensem que el marc legal que avui aprovarem també recull, certament, la riquesa del nostre teixit del món rural, de la Catalunya interior en el camp de l'agricultura agroalimentària i de l'artesania agroalimentària.

D'altra banda, aquest Projecte de Llei de qualitat persegueix garantir la qualitat dels productes agraris que van al consum humà i estableix de manera clara sancions, com totes les lleis, no?, sancions econòmiques en cas d'incompliment, que poden significar, doncs, sancions d'1,2 milions d'euros per les irregularitats més greus, la qual cosa pensem que és important que sigui d'aquesta manera.

Els objectius del Projecte són establir normes per garantir la qualitat dels productes, la seva adaptació a la

normativa europea, com dèiem, assegurar i protegir els drets i els interessos dels productors, els professionals del sector, els consumidors, etcètera. Per tant, la Llei estableix les obligacions dels professionals, els sistemes de control intern, les inspeccions de l'Administració, com molt bé hem dit abans.

El nou Projecte de Llei preveu crear, doncs, una comissió encarregada de les marques de qualitat que estigui formada, que estigui integrada per organitzacions sectorials, pels consumidors, per especialistes, per representants de l'Administració, i una altra, com deia abans, també, d'artesania alimentària, que regularà el reconeixement de tots aquests tipus de productes. I també preveu aquest inventari de productes de la terra, en què hi haurà els productes agroalimentaris típics i tradicionals de les nostres comarques.

Senyores diputades i senyors diputats, l'aprovació, entenem nosaltres, d'aquest Projecte de Llei és molt important, i ho és, com a mínim, per dues raons principals: d'una banda, per la importància que la indústria agroalimentària catalana té en el conjunt de l'economia del nostre país, i pel paper vertebrador que l'aposta per la qualitat i la diferenciació del producte propi representa en el conjunt del país, sovint, i molt especialment, també en aquelles zones on la pràctica d'una agricultura, d'una ramaderia convencional ho té complicat, ho té difícil, per raons diverses –per raons, doncs, orogràfiques, demogràfiques, climatològiques–, i en què aquesta indústria familiar agroalimentària té un paper importantíssim.

La indústria agroalimentària catalana és el primer sector industrial del nostre país –i aquesta és una dada que sovint s'oblida– i ocupa la primera posició entre les diferents comunitats autònomes, amb uns ingressos de 16.000 milions d'euros l'any 2000, i amb un creixement del 7,5% amb relació a l'any anterior. Per tant, és ben evident la importància de la indústria agroalimentària dins l'economia del nostre país, especialment si contemplem el sector agroalimentari en el seu conjunt, de manera global; per tant, sector agrari, comercial, transport, serveis, etcètera.

Aquestes xifres tan destacades, tot i la seva magnitud, tindrien una importància relativa i ens quedariem a mig camí si no s'apostés de manera decidida per la qualitat dels productes i pel seu reconeixement per part dels consumidors, i aquest ha de ser, per tant, des del nostre punt de vista, l'objectiu principal d'aquesta Llei que avui aprovarem, la Llei de qualitat agroalimentària. Per tant, no hem d'oblidar que a Catalunya ho tenim complicat –ho tenim complicat– per poder competir amb una agricultura i una ramaderia que es basin en la producció per la producció, i, per altra banda, tenim enormes possibilitats si apostem per la qualitat, si apostem per la diferenciació, si apostem pel reconeixement i pel valor afegit del producte que tot això suposa.

Els elements objectius de què disposa avui el consumidor per tal d'escollir un determinat producte, vostès saben, senyores diputades, senyors diputats, que són, bàsicament, el preu i la qualitat, i, en el cas dels aliments, la seguretat alimentària és el punt principal, el punt primordial de partida, i la qualitat és l'element diferencial que permet al consumidor, que permet al

comprador fidelitzar a favor d'un determinat producte. Per tant, apostar per la qualitat, sense cap mena de dubte, surt a compte, i surt a compte per tothom: per al productor, per a la indústria transformadora, per al consumidor, per a l'economia del país en el seu conjunt.

Hi haurien molts exemples d'empreses del nostre país que han apostat per la qualitat des de fa anys i en què els resultats són obvis. Deixin-me que els parli d'un sector que avui per avui és complicat; és el sector lleter. El sector lleter, doncs, pateix uns dèficits importants, sobretot per al productor, a l'hora de ser-li abonat el preu de la llet per part de la indústria convencional, però, sense cap mena de dubte, existeix un model al nostre país, un model cooperatiu, que representa Cadí, que precisament, basant-se en una política de prioritzar per damunt de tot la qualitat, és a dir, el pagès, el productor que ho fa bé, i, per tant, amb un diferencial de més de deu pessetes per litre en l'abonament del preu de la llet, prima aquesta qualitat, i això dona uns resultats importantíssims, fins al punt que aquest model cooperatiu, avui, doncs, paga un preu molt més alt que el conjunt de la indústria en el conjunt de l'Estat, i es basa, precisament, en el factor de model cooperatiu, però també en el factor d'aposta per la qualitat i, per tant, per la competitivitat en aquest marc, no? Un model que, a més a més, com molts altres sectors –i podríem citar-ne molts–, doncs, ha fet possible que les seves especialitats formatgeres avui siguin denominació d'origen protegida i, per tant, la primera denominació d'origen protegida, a més a més, creada a Catalunya i que ha estat a la vegada aprovada per la Unió Europea; o també la denominació d'origen, doncs, Mantega Alt Urgell - Cerdanya.

Aquest no és un cas aïllat, certament, jo l'he volgut citar com a exemple i paradigma de molts altres, però és un exemple més de la relació dels trenta-un productes protegits que avui tenim a Catalunya. Per tant, actualment es certifica la qualitat de més de cent mil tones de productes alimentaris, que es distribueixen en denominacions d'origen, en marques de qualitat, en producció ecològica, en denominacions d'origen, etcètera.

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, no em voldria allargar més, però és obvi, és ben clar que la seguretat del consum alimentari només es pot garantir coneixent perfectament l'origen i coneixent perfectament l'elaboració posterior del producte. La traçabilitat dels aliments, com molt bé s'ha dit abans també, ha de permetre reproduir allò que en diem «l'historial d'un determinat producte», a fi de poder localitzar ràpidament l'origen dels problemes que puguin sorgir en la seva elaboració o en la seva distribució, i, per tant, també, el més important, poder-los evitar en el futur.

Senyores diputades i senyors diputats, només em resta dir que ja era hora que tinguéssim aquesta Llei, una llei que, a més a més, doncs, ens correspon perquè en tenim competències exclusives, competències plenes que es deriven del nostre Estatut d'autonomia, i que atribueix al Govern de la Generalitat, doncs, aquesta competència en l'àmbit agroalimentari. Per tant, és lògic, és de sentit comú, és just que legislem, que regulem aquesta activitat agroalimentària, sobretot tenint en compte que

en el nostre país té aquest pes econòmic tan i tan important.

No voldria acabar, doncs, també, sense agrair la disponibilitat, la voluntat d'acord, la voluntat de consens que ha expressat i ha manifestat i ha posat de manifest, a més a més, en tot moment el portaveu del Grup de la majoria, el portaveu de Convergència i Unió, el diputat Francesc Iglesias, i, a més a més, agrair també el saber fer i les facilitats donades en tot moment pel lletrat de la Ponència, l'il·lustre senyor Vicenç Santaló.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller d'Agricultura, em posicionaré en nom del Grup Parlamentari Popular en aquest Projecte de llei sobre qualitat agroalimentària i, a la vegada, sobre les esmenes que defensarem també en aquesta sessió del Parlament de Catalunya del dia d'avui.

Vagi per endavant que nosaltres creiem, des del Grup Parlamentari Popular, i em sembla que seria una coincidència amb caràcter general –i, evidentment, sempre hi poden haver les excepcions–, que a Catalunya hi ha una bona qualitat dels productes agroalimentaris, que hi ha hagut un gran esforç per part del camp català, de la indústria transformadora en tot el seu conjunt, i també per part de les explotacions ramaderes, a fer una bona qualitat dels seus productes. I, evidentment, és necessària una llei de qualitat agroalimentària –ja hi feia referència l'honorable conseller en les seves primeres paraules–, quan, dins d'un marc de legislació i amb competències plenes des de l'any 1995, és necessari també fer una aposta per diferents aspectes que ara també m'hi referiré.

Aquesta aposta per la qualitat agroalimentària no solament ha de servir per a la seguretat dels nostres aliments, sinó que també ha de servir per a aspectes tan importants com és la promoció, com és el consum dels nostres productes, com són, a la vegada, els mercats presents i futurs dins i fora de Catalunya. Sens dubte, estem en un moment on la qualitat agroalimentària és un factor imprescindible per estar en els mercats, un factor imprescindible i de lluita econòmica i comercial dins de la Unió Europea i dins de l'Organització Mundial del Comerç, i on aspectes tan importants com la reforma política agrària comunitària..., que, un cop més, des del Grup Parlamentari Popular al Parlament de Catalunya volem dir que l'actual proposta és una proposta que no convé a Catalunya, és una proposta que no va bé a Catalunya, i que esperem que l'honorable conseller, junt amb la resta de conselleries del conjunt de l'Estat espanyol, i també el mateix Estat espanyol, facin tota la pressió possible per poder assolir aquells objectius que ens interessin a casa nostra i que

també hem acordat, jo diria quasi d'una forma unànime, en aquest Parlament.

Aquesta Llei de qualitat agroalimentària crec que reforça el paper de totes aquelles indústries agroalimentàries, i també del camp català, que han fet una aposta per la qualitat –i voldria remarcar el nombre tan important d'empreses que avui dia tenen ja una ISO 9000, per exemple, de qualitat, o ISO 14.000 pel que fa referència a aspectes mediambientals–, i també, pel que fa referència a la fruita dolça, tots aquells aspectes que s'han treballat en la producció integrada i que, finalment, s'estan treballant ja més enllà de la producció integrada, que són els projectes Eurogap, pel que fa referència també a la fruita dolça, i molt concretament en comarques gironines i en comarques de les terres de Lleida. Creiem que aquests són aspectes que no solament fan, com deia abans, que la promoció, el màrqueting i la qualitat dels nostres productes puguin ser competitius, sinó que a la vegada donen seguretat a tot el que és la cadena d'alimentació.

Parlava el conseller que, d'alguna manera, aquest és un compromís que arrenca –a part del que puguin ser compromisos electorals de diferents forces polítiques– de la Llei d'orientació agrària de l'any 2001. I és ben cert, i deia el conseller: «Amb aquesta Llei, tanquem ja tot el cercle del que és una política que era necessària per a Catalunya, i que era necessari legislar també a Catalunya.» Li voldríem demanar, conseller, en la recta final ja d'aquesta legislatura, que no es quedin solament en la legislació i en haver legislat, sinó en tots aquells aspectes que s'han de desenvolupar reglamentàriament, amb el conjunt de lleis que hem anat aprovant amb un alt grau de consens en aquest Parlament. La Llei d'orientació agrària és un magnífic instrument, com ho va ser també, i ho és, el Llibre blanc; però, en tot cas, cal reglamentar, cal desenvolupar aquests reglaments, perquè sens dubte després solament legislar sense desenvolupar el reglament..., sabem les problemàtiques que aquests aspectes poden dur-nos.

Voldria remarcar també la importància, com ja s'ha dit –i abans hi feia referència l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs–, de la indústria agroalimentària a Catalunya, del pes de la indústria agroalimentària de Catalunya, i, a la vegada, relacionat amb el poc pes de la població activa al món rural. Avui no arribem al 3% de la població activa, aquesta és una xifra preocupant, i hem de tornar a recordar, un cop més, que l'agricultura i la ramaderia a Catalunya són imprescindibles per garantir, entre d'altres, el medi ambient a Catalunya, per garantir el territori, per garantir la presència del territori i per preservar el territori. I que han estat les pageses i pagesos, els ramaders en tot el seu conjunt, els vertaders garants del medi ambient. I que no hem de criminalitzar algunes de les actuacions que de vegades, per tipus de polítiques que estan obligats, ramaders o pagesos, a dur a terme pel que és la gran competitivitat que hi ha en els productes agroalimentaris..., no hem de criminalitzar aquests sectors, sinó que hem d'ajudar aquests sectors en tot allò que sigui..., des del Parlament de Catalunya, des del Govern català, en definitiva, des de casa nostra.

Vam presentar, hem presentat un conjunt d'esmenes, que em sembla que han servit per millorar el conjunt de

la Llei; no entraré a detallar cadascuna d'elles, ni tampoc a fer una anàlisi de la Llei, perquè s'ha fet tant per part del conseller, com dels diputats que m'han precedit. Sí que voldria agrair el grau alt de consens, i també l'esforç de tots plegats per poder traure una altra llei al sector agroalimentari, amb la importància que té, i que abans hi feia referència, per part de tots els diputats i, evidentment, també, per part de l'esforç del mateix lletrat que ens ha assistit.

Com deia, hi ha un conjunt d'esmenes que nosaltres hem aportat que han millorat aquesta Llei, i en queden algunes d'elles. Voldria ja, senyor president, anunciar que nosaltres deixarem solament vives cinc esmenes, que passaré a enumerar-les-hi: la 16, la 17, la 27, la 45 i la 46. Voldria, en primer lloc, aturar-me en una d'elles, i també hi havien fet referència tant el conseller com l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta, pel que fa referència als temes dels transgènics.

Avui dia els transgènics són una realitat. Els transgènics, per ells mateixos, són una modificació genètica que, ben aplicada –ben aplicada–, dóna possibilitats al camp i que, ben aplicada, no ha de tindre risc per a la salut de les persones. Però sens dubte és un tema que, socialment, en més d'una ocasió inquieta, i és per això que nosaltres també hi hem volgut fer referència en una de les esmenes que esperaríem que s'aprovés pel Grup Parlamentari de la majoria i per d'altres grups, pel que fa referència al tema dels transgènics, que s'ha de reglamentar al respecte i que, sens dubte, no podem sortir, com deia el mateix conseller, del que és la normativa sectorial, que dins de l'Estat espanyol, i també dins de la Unió Europea, es legisli al respecte.

Voldria recordar una última visita a la FAO, a Roma, per part dels diferents grups parlamentaris, per part dels diferents portaveus, parlant dels mateixos transgènics i de la importància que donava als transgènics aquesta organització puntera, evidentment també en la seguretat dels aliments. Creiem nosaltres que són necessaris, creiem nosaltres que hi ha d'haver una aposta per ells, i creiem necessari..., que també cal emmarcar-los dins d'aquesta seguretat i dins d'aquesta reglamentació que es pugui desenvolupar, com deia, dins de la política sectorial en aquesta mateixa Llei.

Hi han altres esmenes que nosaltres, com he dit, mantindríem vives pel que fa referència als òrgans dels consells reguladors, al que fa referència a les facultats del president o presidenta d'aquest mateix consell; també a la vegada, com havia comentat, pel que fa referència als productes transgènics, i, finalment, pel que fa referència al que són els temes de les sancions.

Esperem que se'ns pugui donar suport en aquestes esmenes, creiem que donem un pas endavant, un altre cop, des de Catalunya i que, de ben segur, serà model per a d'altres administracions pel que fa referència a la qualitat agroalimentària. Hi torno a insistir: les coses creiem que a nivell de qualitat s'estan fent bé a Catalunya i que aquesta Llei de qualitat agroalimentària ha de servir, sens dubte, per poder millorar la nostra competitivitat i perquè, a la vegada, puguem donar normes com aquesta i, a la vegada, puguem donar protecció i seguretat al que és tota la cadena d'alimentació.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies. Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, bé, al llarg dels treballs de la Ponència hi ha hagut un clima i una voluntat de consens que, sortosament, i ho ha recordat el conseller en la presentació de la Llei, al llarg d'aquesta legislatura i dintre del programa de Convergència i Unió i del Grup Parlamentari que dona suport al Govern hem desenvolupat, que va néixer, com recordava el conseller, amb el Llibre blanc, l'any 2001 la Llei d'orientació agrària, el 2002 la Llei d'ordenació del sector vitivinícola, una de molt relacionada –i després donaré resposta a una proposta que m'ha fet algun portaveu anterior sobre el tema de seguretat–, quan es va crear en aquest Parlament l'Agència de Seguretat Alimentària, i avui arriba aquesta de la qualitat.

Home!, és una satisfacció per al portaveu del Grup Parlamentari i pel mateix Grup que aquesta trajectòria hagi tingut totes les aprovacions amb un alt grau de consens, amb unes aprovacions pràcticament de consens total de tots els grups parlamentaris, i vull agrair aquesta bona disponibilitat de tots els ponents que he intentat correspondre, per tant, i també agrair les referències que s'han fet amb relació a aquesta voluntat explícita, que també ho és del Govern, i també ho és del Govern amb el mateix sector, i aprofito aquest moment, també, per saludar d'una manera molt cordial els que representen DOP, IGP, consells reguladors, artesans, que ens acompanyen avui en l'hemicicle del Parlament de Catalunya i dir-los que avui poden estar aquí d'oïdors o d'espectadors, però que vostès són uns dels autèntics actors als que va adreçada aquesta Llei. També ho som tots els consumidors, perquè la finalitat d'aquesta, i s'ha explicat en la presentació pel mateix conseller..., però que no s'ha desvirtuat amb les altres puntualitzacions que els diferents portaveus han fet en el transcurs de les seves intervencions sobre l'alt grau de qualitat que s'ha aconseguit des dels artesans o des de la mateixa indústria agroalimentària.

S'han explicat, no els tornaré a reiterar, els objectius, les finalitats, el grau d'autocontrol o de responsabilitat, o de majoria d'edat, que es fa en els sectors quan els consells reguladors guanyen la qualitat d'entitat de dret públic i que el conjunt d'això, junt amb les administracions, donarà, al final, la garantia que pugui justificar al consumidor la compra del producte català, sigui el que sigui, amb tota tranquil·litat..., i una altra de molt important, que també s'hi ha fet referència, quant als temes de qualitat, sobretot de valor afegit en el preu, que també és un tema molt important.

Un país com el nostre, que no té grans extensions, no podem competir amb alguns camps de l'agricultura amb la quantitat, i ho haurem de fer amb l'especialització, amb l'artesania, amb la millora de la qualitat, amb

el valor afegit que ens dona aquest treball ben fet dels diferents sectors primaris, de la indústria agroalimentària.

I una mica aquesta Llei ve a impulsar, a reconèixer, a millorar, dintre de l'àmbit..., que és possible aquest sentiment que la marca de qualitat de les DOP, de les IGP, de la mateixa Q de Catalunya, etcètera, quan arribi al mercat el consumidor digui: «Aquest és un producte català, aquest és un producte que podem comprar amb garantia i amb tranquil·litat», i penso que això és un pas important que ja es deia en la reflexió del Llibre blanc, que ho repetíem en la Llei d'orientació agrària i que avui és una realitat de discussió i satisfacció per part del Grup Parlamentari nostre de portar en aquesta cambra amb aquest alt grau de consens.

Per no reiterar aquests grans objectius de la Llei, que hi han fet referència quasi tots els que han intervingut abans que jo, però especialment el conseller en la presentació de la Llei, sí que voldria recordar, doncs, una mica el tràmit que s'ha produït, algun diputat, fins i tot, ha dit que havia sigut una mica accidentada, accidentada en el sentit que hi va haver d'haver dues publicacions de la Llei, que el final de la discussió de la Ponència, per un error de disquet i d'informàtica –de vegades passen aquestes coses–, que el final de la discussió de la Ponència en les conclusions se'ns ha encavalcat amb una més d'eleccions municipals. Tot això ha merescut per part dels diferents ponents un esforç suplementari de trobar les trobades necessàries per arribar als acords i al consens.

Valgui des d'aquí, també, i ara que tinc el portaveu avui, o ponent, avui, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, transmetre-li que traslladi a la ponent que en realitat sí que va fer un treball extraordinari tant amb les esmenes com amb les discussions de Ponència, la senyora Bet Font, la meua salutació, el meu afecte i el desig que l'absència avui en aquest Ple sigui per motius positius, que em penso que ho són, i que es millori com més aviat millor i la puguem tenir entre nosaltres, i, per tant, passi-li de part meua aquesta salutació i aquest reconeixement a un treball esplèndid que ha fet aquesta diputada, com és habitual en ella, però ho vull ressaltar de manera especial en aquesta Llei.

El president

Senyor diputat, i que per molts anys aquest encreuament d'elogis duri en aquesta cambra.

El Sr. Iglesias i Sala

Sí, i pels motius també, perquè em sembla que és per un embaràs...

El president

Endavant, pot...

El Sr. Iglesias i Sala

...que és un motiu positiu.

Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, sí que li haig de dir, senyor Boada, que vostè m'ha fet una

proposta..., que jo havia ja amb la ponent Bet Font pràcticament arribat a un acord, simplement, quant a l'esmena número 120, 40 del *Butlletí Oficial*, 120 d'ordenació, en què sí que veiem la necessitat d'un enllaç de coordinació i de cooperació entre els instruments que es posen en marxa a través d'aquesta Llei i els de l'Agència Catalana de Seguretat.

Per tant, trasllado a la Mesa i al senyor president aquesta transacció d'aquesta esmena, i també anunciar-li, senyor diputat, que hem arribat a una transacció amb les esmenes 26 i 86 d'ordenació, que serien l'11 i la 26 del butlletí de publicació del Parlament.

Resposta a dos peticions concretes sobre els productes transgènics del diputat senyor Fabregat, del Grup Popular, i del diputat senyor Vilalta, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. El conseller ho ha dit en la seva presentació de la Llei, que s'està treballant en un reglament d'acord amb les directrius de la Unió Europea i directrius sectorials per a aquests productes. Per tant, té lògica, la proposta d'esmena que tant el Grup Parlamentari Popular com el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi feien. Potser la no-acceptació en el moment de la discussió de la Ponència era perquè teníem l'informe que s'estava treballant ja en la mateixa direcció de l'esmena. Per tant, no hi ha cap inconvenient en l'acceptació d'aquestes dues esmenes. Per tant, acceptaríem que l'esmena 88 del Grup Popular, que és la 27 d'ordre de la publicació del *Butlletí*, s'acceptés íntegrament, que, al mateix temps, és un text pràcticament igual que la número 90, del Grup Parlamentari Socialista, que seria la 29 d'ordre de la publicació del *Butlletí*.

També anunciar a la cambra i a la Mesa del Parlament l'acceptació d'aquestes esmenes que encara estaven vives avui. D'algunes n'han anunciat la retirada, però les que estaven vives s'incorporarien com a acceptades, i, per tant, podríem considerar recomanades per la Ponència l'esmena número 13, d'Iniciativa per Catalunya, que seria la 4 de publicació en el *Butlletí*; la número 15 i la número 128, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que serien la número 5 i la número 42 de publicació; la número 57, del Grup Popular, junt amb la 88 que he dit abans, la 57 seria la 18 de publicació, i la 75, que seria la 23 de publicació, la 89, que seria la 28 de publicació, i la 90, que he anunciat abans, del Grup Parlamentari Socialista.

El president

Que és la 29, no?

El Sr. Iglesias i Sala

Número?

El president

La 28 i la 29.

El Sr. Iglesias i Sala

28 i 29, aquestes serien acceptades, que són les que he dit abans del tema de transgènics.

Això ens dona que amb unes esmenes, total 158 de presentades, entre el que es va debatre, transaccionar, incorporar en ponència, més el que..., tampoc hauria estat lògic que en un debat parlamentari que porta un treball de molta voluntat de consens durant el treball de ponència no es manifestés també, avui mateix, en aquest Ple, aquesta voluntat de consens d'encara acabar de polir i incorporar aquestes esmenes transaccionals i aquestes esmenes que he anunciat a la cambra i al seu president.

En tot cas, agrair, un cop més, la disposició de tots els ponents, agrair el suport, l'atenció, la paciència, el suport tècnic, jurídic, que he tingut en tot moment de la Direcció General, del senyor Enric Segarra, de la subdirectora, l'Esther Peña, d'en Carles del Pozo, del Departament d'Agricultura, i especialment el suport i assessorament vital, total, per a la millora de la Llei, que, fins i tot, hi incorporarem unes millores tècniques que el lletrat hi incorpora, que també aquestes millores tècniques que incorporarem per suggeriment del lletrat vénen a donar una mica resposta al tema de l'artesania, que deia el senyor Vilalta, quant al fet que es deroga un decret perquè es crea aquest consell d'artesania català en aquesta mateixa Llei, i, per tant, creiem que això ve a millorar i a donar una mica de resposta al que deia el senyor Vilalta. Per tant, al senyor Vicenç Santaló, el meu agraïment, i també al gestor dels serveis administratius, el senyor Eduard Principal.

Moltes gràcies, honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, passem ara... (*Veus de fons.*) Sí, cridarem a votació. (*Veus de fons.*) Digui, senyor diputat.

El Sr. Vilalta i Oliva

Bé, atenent la intervenció del portaveu de la majoria, jo donaria per retirades totes les esmenes que restaven del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El president

Moltes gràcies.

(*Pausa llarga.*)

Prego a les senyores i els senyors diputats que es posin en disposició de votar. I primer votarem les esmenes números 4, 5, 18, 23, 27, 28, 29 i 42.

Comença la votació. (*Pausa.*)

Sí, un segon. Es para la votació. Perdó? (*Pausa.*) No, aquestes són les esmenes que estan integrades en el text, eh?, de la Ponència..., de la Comissió, perdó. Ho torno a repetir: esmenes números 4, 5, 18, 23, 27, 28, 29 i 42.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A continuació, les esmenes transaccionals signades pels grups parlamentaris de Convergència i Unió i Ini-

ciativa per Catalunya Verds, que s'aguanten sobre les esmenes 40, 26 i 11.

Comença la votació... I les esmenes tècniques.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A continuació, les esmenes que queden vives del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que són la 33, la 38, la 51, la 52 i la 55.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor, 66 en contra i 62 abstencions.

A continuació, les esmenes vives del Grup Popular: les números 16, 17, 45 i 46.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 11 vots a favor, 55 en contra i 66 abstencions.

A continuació votem el text, amb els articles, el preàmbul i el títol del Projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

————— **Manifestació de condol per l'atemptat que va causar la mort dels policies senyor Bonifacio Martín Hernando i senyor Julián Envit Luna, a Sangüesa (Navarra), i per la mort en accident d'aviació de seixanta-dos militars espanyols a Turquia**

Prego un moment d'atenció a les senyores i els senyors diputats. Els convido a fer ara un minut de silenci en memòria dels senyors Bonifacio Martín Hernando i Julián Envit Luna, que han estat les darreres víctimes mortals del terrorisme d'ETA; i també pels militars que varen perdre la vida en el recent accident d'aviació.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

————— **Projectes de llei acumulats relatius al tractament de residus** (tram. 200-00075/06 i tram. 200-00076/06)

Senyores i senyors diputats, també ara tractarem d'una manera conjunta dos projectes de llei: el de modificació de la Llei 6/1993, del 15 d'abril, reguladora dels residus i la del finançament de les infraestructures de tractament de residus i del cànon sobre la disposició dels residus.

Vull fer avinent a les senyores i els senyors diputats... *(Pausa.)* Vull fer avinent a les senyores i els senyors diputats que les intervencions per tractar conjuntament aquests dos projectes de llei seran de vint minuts cada un, la qual cosa vol dir que haurem de suspendre la sessió al llarg del tractament d'aquesta qüestió, molt probablement.

Per tant, comencem preveient que és molt fàcil pensar que continuem aquest mateix punt després del tractament de les preguntes al Govern.

Per tant, ara posem en el segon punt de l'ordre del dia, a debat i a votació, el Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1993, del 15 d'abril, reguladora dels residus, i el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política territorial sobre el Projecte de llei de finançament de les infraestructures de tractament de residus i del cànon sobre la disposició dels residus.

Té la paraula, en primer lloc, l'honorable conseller de Medi Ambient, en virtut de l'article 101 del Reglament, que farà la presentació de les iniciatives.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentarem –almenys jo, així, ho faré, senyor president– no exhaurir els vint minuts, en qualsevol cas, i així estalviaríem de no haver de fer un debat partit. Però, en qualsevol cas, això dependrà de la voluntat de tots i de cadascun dels grups. Veig que anem guanyant adeptes en la proposta.

En primer lloc, agrair que puguem tramitar conjuntament els dos projectes de llei, l'un de modificació d'una llei bona, d'una llei que ha funcionat, d'una llei positiva, d'una llei que ha donat molts fruits, que és la 6/93, i conjuntament amb una altra llei nova, pionera, que ho serà en l'àmbit de l'Estat –no està regulat en cap altra comunitat autònoma–, i, una vegada més, crec que amb un grau notable de consens, amb un debat i diàleg llarg en el temps i profund en els continguts, crec que avui serem capaços, si aquesta cambra ho té a bé, d'aprovar. Em refereixo, per un costat, doncs, a aquesta modificació de la Llei 6/93 –i diré quines són les raons i el perquè d'aquesta modificació, i en quin sentit, doncs, l'hem orientada–, i també de la Llei de creació del cànon de residus i de finançament de les infraestructures de residus.

És conegut de la cambra, però em sembla important posar de manifest algunes xifres, algunes dades –molt poques, per no abusar de la seva amabilitat–, que en aquest país produïm, i cada vegada més, més residus urbans, i això, que és una realitat, una realitat que si agaféssim dades, doncs, dels darrers deu, quinze, vint anys, veuríem com hi ha un augment, alhora és, doncs..., per un costat es podria prendre com un indicador de millora de la qualitat de vida, si volen vostès, fins i tot d'opulència. Però, per altra part, no és menys cert que ens genera, a tots, a uns i altres, a l'Administració, al Govern, als governs locals, als ajuntaments, una necessitat imperiosa que tenim com a societat de tractar correctament aquests residus.

Avui dia –i aquestes són xifres, dades, doncs, de l'any passat, de l'any 2002– cadascú de nosaltres produeix cada dia 1,63 quilos de brossa urbana. Davant d'aquesta realitat, podem fer diverses coses: l'una, continuar indefinidament, cercant espais per fer abocadors i anar disposant aquests residus urbans en els abocadors;

aquesta no és la realitat, no és el plantejament que fem com a Govern en presentar, per un costat, la modificació de la Llei 6/93 i, per altre costat, la creació per llei d'aquest cànon de residus i de regulació dels aspectes d'infraestructures.

No hem fet el camí d'haver de fer indefinidament abocadors en el nostre país. Per moltes raons. Primera, perquè volem tenir un país net i endreçat. Segona, perquè volem donar compliment a quines són les directives comunitàries. Tercera, perquè volem donar compliment a un programa que ens sembla molt important, de gestió de residus municipals, fet i pactat el 2001 en el marc de la Junta de Residus, un programa que va gaudir d'un grau notable de consens entre les forces parlamentàries i les forces representades, doncs, en l'àmbit local, en els diferents ajuntaments. Per totes aquestes raons volem orientar-nos cap a un altre costat.

També hi afegiria, encara, dues raons més: per un costat, és de tots coneguda una dificultat objectiva i que cal posar damunt de la taula, de trobar emplaçaments per als equipaments mediambientals, també per als abocadors. Probablement, en l'àmbit de residus municipals sigui on hi hagi menys resistències, però no és cert, no és ben cert, que hi són, aquestes resistències. I és de tots coneguda, també, quina és la transcendència, l'impacte, de l'anomenat efecte Nimby, que consisteix, doncs, en sí, acceptem socialment que calen abocadors, acceptem socialment que calen infraestructures de tractament, però no si aquestes se situen al pati de casa, no si aquestes se situen a darrere.

I, encara, un altre fenomen no menys important i que està batejat amb el nom de Nimto. És: «Sí que acceptem això, però no en el meu mandat.» Em sembla que precisament el que estem fent en aquesta cambra, aprovant –si així ho creu oportú, doncs, el conjunt de diputades i diputats– aquesta modificació de llei i aquesta llei, estarem amb fermesa actuant en la direcció contrària, la qual cosa jo crec que ens ho hem d'agrair mútuament a tots plegats, més enllà de les discrepàncies que ja hem tingut en el camí, llarg, doncs, de debat del que és, del que ha estat, la modificació, per un costat, de la Llei 6/93 i del que ha estat, per un altre costat, la creació d'aquest cànon, que tot seguit m'hi referiré.

Nosaltres, deia, tenim un bon marc normatiu –la Llei 6/93–, un bon programa de gestió de residus municipals, per moltes raons. Primera, perquè s'adequa al marc normatiu europeu, el que emana, doncs, de les directives comunitàries. Segona, i no menys important que això, perquè és consensuat d'una manera àmplia entre les forces parlamentàries i també aquelles que tenen representació en els ajuntaments. El senyor Boda veig que em fa una mirada, així..., sospitosa. El Programa de gestió de residus municipals va gaudir d'un suport ampli, doncs, per part de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus, per part de l'Associació de Municipis, per part de la Federació.

On som, ara, en aquest compliment del Programa? Doncs jo crec que podem fer un balanç positiu –un balanç positiu. Estem aproximadament encara no a la meitat del que ha de ser aquest Programa –un programa

que va del 2001, finals, fins al 2006; per tant, estem encara no ben bé a la meitat– i el podem, en qualsevol cas, avaluar des de diferents perspectives. I em sembla que és oportú que en el debat d'aquestes lleis –perquè és el que justifica, precisament, la modificació d'una llei i la nova Llei de creació del cànon de residus–, és el que justifica el camí on volem arribar, el compliment que haguem pogut fer d'aquest Programa de gestió de residus municipals. Un programa que és ambiciós, un programa que pretén –i aquesta és una xifra important– valoritzar el 69% dels residus que fem. Per tant, si hem d'arribar al 69 i estem a una mica menys de la meitat del Programa, bo és que coneguem quines xifres..., on estem en aquest moment, el dia d'avui. I estem al 37%. Sumant valorització energètica i valorització no energètica, estem al 37%. L'objectiu d'aquesta llei és tenir més eines, tenir més instruments per recórrer aquest segon tram del Programa de gestió dels residus municipals i assolir aquest objectiu, certament ambiciós, d'arribar al 69% de valorització, de reciclatge, dels residus. I, per tant, en negatiu, reduir a un 31% de la brossa que generem tots plegats, reduir a un 31% la que ha d'anar a abocador. Per moltes raons. La primera d'elles, perquè hi han aquestes dificultats objectives de trobar emplaçaments per a abocadors. Aquesta fóra una raó suficient, però no és ni de bon tros l'única; perquè volem donar compliment a les normatives comunitàries i perquè pensem que hi ha una part molt important d'aquesta brossa urbana que pot ser, en qualsevol cas, valoritzada, i aquest en sembla que, mediambientalment, és un camí correcte, és el camí no només que marca la Unió Europea sinó que ja es traçava, d'una manera clara i pionera alhora, en aquest Parlament amb la Llei de l'any 93, la qual ens va permetre –i ens ha permès, i encara té, evidentment, moltíssims dels seus preceptes en perfecta vigència–, ens ha permès recórrer un camí important.

Per tant, ens podem avaluar des de la perspectiva numèrica, quantitativa: on volem anar? Al 69% de valorització. On som? Al 37. Per tant, estem a mig camí, a mig Programa, estem a mig camí, en números quantitatius, de valorització, raó per la qual posem damunt de la taula aquesta modificació de la Llei i aquesta creació del cànon, perquè volem empènyer, perquè volem incentivar, perquè volem jugar amb les regles del mercat per corregir les disfuncions mediambientals creant aquest cànon, al qual després em referiré amb més detall.

Per tant, aquest és el marc en què ens situem. Però podem avaluar-nos des d'altres perspectives. Hi ha una perspectiva molt important, sempre, en l'àmbit de residus i que n'hem de ser conscients, i al qual de vegades dediquem poques paraules i pot donar, això, la sensació que hi dediquem pocs esforços, que és la prevenció. Nosaltres hauríem de ser capaços de fer menys residus. Nosaltres hauríem de ser capaços –la regla d'or, la primera regla en la gestió dels residus, els que siguin: avui ens ocupen els municipals, però això val, evidentment, per als ramaders, val per als industrials–, hauríem de ser capaços de treballar en elements, en mecanismes de prevenció.

En aquest sentit també hem caminat; en aquest sentit, d'ençà del 2001, de l'aprovació, doncs, del Programa de gestió de residus municipals que té aquest horitzó

2001-2006, també hem avançat en el següent sentit: hem tancat convenis importants entre, evidentment, la Junta de Residus –que és l'organisme a qui també demanarem el vistiplau de la cambra de fer algunes petites modificacions per passar a ser Agència Catalana de Residus–, en aquest marc hem tancat acords importants amb el món local i també amb el sector privat, amb el Consell d'Empreses Distribuïdores d'Alimentació de Catalunya –aquest és un conveni que tenim en funcionament–, amb l'Associació Nacional de Grans Empreses de Distribució i amb la Confederació del Comerç de Catalunya i també, evidentment, amb Ecoembes i amb Ecovidrio.

Per tant, també en el terreny de la prevenció no hem estat parats. També hem fet avenços i un conveni al qual s'han adherit –i no els en faig la lectura– diferents iniciatives, empreses, grups privats o bé, també, ajuntaments i més que en tenim, afortunadament –això és un bon indicador– més que en tenim a la cua, per tal de poder-s'hi adherir. Per tant, en xifres estem al 37% de valorització, amb un horitzó de 69 que volem per al 2006. En valorització, tenim un conveni tancat Associació, Federació i Junta de Residus, un conjunt de representants de l'àmbit de les empreses privades, i també d'ajuntaments. En valorització, tenim també una voluntat d'avaluar-nos davant d'aquesta cambra, no només per justificar les reformes de llei, sinó per saber exactament on som i, hi insisteixo, doncs, donar el marc exacte i precís de les reformes de les lleis que suggerim en aquesta cambra o aportem en aquesta cambra.

En valorització s'ha avançat notablement. Tenim avui 213 deixalleries en servei; en tenim, aproximadament, una vintena més en construcció, és a dir, ja finançades, per tant, ja tancats els acords amb els ajuntaments per tal de trobar les ubicacions d'aquestes. Tenim resolt els municipis de més de cinc mil habitants; ens plantegem fer el salt per sota dels municipis de més de cinc mil habitants, amb, també, deixalleries mòbils –també aquesta és una altra realitat–, per arribar al conjunt dels municipis, amb una clara voluntat de fer fàcil el medi ambient, de fer fàcil el compliment d'allò que volem, que és no només generar menys residus, sinó tractar-los més correctament, poder-los recollir separatament, per tal, en definitiva, de valoritzar-los.

Per tant, en aquest sentit pensem, honestament, que es pot fer, perquè hi ha hagut un esforç compartit, un esforç en què al Govern li correspon –i així quedarà fixat per la Llei d'infraestructures– aportar els recursos per finançar aquestes infraestructures, i correspon a l'àmbit local la gestió d'aquests residus, i també, evidentment, les ubicacions i els emplaçaments d'aquestes infraestructures. Per tant, des de la perspectiva de la valorització, en el que és l'àmbit de les deixalleries s'ha fet un esforç important, un esforç que continua, i diem des del Departament de Medi Ambient que en aquest país es posa en funcionament –i aquesta és una realitat que poden comprovar– una deixalleria nova cada deu dies. Això és un esforç inversor considerable; això requereix, evidentment, aportació de recursos i capacitat de concertació amb les administracions locals. I, per tant, aquesta, hi insisteixo, és una bona notícia –almenys així ho entenem des de l'òptica del Govern– que es deu a la capacitat, a la voluntat de sumar entre admi-

nistracions, entre governs, entre l'Administració local i entre el Govern de la Generalitat.

Per tant, aquestes són les xifres que tenim, i encara ens podem avaluar des de dues perspectives més, per saber exactament on som, per després entendre com volem recórrer aquesta segona part de camí. Des de la perspectiva de la disposició controlada del rebuig, des dels abocadors, des de la perspectiva de les infraestructures que necessitem de tractament, els anys 2001 i 2002 hem invertit 58, gairebé 59 milions d'euros, en xifres absolutes, en infraestructures de tractament, la qual cosa, doncs, representa el 80% d'aquella quantitat que, en el marc del Programa de gestió de residus municipals, establíem per a l'horitzó 2001-2003. Per tant, també des de la perspectiva d'inversió, de quantificació de les inversions reals fetes, també estem complint els objectius d'aquest programa.

I el darrer aspecte des del que ens voldríem, en qualsevol cas, també avaluar és en l'àmbit de la comunicació de la informació. Nosaltres tenim una bona llei, tenim un bon marc legal pel que fa a la gestió de residus. A partir d'avui, si aquesta cambra ho veu bé i aprova les dues propostes que han estat treballades conjuntament amb un grup que fa temps, que fa mesos que està treballant aquest projecte, tindrem encara un millor marc legal per resoldre el tema dels residus. Tenim un bon nivell d'infraestructures: una deixalleria cada deu dies, trenta-un abocadors comarcals, una inversió de l'ordre de 58, 59 milions d'euros aquests dos darrers anys, i hem de continuar. Però tot plegat –tot plegat– no ens funcionarà si no hi ha una prèvia, una prèvia important: cal que cadascú de nosaltres, en l'àmbit privat, cadascú de nosaltres utilitzi aquestes infraestructures, cal que cadascú utilitzi la deixalleria i cal que cadascú dipositi correctament i faci aquest petit esforç, que és un canvi cultural, en definitiva, d'ordenar correctament i d'abocar els residus correctament en el contenidor que pertoca. I, per tant, també des de la millora d'aquest marc legal que estem fent en aquesta cambra, des d'aquest posar a disposició de la ciutadania més infraestructures i millors infraestructures, també hem de continuar sensibilitzant, també hem de continuar demanant aquesta responsabilitat. I en aquest sentit s'han fet i es fan periòdicament, cada vegada que es posa una deixalleria en funcionament, o no necessàriament per aquesta raó, campanyes de sensibilització en aquest sentit, adreçades a la ciutadania –i no m'hi estendré per no allargar-me més en el temps.

Som aquí, som en el nivell que estem complint els objectius del Programa de gestió de residus municipals que ens vàrem establir el 2001; estem, no encara del tot, a meitat de camí, i estem pràcticament a la meitat dels objectius assolits. La segona part de camí és difícil, arribar a un 69% de valorització no és senzill, i per aquestes raons, cal posar més i millors instruments. En quin sentit? –i aquest és el sentit de la modificació d'una llei i de la nova Llei de creació del cànon.

Per un costat, pensem que podem avançar en la creació d'una tipologia nova de residus en l'àmbit del que són els residus municipals, de la creació del residu comercial. El residu comercial, que pot ser, en el text que sotmetem a consideració d'aquesta cambra, gestionat al

marge de, de manera diferent, de manera segregada –i aquesta és una de les novetats que plantejem–, per part de les mateixes associacions de comerciants.

I aquí voldria subratllar alguns aspectes que em semblen importants; aquí hi ha un guany per a totes les parts. Hi ha un guany, evidentment, i en primera instància, per als ajuntaments, hi és. Poder fer una xarxa de recollida que sigui gestionada, en aquest cas, des de les organitzacions de comerciants en els entorns urbans, doncs, això facilita moltes vegades el que és la recollida, ens estalvia omplir excessivament els contenidors, i resollem alguns dels problemes també de qualitat d'aquest paisatge urbà. Per tant, aquí hi ha un guany, des d'aquesta perspectiva, net.

Hi ha un guany evident per al medi ambient. Considerem que un 15% dels residus municipals són, de mitjana –i en alguns entorns pot arribar-se a doblar, i fins i tot més–, residus comercials. Per tant, podem fer un salt quantitatiu important en recollida selectiva. Si som capaços de fer una recollida segregada des de la perspectiva comercial, serem també capaços de fer un salt quantitatiu i atansar-nos molt més a aquest objectiu ambiciós del 69%. Estem al 37, volem arribar al 69; això ens ha de permetre fer aquest salt quantitatiu, que en el fons ho serà també qualitatiu.

Hi ha també un guany important per al sector comercial; i que ningú s'equivoqui: la Llei ens obre la porta a dos possibles..., una gestió integrada, és a dir, per entendre'ns, que els ajuntaments, o entorns més reduïts, o ajuntaments més petits, puguin, amb la seva recollida, també, evidentment, fer la recollida del residu comercial, o bé s'obre la porta –molt més específica probablement per a entorns urbans on hi hagi més concentracions de comerç– a fer aquesta recollida segregada, en la qual també el comerç tindrà guanys. I, en aquest sentit, no són xifres que s'inventi en cap cas la Conselleria de Medi Ambient per justificar..., sinó que és el resultat d'un estudi aprofundit que hem fet a través d'una institució prou prestigiosa, com és l'Institut Cerdà, que ens diu quins són els guanys que hi han per cada segment, per cada sector comercial, per cada sector de serveis, amb relació a la millora, a l'eficiència, i també al cost per part d'aquests sectors comercials. Val a dir que el gran comerç, habitualment, ja el dia d'avui gestiona directament els seus residus; per tant, aquí no hi hauria impacte. En el mitjà i el petit comerç és on hi ha el guany, quantitatiu fins i tot, és a dir, l'estalvi, si es constitueix aquesta xarxa de recollida de residu comercial. Per tant, aquest és un dels sentits de la modificació de la Llei 6/93.

En té un altre. No és només un canvi de denominació de la Junta de Residus: la proposta d'anomenar-la Agència Catalana de Residus comporta també –i ja avenço que estem disposats a acordar-ho amb les esmenes que s'han presentat, i que han enriquit el text, per part dels grups parlamentaris– d'incorporar un sector fins ara no present en el Consell de Direcció de la Junta de Residus –a partir d'ara, doncs, Agència Catalana de Residus–, que és el sector ramader. Per bé que la modificació de la Llei té una altra orientació, ens sembla important que el sector ramader, de la mateixa manera que està assentat en els consells de direcció de l'Agèn-

cia Catalana de l'Aigua, també, aprofitant aquesta reforma, estigui assentat en el que és l'àmbit de la Junta de Residus.

I les altres modificacions, no pas menors, sinó transcendents, són la creació d'un cànon de residus i l'establiment per llei de quines són les obligacions de cadascuna de les parts, assumint el Govern de la Generalitat la responsabilitat que té de finançar aquestes infraestructures, sempre que siguin concertades amb els ajuntaments.

La creació del cànon..., què persegueix, la creació del cànon? Doncs, persegueix, per un costat, que aquells municipis que no facin l'esforç d'avançar en aquesta recollida selectiva, que pagaran aquesta quantitat que sotmetem a consideració de la cambra i que són 10 euros per tona, pagaran aquest plus en benefici –i això es gestionarà a través d'uns organismes que, evidentment, es creen a través d'aquest fons, i amb participació, evidentment, dels ens locals–..., permetran, doncs, derivar aquests recursos cap a aquells municipis que sí que hagin fet l'esforç. En definitiva, estem fent allò que ens demana la Unió Europea, allò que ens demana la Unió Europea des de sempre: utilitzar les eines del mercat, també, per corregir aquestes disfuncions.

Per tant, aquest no serà un cànon de què es beneficiï el Govern de la Generalitat, no serà un cànon de què es beneficiï, en definitiva, per fer les infraestructures; les infraestructures s'han de finançar a través d'altres aportacions, com ja han fet fins ara, sinó que aquest cànon penalitzarà aquells municipis que no facin l'esforç d'avançar en la recollida selectiva i beneficiarà d'una manera notable aquells municipis que estiguin en la línia de fer aquest esforç pedagògic, de fer aquest esforç en favor, en benefici del medi, i aquest ens sembla un canvi qualitatiu important. No és tant una qüestió –i perdonin que l'expressió em surt en castellà– de *huevo* com de *fuero*, crear..., el concepte, perquè la xifra no té una transcendència significativa en el que és el rebut de les escombraries, no la té. Estem parlant de 10 euros per tona –aquesta és la proposta que posem a consideració de la cambra–, estem parlant, gairebé, d'una qüestió de concepte. De concepte i que –i això és important deixar-ho molt clar en aquesta cambra– els beneficis de la recaptació d'aquest cànon revertiran al cent per cent en l'àmbit local i en benefici, en aquest cas, d'aquells ajuntaments que implementin polítiques per tal d'avançar en el que és aquesta valorització, aquesta recollida selectiva.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

En essència, el paquet legislatiu, compost d'una modificació d'una llei i d'aquesta nova Llei de creació del cànon, en què entomem com a govern, per llei, el finançament d'aquestes infraestructures, persegueix aquest objectiu: en definitiva, tenir un país més net, tenir un país més endreçat; persegueix no haver de fer tants abocadors; persegueix poder valoritzar..., arribar a l'objectiu ambiciós de poder valoritzar, arrodonint, el 70% de la brossa que tots nosaltres produïm, i només haver d'anar a disposició controlada, només haver d'anar a abocador amb aquest 30% restant. Això no és senzill,

però és possible. És possible si som capaços de sumar esforços, com s'ha fet fins ara; és possible si posem aquest marc legal millor encara del que teníem; si ho fem amb el consens entre les parts, no només parlamentàries, que també, sinó també amb el món local.

I, en aquest sentit –i amb això acabo, senyor president, havent incomplert el repte que tenia, senyora presidenta, de no exhaurir el temps–, sí que voldria deixar molt clara constància de l'agraïment que fem des de la Conselleria a totes les persones que han fet possible que avui, en aquesta cambra, posem a consideració dos projectes de llei importants. Per un costat, doncs, les persones que han integrat aquest grup de treball, que s'ha reunit diverses vegades, en què hi han representants de tots els grups parlamentaris: la senyora Tura, el senyor Fabregat, el senyor Vendrell, la senyora Bet Font, que avui no ens podrà acompanyar –en qualsevol cas, li ho traslladarem–, i el senyor Boada, que en farà la defensa, i el senyor Josep Rull, el ponent del Grup majoritari, que dóna suport al Govern. També agrair, doncs, la participació –que ha estat activa, i hem tingut debats prou profunds, prou intensos, que crec que han ajudat a millorar el que era aquest text inicial que sotmetem a consideració de la cambra– del senyor Joan Gaia, representant, en aquest cas, de la Federació de Municipis; el senyor Raimon Gusi, en representació de l'Associació, i el senyor Carles Conill, de l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient. I agrair també, i molt sincerament, les aportacions que hem tingut per part de la senyora Catalina Cerdà, com a assessora jurídica del Departament, i del lletrat senyor Muro, que, com tantes vegades en lleis mediambientals, doncs, ens ha posat el bon criteri. A tots plegats, gràcies.

Ens queden encara algunes esmenes vives, ara farem el darrer tram del debat, però, en qualsevol cas, penso que és amb el consens de totes les parts, no només un consens prou ampli des de la perspectiva dels grups parlamentaris –aquesta és una llei que naixia sense esmenes a la totalitat, i això ja és positiu–, i sobretot amb el consens també amb el món local, sobretot amb aquest consens també amb el món local, que podrem avançar en allò que estic segur que tots compartim: tenir un país més net, tenir un país més endreçat, posar cada cosa al seu lloc. I nosaltres volem posar set, de cada deu quilos de brossa..., la volem valoritzar, no la volem portar a abocador. Això serà possible si sumem esforços.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, honorable conseller. Passem ara al debat per defensar les esmenes a ambdós projectes i fixar llur posició. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, el senyor conseller deia que volem un país net, un país endreçat... El que passa, que també voldríem una administració de la Generalitat que gestionés eficaçment i eficientment, no?, i això és el que

trobem a faltar, sobretot en tot el tema dels residus al llarg de la història; no vostè només, senyor conseller, sinó que amb els anteriors també passava exactament el mateix. No li farem la relació de què passa amb els abocadors i els conflictes, no parlarem de Cruïlles ni parlarem d'altres qüestions, perquè ens aniríem allargant molt, però el que sí que és important és que –i en això sí que coincidim– els residus, i en concret la seva gestió, representen un dels principals problemes ambientals a Catalunya, no només a Catalunya, també a la resta de països desenvolupats del món.

El 93 es va fer una llei que en aquells moments va ser molt avançada en el temps –és veritat, hi coincidim–; hi vam participar, a més a més, tots plegats, en l'elaboració d'aquesta Llei. Plantejava objectius molt ambiciosos, com ara la recollida selectiva de la matèria orgànica, o també plantejava la jerarquia per a la gestió dels residus consistent en les tres erres, no?, allò que sembla que a vegades no tots sabem exactament què volen dir: les de «reduir», «reutilitzar» i «reciclar». Aquest era l'element clau, no?

Però, és clar, deu anys més tard veiem que l'aplicació de la Llei, des del nostre punt de vista, no ha estat a l'alçada de les expectatives creades. Fins i tot, senyor conseller, penso que vostè..., la seva intervenció ha set excessivament cofoia en aquest sentit. Si fem una anàlisi molt i molt seriosa –vostè també l'ha feta molt seriosa–, però, en tot cas, no hauríem d'estar tan contents de com hem desenvolupat o com s'ha desenvolupat aquesta Llei que era avançada en el temps però que a l'hora de la gestió jo crec que hi ha hagut molts de problemes. No, no ho diem nosaltres; sectors ecologistes importants del país també ho diuen. Perquè en molts municipis encara no es recull la matèria orgànica, i ja han passat deu anys. Això... (*Veus de fons.*) No, no, ho dic ara..., està clar, senyor conseller, ara per això fem el canvi... (*Veus de fons.*) Vull dir, però fem una valoració una mica del que ha passat. Perquè, és clar, això també vol dir que hem estat incapaços; en tot cas, qui ho havia de fer i qui ho havia d'impulsar i qui ho havia de liderar, que era el Govern de la Generalitat –que ho havia de liderar, he dit–, doncs, no ha tingut prou capacitat en aquest sentit.

En molt municipis encara no es recull, la matèria orgànica. La erra de «reduir» tampoc no s'ha aplicat i, en conseqüència, la quantitat de residus produïts creix anualment, contínuament, no baixa en cap moment. S'ha donat la paradoxa, a més a més, que als municipis que volien aplicar bé la Llei els surt més car –els surt més car–, fer la recollida i la gestió dels residus, que als municipis que no l'han aplicada bé, aquells que la llençen, aquells que la tiren tota a l'abocador.

És clar, d'aquesta manera, mira quina paradoxa! Podríem dir que s'ha produït un càstig econòmic als que són més ecològics. I això és del tot injust i contraproduent, perquè no motiva ni els ens locals, ni els ciutadans a gestionar d'una manera més sostenible els residus. Però aquesta és una altra de les realitats que hem trobat en aquest moment.

I una altra realitat, per exemple, un dels elements també molt avançats que s'ha fet en aquest país, com és el Pla metropolità de residus, que es va fer no sé si era el 95

o el 96..., el 96 em sembla, no sé si el 95 o el 96, que era importantíssim –definició d'ecoparcs, reducció de la incineració i tots els altres elements–, doncs, també s'ha trobat aquests mateixos problemes i que no s'ha pogut arribar allà on es volia arribar; pla metropolità elaborat íntegrament per Iniciativa per Catalunya Verds, en aquells moments, quan tenia l'àrea metropolitana aquest negociat. Per què? Ens hem trobat problemes financers a nivell local, importantíssims, i sobretot una manca de lideratge de la Generalitat a l'hora de planificar els equipaments. Aquest és un element important. I s'han trobat molts municipis que han hagut de tenir una lluita molt individualitzada, com a municipi, per tal de poder posar una instal·lació concreta en aquell lloc, que era necessària, no?

A més a més, s'han produït problemes amb la gestió dels residus comercials, no s'ha fet la suficient sensibilització per incrementar més notablement els resultats de les recollides selectives; no hi hem destinat els suficients recursos. I vostè també ho reconeixia, no?

I un element que al nostre Grup Parlamentari ens sap molt de greu –«molt de greu» és per ser suau–: s'ha obert la porta que a Catalunya s'incineri més quantitat de residus, en comptes de descartar aquest sistema tan poc ecològic com és la incineració de residus. I aquí ja no m'hi estendré..., si no ara, més endavant. Vostès saben el poc ecològic, el contaminant, l'altament contaminant que és la incineració de residus. I en aquests moments hem perdut altra vegada l'oportunitat de reduir dràsticament aquest sistema.

Bé, és per això, per totes aquestes raons, i per altres, que al principi d'aquesta legislatura, com ha dit el conseller, es va decidir de fer aquest grup de treball sobre residus, format per representants dels diferents grups parlamentaris, les entitats municipalistes i tècnics o experts en la gestió dels residus.

D'aquestes jornades se'n va desprendre una de les qüestions que fem ara, no?, que és la necessitat de modificar la Llei 6/93 i l'aprovació d'una nova llei que tractés dels temes de finançament i, en concret, que contemplés la creació d'un cànon per als residus que no s'aprofiten. Aquestes són..., l'acord d'allà, doncs, ara el portem, el desenvolupem avui amb aquestes dues lleis. Això, avui, em sembla, doncs, que és la culminació d'aquest grup de treball, amb alguns avenços importants, és veritat, però amb algunes mancances importants, des del nostre punt de vista, especialment pel que fa a la Llei del finançament i el cànon.

Però bé, anem a pams. En el cas del primer, de la modificació de la Llei 6/93, reguladora dels residus. Iniciativa per Catalunya Verds hem presentat, després de tot el treball, encara vint-i-tres esmenes, de les quals han estat acceptades o transaccionades més de la meitat, no?

Nosaltres hem fet incorporacions que des del nostre punt de vista han millorat la Llei, com és la millora de la definició de residus industrials; la millora de les accions que el Govern de la Generalitat ha de promoure, en les quals hem incorporat la reutilització, que no hi era fins aquest moment –entenem que mereix una especial consideració, atès que té moltes possibilitats, que,

malauradament, no han estat desenvolupades, com ara el retorn dels envasos, la reparació de determinats objectes, que es potencia excessivament aquest tema, aquesta tercera erra de la reutilització–; concreta terminis de revisió de programes; afegeix que en les instal·lacions de gestió s'han de controlar també els sorolls i les olors, un element important també, i recull –per nosaltres una qüestió molt important, des de fa molts anys que ho anem reclamant– el fet de poder intervenir en la gestió dels envasos i residus d'envasos. I aquí el conseller, doncs, també hi ha fet un esment important.

L'errada no ve d'aquí, aquesta vegada, sinó del Govern de l'Estat, de quan s'aprova la LERE, amb els vots del Partit Popular i del PSOE, doncs, que és un element molt i molt negatiu, no?, aquesta Llei d'àmbit estatal, que es va perdre l'oportunitat que fos..., que no penalitza els productors de residus i passa tota la responsabilitat als ajuntaments, no?, que llavors han de fer tota la recollida, gestionar-la; han d'anar posant tots els iglús que a vegades produeixen un impacte als nostres carrers important, quan si s'hagués donat tota la responsabilitat als productors d'aquest material de residus, a través del retorn, etcètera, ens hauríem estalviat tota aquesta feina important i aquesta tensió constant que tenen els ajuntaments per tal de gestionar els residus; tots, siguin petits, siguin grans, tots tenen aquestes dificultats. I una de les raons clau és no haver fet aquesta Llei a l'Estat com s'havia de fer, com hauria de fer un país ecològicament sostenible, i en aquell moment els dos partits majoritaris no ho van entendre així, i per nosaltres és vital una revisió de la Llei, d'aquest marc estatal.

De totes maneres, aquesta és una aportació nostra a aquesta Llei, importantíssima, que el Govern català ha de presentar al Parlament en sis mesos un projecte de proposició de llei per presentar al Congrés dels Diputats per obtenir la transferència, la competència d'ordenació en matèria d'envasos domèstics i residus d'envasos, i a veure si ens ho podem fer nosaltres solets i tenim la capacitat que siguin els productors, els industrials, els que hagin de gestionar tot el tema de la recollida i de la gestió dels residus.

Bé. Hi ha altres millores, que ja no m'hi estendré, però aquests són aspectes importants.

Han quedat tres esmenes vives per al Ple, que mantindrem i que les posarem a votació, i que per nosaltres eren importants, no? Primera, que es creés un observatori de la gestió dels residus, un organisme que ens semblava, doncs, que podria anar controlant com es fa aquesta recollida i tractament dels residus, que pogués anar subministrant dades i informació per, a partir d'aquestes dades i aquesta informació, que és un volum importantíssim, doncs, poder anar dirigint cap a on haurien d'anar les normatives i les actuacions sobre la gestió dels residus. No entenem per què no es pot crear aquest observatori, no?; és interessant veure com evoluciona la recollida selectiva, quins municipis fan més esforços, eh? Fins i tot això motivaria molt la ciutadania i els ens locals a veure si veritablement impulsarien o no aquesta recollida, no?

Una altra esmena important que mantenim és la necessitat de planificar les infraestructures i les inversions

associades, així com plantejar compensacions als municipis afectats. És vital, aquesta; el que no podem fer és deixar els municipis individualment haver de gestionar i a veure on col·loquen algunes d'aquestes instal·lacions de recollida de residus, sigui abocador, sigui altres tipus de plantes de tractament.

Si nosaltres féssim una planificació, més o menys consensuada, com més millor, amb tots els ens, els locals, de dir: «Senyors, necessitem aquestes instal·lacions en aquest país per a una recollida selectiva de residus, i les situarem aquí, aquí i aquí» –amb relació a la producció, a la població; no seré jo qui ara posarà els paràmetres, els sabem tots–, això donaria una pau i una facilitat de gestió als municipis que en aquests moments no tenen.

I això crec que és un element importantíssim; si poguéssim fer un pla director d'infraestructures, tots tranquils, tots sabríem on van les coses i llavors podríem ser molt més potents, estaríem carregats d'arguments a l'hora de, si hi ha algun tipus de pressió per part d'algun sector de la ciutadania, poder-los explicar, tots plegats, amb més capacitat, per què s'ha de fer aquesta instal·lació allà i no en un altre lloc.

Nosaltres creiem que és importantíssim i és necessari; no entenc per què no es pot acceptar, fora que no hi hagi una voluntat de planificar territorialment les infraestructures de gestió de residus. I això porta a constants batalles i batalletes escampades per tot Catalunya..., contràries a la ubicació d'uns determinats equipaments de gestió de residus, que saben vostès que ha passat en molts de llocs, potser perquè ha faltat aquesta capacitat, no només de pedagogia, sinó de planificació. Sense planificació no es pot gestionar bé; mai es gestiona bé una cosa si abans no s'ha planificat.

I l'última esmena viva que nosaltres plantejàvem és que –importantíssima– hi hagués una disposició addicional, ara que hem modificat aquesta Llei, perquè es limiti gradualment, per arribar a l'eliminació, la capacitat d'incinerar. No es poden incinerar.

Ja saben vostès que és conegut, ja, que Iniciativa per Catalunya Verds és contrària a la incineració, i que recorden vostès, també, que hi va haver una iniciativa legislativa popular. No som nosaltres només, els contraris a la incineració, a part d'alguna altra formació política que ja ho explicarà, també hi ha milers i milers de ciutadans que a través d'una iniciativa legislativa popular varen fer arribar aquí una llei que deia «no a la incineració»; el que passa, que quan va arribar aquí, doncs, tres forces polítiques, Convergència i Unió, el PSC i el Partit Popular, li varen donar la volta i al revés: ara resulta que es permetia i es potenciava, com ja s'ha vist, si més no no es limita, la incineració dels residus com la millor solució per acabar amb aquesta problemàtica al nostre país. Del tot insostenible, aquesta decisió, i creiem que encara es manté en aquesta Llei.

En el que sí que hem arribat a una transacció és en una esmena en què –ja ho ha dit el conseller– els representants del sector agrari també poguessin estar en la direcció de la Junta de Residus. Em sembla que és important. Nosaltres voldríem que els grups ecologistes també, però no hem set prou capaços de convèncer el Govern perquè hi fossin els grups ecologistes; no sé per

què no hi poden esser d'una manera molt més important del que hi ha en aquests moments, a la direcció de la Junta de Residus; és diferent.

Altres qüestions ja són menors, i, en tot cas, sí que aquests tres elements són importantíssims i mantindrem encara a votació. De totes maneres, això no implica que nosaltres no pensem que la Llei ha millorat, que a més a més aquesta Llei ha portat un consens i un treball importantíssim, per la qual cosa, malgrat només mantenir aquestes tres esmenes, nosaltres sí que donaríem suport a la modificació de la Llei 6/93.

Al que no donarem suport és a la Llei del finançament de les infraestructures de tractament de residus i del cànon. Precisament, és aquí on teníem la gran oportunitat, juntament amb l'anterior, de tractar el tema de la incineració; que no vols caldo, doncs dues tasses. Miri, aquesta..., jo ho explico ràpidament.

Considerem un gran error i a més a més una injustícia importantíssima el fet que el cànon només s'apliqui als abocadors. Només pagaran el cànon els municipis que portin els seus residus als abocadors, no aquells que els incinerin! Els menys ecologistes, els més insostenibles des del punt de vista ecològic, a més a més, no hauran de pagar un cànon! I a més ens sembla de tot injust que hi hagi aquesta situació que nosaltres creiem... Vostè, senyor conseller, creu que aquesta és la manera de motivar la recollida selectiva? Jo crec que no, de cap de les maneres, no, al contrari. Els ajuntaments que fins ara no han fet cap esforç per fomentar el reciclatge, perquè la incineradora ja els treu del davant els residus que generen diàriament, deuen estar d'allò més contents. D'això se'n diu desenvolupament sostenible, senyor conseller? No. No entenc com poden argumentar... Perquè si vol ho farem, eh?; si fem una relació d'aquestes ciutats que tenen incineradores, veurem quina és la seva capacitat de recollida, eh? Sí: Tarragona, un 2% –Tarragona, un 2%–; Girona no arriba al 4%, i fan només recollida en quatre barris; Reus, el 3%; Mataró, amb percentatges semblants; Barcelona, exactament el mateix, i encara Barcelona té l'avantatge que té la capacitat de fer un ecoparc com ara s'està plantejant.

A nosaltres ens sembla bé la idea del cànon; ho hem plantejat des de fa molt de temps: no deixa de ser un impost, una ecotaxa, per tal que amb aquest cànon després es puguin finançar infraestructures de gestió de residus municipals, com vostès ha dit: plantes de compostatge, plantes de triatge, deixalleries, eh?, no incineradores.

Però tal com queda la Llei, hi ha determinats aspectes amb què nosaltres discrepem. Per això, de les vint-i-una esmenes presentades, ens en queden vint de vives, bé, dinou; o sigui, només una està recollida en aquesta Llei, i l'altra, que també retirarem, ha estat recollida en l'anterior Llei. Evidentment, demostra que les nostres propostes no han avançat, i, evidentment, se'ns fa difícil poder tirar endavant, doncs, aquesta Llei.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Esmenes importants..., no només esmenes relacionades exclusivament amb la incorporació de la incineració al cànon, no, no només això, no només aquestes; n'hi ha

d'altres, no? Per exemple, nosaltres, una esmena que pretén concretar millor qui es farà càrrec del finançament. El redactat del Projecte de Llei ens sembla poc clar, perquè diu: «La Generalitat assumeix el cost total sempre i quan concordi un acord previ entre les administracions interessades.» Nosaltres proposem anar molt més enllà en aquest sentit i que sigui claríssimament assumit per la Generalitat, excepte aquelles que vinguin de fons de la Unió Europea.

En la mateixa línia, també ens sembla poc concret l'article 5, quan diu que el programa d'actuació es destinarà a satisfer els costos d'inversió i de gestió dels ens locals «en funció de les disponibilitats pressupostàries». No! Però si diem que és un problema i que és importantíssim tirar endavant això, doncs, no fa falta estar en funció de les disponibilitats pressupostàries. Si hi ha unes necessitats justificades —que hi són—, s'hi han de posar els mitjans; si no, no ho farem mai. Si sempre estem pendants d'això, com que el qui prioritza és el Govern i el Govern vol prioritzar altres actuacions, ens trobarem..., com que no hi ha disponibilitat pressupostària, no fem les actuacions que són necessàries. Evidentment, nosaltres dèiem que desaparegués aquesta *coletilla* que ens semblava absurda, no?, que plantejàvem amb una esmena.

Una altra esmena, doncs, pretén concretar el tipus d'impost, que és el cànon, perquè en el Projecte de Llei queda massa obert com és aquest cànon. Nosaltres volem que quedi clar que és un import anual, que s'ha de liquidar segons unes normes que haurà d'establir la Generalitat de Catalunya, i el redactat és excessivament obert. No sabem per què.

I unes quantes, també, d'importantíssimes. El Projecte de Llei preveu aplicar o facturar —diguin el que vulguin— el cànon als ens locals; altra vegada, carregar una altra situació als mateixos ajuntaments. Per què no s'aplica a les entitats o empreses que transporten els residus municipals a abocadors i incineradores, que siguin elles les que paguin el cànon? Doncs, no. Ara hauran de fer-ho els ajuntaments, i, a més a més, també haurà de repercutir en els ciutadans d'una manera, evidentment, directa. Per què no són aquestes empreses que s'encarreguen de facturar-ho als municipis, i llavors ja s'espavilaran? No, altra vegada han de ser els municipis, amb els rebuts, que s'haurà d'especificar que és un cànon, i, a més a més, ja els explicaran, quan..., a més a més, aquestes ciutats que utilitzen la incineració com a sistema també rebran els beneficis del cànon d'aquells que fan una veritable recollida selectiva. Si això no em diuen que és injust..., ja m'explicaran com es pot fer.

En definitiva, nosaltres estem d'acord amb la modificació d'aquesta Llei. Nosaltres estem d'acord que cal un cànon en aquest país per a tota aquella gent, doncs, que no fa una recollida i no potencia la recollida selectiva. El que no es pot fer és una injustícia d'aquest tipus; que, ara que en tenim l'oportunitat, poder fer un cànon en condicions, un cànon que, evidentment, vagi determinat també a la incineració, un cànon que sigui pagat per les empreses i un cànon, evidentment, també, doncs..., o una llei que vagi eliminant la incineració, com un dels elements de recollida, de gestió de residus, i, sobretot, una planificació d'aquestes infraestructures que són

necessàries, que en aquests moments no existeixen i que per això tornem a insistir que no és veritablement el que nosaltres volíem, i amb l'oportunitat que teníem en aquests moments de canviar d'una vegada per totes la gestió dels residus i, sobretot, potenciar la Llei de la LERE per part de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, portem tota la legislatura parlant d'aquest cànon: una proposta que el 26 d'abril de l'any 2002, a proposta d'Esquerra Republicana, va ser rebutjada amb el vot en contra del Partit Popular, de Convergència i del Partit dels Socialistes, en què plantejàvem dotar el fons de residus de les aportacions d'un cànon de residus amb què «es gravaran les tones de residus en massa incinerades o abocades». Ha estat la nostra filosofia des del primer dia, i crec que és l'acord a què havíem arribat...

I aquí ho sento, senyor Boada, però m'he perdut una mica, perquè al llarg d'aquest debat, si en alguna cosa semblava que ens havíem posat d'acord és que es tirés endavant un cànon que haurien d'assumir els ajuntaments i que, justament, buscava penalitzar aquells ajuntaments que no ho fessin adequadament, i era una cosa en què havíem estat d'acord, doncs, tots els ponents —i quan dic «tots» vull dir tots els ponents, els representants dels cinc grups polítics, els representants de les diferents administracions, Entitat Metropolitana, Generalitat, els representants de les associacions municipalistes— i que em semblava que, justament, era la base a partir de la qual ens posàvem a treballar per aconseguir d'impulsar aquesta Llei que, hi insisteixo, gravés aquells ajuntaments... Perquè, justament, quan plantejàvem aquesta proposta, era perquè el que observàvem és que hi havia un manifest incompliment d'aquesta Llei per part dels ajuntaments, en bona part per manca de recursos econòmics. I, justament, l'acord que hi havia era: la Generalitat es compromet a fer les infraestructures —fet en què van insistir tots els grups de l'esquerra, especialment la ponent del Grup Socialista, la senyora Tura— i, a canvi, els ajuntaments prenen el compromís que, aquells que feien malament, és a dir, que no feien la recollida selectiva, paguessin aquest cànon, perquè beneficiés aquells que es comprometien i s'implicaven a fer ben feta aquesta recollida d'escombraries.

Una proposta que, a més a més, doncs, quan la vàrem plantejar —i la vam plantejar amb aquest plantejament—, ens vam quedar sols Iniciativa i Esquerra, defensant-la, tot i que, hi insisteixo, després hem anat aconseguint que se'ns hi sumessin tots els grups, fins a arribar a

aquest punt, on, evidentment, hi ha una discrepància –que després en parlaré–, que és en el tema de la incineració, que és clara i que hi ha un posicionament molt clar i diferenciat per part d'Iniciativa i Esquerra respecte a la resta de grups.

Però, en tot cas, entenem que fixàvem amb fermesa el fet i la idea, la filosofia que estem defensant en tot moment, en diferents àmbits de la gestió ambiental, la idea que qui contamina, paga. Que no és que qui paga, ja pot contaminar; no estem parlant d'això. Estem parlant, justament, de la filosofia que qui contamina, paga, i, per tant, qui no fa una bona gestió des dels ajuntaments, paga.

Nosaltres creiem, tot i això, que hi ha faltat valentia, que podríem haver anat més enllà en aquesta Llei, i ho saben i ho hem manifestat. No entenem el plantejament d'algunes rebaixes, com la que es plantejava des del Partit Popular, justament, de pagar menys pel cànon; però, bé, en tot cas, és una discussió que ha estat llarga. Nosaltres ja anunciem que hi votarem en contra, si mantenen vostès la proposta –no sé si l'han retirada o si la mantenen al Ple– de reduir aquest cànon de deu euros a sis euros. En tot cas, nosaltres creiem, doncs, que, com a mínim, han de ser aquests deu euros.

Nosaltres entenem que, justament, hem de ser valents, tots els grups i des d'aquelles institucions on es governi, per dir: la gestió dels residus és cara i, per tant, té uns costos, i, aquests costos, els hem d'assumir entre tots plegats. És evident que hi hem aconseguit introduir –després en parlaré– alguns elements que poden permetre en un futur modificar legislació, com per exemple la LERE, perquè entenem que s'ha d'anar bastant més enllà pel que fa a la implicació dels productors. Però és evident que ha d'haver-hi una implicació també (*veus de fons*) de totes les administracions públiques..., amb permís de la senyora Sánchez-Camacho, dèiem que ha de ser-hi, aquesta implicació, decididament.

Per tant, entenem que aquesta filosofia de premiar els bons i castigar els dolents, premiar els que fan l'esforç i castigar els que no el fan, ha de garantir que tinguem aquest incentiu que fins ara ha faltat als ajuntaments; els ajuntaments no han tingut un incentiu clar en aquest sentit, i creiem que hi ha de ser. És cert... –i per això nosaltres mantenim vives les esmenes números 2, 12, 21, 24, 26, 28, 33, 36, 44 i 45–, pel que fa al fet que creiem que també s'hauria de penalitzar la incineració. I sí que compartim amb el Grup d'Iniciativa que aquesta Llei no ajuda a aturar aquesta incineració; que, en tot cas, no entenem que hagi d'implicar forçosament que s'incrementi, perquè sí que és cert que hem de vetllar perquè es compleixi la Llei de la incineració, en el sentit que només els residus recollits selectivament poden anar a incineració, per tant, no poden anar-hi residus en massa. Per tant, aquests ajuntaments que és cert que fins avui... –Tarragona, Reus, Mataró–, aquells municipis que estan incinerant no estan fent aquest esforç, i hem de vetllar perquè el facin. Però, en tot cas, sí que creiem que és un pas endavant, aquesta Llei, i que l'esforç que hem fet els ponents dels diferents partits, la gent que hi hem estat treballant, no només en la Ponència, sinó prèviament en el grup de treball, jo crec que no

ens el podem carregar ara plantejant un rebuig a una llei, per bé que per alguns grups no sigui del tot satisfactòria, com no ho és.

Nosaltres mantenim alguna altra de les esmenes, com és l'esmena número 4. L'esmena número 4 és una d'aquelles esmenes que no entenem, com no entenem que no s'hagin assumit per part del Govern i del Grup de la majoria i del Grup Socialista algunes de les esmenes d'Iniciativa. No entenem que no s'assumeixi la que fa referència a la creació d'una taxa que..., si bé d'alguna manera queda incorporat en la Llei de residus allò que nosaltres plantejàvem a través del cànon, i que retirem. Per tant, anuncio, senyora presidenta, la retirada de l'esmena número 41, perquè entenem que, amb l'acord a què hem arribat respecte a la Llei de residus, queda recollida la idea que puguem modificar a nivell d'Estat, que puguem introduir una proposta de modificació a nivell d'Estat de la LERE, per millorar aquesta Llei, la Llei d'envasos i de residus d'envasos, que creiem insuficient. Per tant, retirariem l'esmena 41, mantindríem totes aquestes que he dit que fan referència a la incineració, però mantindríem també aquesta esmena número 4, que fa referència a fixar una taxa per aquells productes que s'aboquen i que no són envasos.

Estem parlant de diaris, estem parlant de revistes, estem parlant de tèxtils, estem parlant de residus especials: gravar les piles, les bateries, els fluorescents... Entenem que també s'han de gravar, i també els empresaris s'hi han d'implicar, perquè han de ser conscients del cost que suposa la gestió d'aquests residus, molt especialment en el cas dels residus especials. I per això obríem una porta..., tampoc no la deixàvem molt tancada, la proposta, però obríem una porta perquè fos possible gravar aquests productes. I ens costa entendre que no se'ns accepti aquesta esmena número 4 de la Llei del cànon.

Creiem que és important que s'hi hagi incorporat l'esmena número 19. Només faré referència a aquesta, de les esmenes que hem fet a la Llei del cànon; n'hi ha d'altres, però creiem que és molt important aquesta, la número 19, perquè es fixava que els criteris s'havien d'establir abans del 31 de desembre, nosaltres hem proposat abans del 31 d'octubre, perquè es poguessin amotllar, doncs, els ajuntaments a l'hora d'elaborar els seus pressupostos, perquè, com que tenim cultura de govern, encara que a algú no li ho sembli, doncs, sabem els problemes que hi ha a l'hora d'elaborar uns pressupostos municipals, i, per tant, doncs, introduïm aquesta proposta per facilitar la gestió dels ajuntaments.

Finalment, pel que fa a la Llei de residus, mantenim també vives tres esmenes; de fet, dues –una tercera quedarà transaccionada, ara ho explico–: la 31 i la 63, que també fan referència a la incineració dels residus. En aquest sentit, no entenem tampoc que no s'accepti aquesta proposta, perquè al cap i a la fi el que fem aquí és incorporar allò que diu la Llei de residus. No anem més enllà d'allò que diu la Llei de residus: incorporarem... I això és mandat, i, per tant, espero que aquí el Partit Popular ens donarà suport, perquè el Partit Popular presentava el 18 de juny de l'any passat una proposició no de llei que, justament, instava a unificar,

a fer la refosa en un text únic de la legislació vigent en matèria de residus, i justament aquesta esmena va en aquest sentit. Amb aquestes dues esmenes, el que fem és traslladar allò que diu la Llei d'incineració a la Llei de residus, perquè, com deia també el Partit Popular en presentar aquesta Proposició no de llei i defensem nosaltres, la disposició final segona de la Llei d'incineració facultava el Govern perquè refongués en un text únic... Per tant, entenem que el Partit Popular donarà suport a aquesta proposta, a aquesta esmena que fem nosaltres, en la línia d'unificar els textos legislatius en matèria de residus.

I finalment, com dèiem, anuncio, doncs, que efectivament hi ha hagut una transacció entre el Grup de Convergència i Unió, el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup d'Esquerra Republicana pel que fa a incorporar el món de la pagesia en el control de la gestió dels residus. I, per tant, doncs, ens donem per satisfets amb aquesta transacció, i, per tant, entendríem subsumida en aquesta transacció aquesta esmena 45, que suporta aquesta transacció.

Per tant, quedarien vives les esmenes números –ho repeteixo per si hi ha cap dubte–, esmenes per part d'Esquerra Republicana, 2, 12, 21, 24, 26, 28, 33, 36, 44, 45 i 4 de la Llei del cànon, i la 31 i la 63 de la Llei de residus.

La vicepresidenta segona

Li fa res de tornar-ho a repetir, il·lustre diputat? 2, 12, 21...

El Sr. Vendrell i Segura

Encantat, senyora presidenta: 2, 12, 21, 24, 26, 28, 33, 36, 44, 45 i 4 de la Llei del cànon; per tant, totes les que hi havien vives per al Ple, excepte la 41, que quedaria retirada, i la...

La vicepresidenta segona

Exacte. La 41, m'ha dit abans, retirada, oi, senyor...?

El Sr. Vendrell i Segura

La 41, retirada; les altres queden vives. I, de la Llei de residus, mantindríem la 31 i la 63, i hauríem transaccionat la 45 amb el Grup de Convergència i amb el Grup d'Iniciativa Verds.

També anunciem que el nostre vot serà favorable a les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa, perquè en compartim el criteri. I el nostre vot serà favorable a la Llei de residus i a la Llei del cànon, perquè entenem que, malgrat que no ens satisfaci del tot, malgrat que hi hagi unes discrepàncies, com he manifestat, l'esforç que hi ha hagut per part de tots els grups d'unificar criteris ha estat molt important i considerem que és una llei que tindrà una repercussió important en la gestió de residus, en el futur de la gestió dels residus a Catalunya, i, per tant, entenem que Esquerra Republicana no pot quedar al marge de fer aquest pas, perquè n'hem estat impulsors i ens en sentim part, tot i que, hi insisteixo, hi ha alguns elements, i un de molt important, que és no gravar la incineració, que, evidentment, no ens satisfà;

però, tot i així, donarem suport, com deia, a aquesta Llei de residus i a la Llei del cànon.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Passem, doncs, ara, la paraula al Grup Parlamentari Popular. Per defensar les esmenes dels dos projectes i fixar la seva posició, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres també compartim la necessitat de, en primer lloc, modificar la Llei 6/93, de gestió de residus. Vàrem participar, i també se n'ha fet referència, amb tot el grup de treball, que creiem que ha estat positiu i que ha arribat a donar els seus fruits amb aquesta modificació, en primer lloc, d'aquesta Llei 6/93, i després també amb la necessitat d'aplicar un cànon. Amb la qual cosa compartim els dos eixos centrals del que se'ns està proposant, del que se'ns ha proposat i del que hem treballat amb els diferents grups parlamentaris i on hem aportat esmenes per intentar millorar les dues lleis: una de modificació, l'altra de creació del que són els temes relacionats amb les infraestructures i el mateix cànon de residus.

Vagi per endavant que els objectius que ens parlava el conseller d'arribar al 70%, en línies generals, que avui estem al 37%, deixi'm dir, parlant-li de residus, i amb tota la cordialitat, que el paper ho aguanta tot –que el paper ho aguanta tot–; però que, en tot cas, no vostè directament, però sí el Govern de la Generalitat i diferents consellers, se'ns ha parlat en més d'una ocasió dels objectius pel que feia referència als residus i que eren objectius que havien de tindre ja o que havien d'estar assolits. (*Remor de veus.*)

Nosaltres som conscients de la dificultat de tot això, en som molt conscients, conseller, per això hem donat suport als diferents plans que vostès han proposat i per això hem criticat el que calia criticar. A vegades hem criticat el món municipal, sobretot aquell món municipal que hi ha amb possibilitats de poder gestionar, no aquell municipi petit –després també hi faré referència–, sinó aquells que tenen més possibilitats per poder gestionar, i que també han presentat plans que després hem vist, també, per diferents conceptes, que no han sigut una realitat. Amb la qual cosa tenim..., evidentment, hi ha hagut més d'un problema institucional també en els temes de residus. Hi ha hagut una manca, ho creiem nosaltres, d'acceptar en moltes ocasions la realitat del que estava succeint amb els residus, i han mogut molts residus... –per no utilitzar una altra expressió que crec que quedaria molt malament–, els han mogut molt de lloc, però no han fet, moltes vegades, gran cosa més que moure'ls de lloc, amb els costos que això ha suposat –amb els costos que això ha suposat.

Torno al grup de treball perquè creiem nosaltres que les aportacions dels diferents grups parlamentaris i també de les entitats municipalistes han estat fonamentals, i

han estat fonamentals els acords de mínims per poder arribar on estem ara en aquest moment.

Nosaltres hem fet tot un seguit d'aportacions: algunes de les esmenes se'ns han acceptat, cosa que agraïm –creiem que milloren, com han fet d'altres grups parlamentaris, el conjunt d'aquestes dues lleis–, i d'altres hem fet l'esforç, en algunes, de retirar-les, d'altres de transaccionar-les, i queden algunes esmenes vives, que en vull fer referència, tant en l'una com en l'altra de les lleis que estem en debat.

No hem de perdre de vista, per això, que als 946 municipis de Catalunya –als 946 municipis de Catalunya–, hi ha una greu problemàtica en els petits municipis de Catalunya per l'aplicació, també, a la vegada, del que ha de ser la recollida selectiva, i que els consells comarcals –i que els consells comarcals– s'han limitat més a fer abocats per solucionar d'entrada aquesta problemàtica que no fer una aposta al que és la recollida selectiva. Amb la qual cosa, d'alguna manera hem trobat en falta, potser, en el seu discurs –potser el senyor Josep Rull, en nom de Convergència i Unió, ho farà–, també el que han de ser els temes relacionats amb els petits municipis i el que han de fer, mancomunant serveis, el que són els consells comarcals pel que fa referència als temes de la recollida selectiva. I aquest és un tema important. Ja sabem que no és el volum del territori, però que, en tot cas, mediambientalment, en moltes ocasions fan molt mal al mateix territori.

Com deia, nosaltres hem presentat tot un seguit d'esmenes, en primer lloc, al que és la modificació de la Llei 6/1993. En primer lloc, pel que són les obligacions dels productor i del posseïdor de residus, concretament el que és l'article 8, apartat 1 i apartat 3 de la mateixa Llei. Hem fet, també, referències al que són les mesures fiscals. I a mi m'agradaria que intentéssim deixar el que són els temes sobiranistes o els temes de, per dir-ho d'alguna manera, qui és qui dóna més o qui dóna menys; però, en tot cas, ens agradaria molt que ens acceptessin, també entre d'altres –entre d'altres–, l'esmena que fa referència al fet que hi poden haver –i hi han d'haver– mesures fiscals no solament pel que fa referència a l'Estat. És a dir, sens perjudici també d'allò que pot fer l'Estat, perquè la Generalitat de Catalunya, evidentment, també ho ha de fer. I després parlaré, també, evidentment, relacionat amb els temes del finançament i amb els temes del cànon.

També hem presentat esmenes pel que fa referència als temes de les infraccions. I, finalment, unes altres de les esmenes que hem presentat en aquesta modificació de la Llei 6/93, que encara queden vives, són les que fan referència a la revisió de l'annex 3, de la Llei 6/93. Creiem que no solament ha de ser el Govern de la Generalitat, creiem que ha de ser el Departament de Medi Ambient, la persona del seu conseller, a proposta del titular, del mateix conseller, però creiem que per a la revisió –creiem que per a la revisió– s'havia d'haver escoltat, s'hauria d'escoltar el que és l'opinió més global, per dir-ho d'alguna manera, per modificar aquest annex 3, de l'Agència de Residus de Catalunya. I aquest és un tema que també creiem que fóra important incorporar-lo i també els demanem, evidentment, el suport de les senyores diputades i senyores diputats.

Pel que fa referència al que és la Llei del cànon. Nosaltres, ja anuncio, també, la retirada de l'esmena número 10, d'aquesta Llei, com també la retirada..., la retirada d'aquesta esmena número 10, d'aquesta Llei, i quedarien dos esmenes, la número 27 i la número 33. La número 33 fa referència també a temes de competència de la titularitat del Departament de Medi Ambient, i l'esmena número 27 fa referència al cànon, i fa referència al que abans es comentava dels 6 euros o els 10 euros.

Nosaltres creiem que s'aplica una injustícia, i amb això coincidim amb el que s'ha dit abans també amb el Grup d'Iniciativa, no coincidim amb el que és el tema de la gestió de residus, i aquest és un tema conegut, però que s'aplica una injustícia o que es pot aplicar una injustícia pel que fa referència, sobretot, a grans ciutats, a grans municipis, que incineren els seus residus i que continuaran incinerant els seus residus.

Nosaltres ja vàrem fer el posicionament al respecte quan hi va haver el que és la iniciativa legislativa popular, i vàrem fer una posició comuna amb el Grup Socialista, amb el Grup de Convergència i Unió, i van fer una separació totalment contrària per part d'Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds; però ara sí que heu incidit amb el que és, creiem nosaltres, l'aplicació d'aquest cànon amb una injustícia. Perquè aquests municipis se'n poden alliberar, d'una banda, i perquè després els petits municipis tindran moltes dificultats, n'estem convençuts que tindran moltes dificultats a aplicar aquest cànon i que, a la vegada, se'n pugui gaudir d'aquest.

Nosaltres hem ficat aquests 6 euros –jo havia ficat aquests 6 euros– perquè volíem intentar negociar, evidentment, amb el Govern de la Generalitat, i, per extensió, amb els diferents grups parlamentaris i amb Convergència i Unió, principalment, del que havia de ser, potser, un cànon més just i com s'havia d'aplicar el mateix cànon. Bé. No hem arribat a acords, hi ha acords, sembla, prou sòlids, en aquest aspecte, pel que fa referència, almenys amb el Grup Socialista i amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, molt legítim també, per la seva part.

Però nosaltres creiem que no pot eludir, el Govern de la Generalitat –no la pot eludir el Govern de la Generalitat–, una responsabilitat que des dels pressupostos de la Generalitat –des dels pressupostos que s'aproven en aquesta cambra– el finançament per infraestructures necessàries, encara evidentment, moltíssimes a Catalunya, pel que és tema dels tractaments de residus. I d'alguna manera s'està eludint una responsabilitat carregant aquest tema –carregant aquest tema–, si no la realitat ja veurem allà on ens portarà –segurament ja veurem allà on ens portarà–, i s'està eludint una responsabilitat pel que fa referència al tema dels pressupostos fixant aquest cànon de 10 euros –de 10 euros– que podia haver estat de 10, que podia haver estat de 12 o que podia haver estat de 14. Es demanava molt més i es demanava molt més per aquells principals gestors i per aquelles principals persones que tenen responsabilitat a la Generalitat de Catalunya, perquè podia donar solució potser més ràpida al que era la gestió dels mateixos residus i les necessitats d'infraestructures.

És per això que creiem, nosaltres, que aquest és un tema que pot provocar injustícies dins del món local i que, a la vegada, també pot fer que hi hagi problemàtiques, com deia, amb els petits municipis. I és per això que creiem que amb aquesta quantitat de 6 euros, que, evidentment, podia haver estat revisada entre altres aspectes per llei d'acompanyament, per això, oberts perquè s'hauria pogut fer d'aquesta manera i a negociar, que es podia haver revisat depenent de com anaven funcionant en el futur.

Ara bé, haurem d'estar, evidentment, amatents i pendents amb l'aplicació d'aquesta llei, quins són els diners després que es destinen des del Govern de la Generalitat —és a dir, des dels pressupostos de la Generalitat— al que és el finançament d'aquestes infraestructures, perquè creiem que no pot recaure tot, tampoc, en el món local; és a dir, en definitiva, amb els usuaris, amb els consumidors, amb tots plegats, amb la ciutadania, el que és el finançament d'aquestes infraestructures. Que, ho recordo, creiem que el món local tindrà dificultats per veure-se'n beneficiat i que també alguns municipis, alguns grans municipis que estan incinerant, amb la posició que coneixen, ja, també, de nosaltres sobre la incineració, pot ser que se'n vegin beneficiats a la vegada.

Per tant, senyors presidenta, nosaltres, en funció del que sigui l'acceptació o no-acceptació de les nostres esmenes, demanaríem votació separada d'alguns articles, no del conjunt, evidentment, que donarem suport al conjunt, tant de la modificació necessària, ho creiem nosaltres, i adaptada a les necessitats d'avui dia i a la realitat de la llei 6/93, com també de la necessitat del cànon en el seu fons, però no en el que és l'aplicació, la seva forma i les seves quantitats.

Per això, com deia, en funció del que sigui l'acceptació d'esmenes demanaríem votacions separades tant d'una llei com de l'altra, per poder donar-hi o no donar-hi suport en algun dels seus articles.

Gràcies, senyora presidenta, senyores diputades, senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, il·lustre senyor diputat.

I per anunciar que reprendrem la sessió, com ha dit el president, a les quatre trenta.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de tres i cinc minuts de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre quin balanç fa de l'actual situació política a Catalunya (tram. 317-00622/06)

La primera pregunta al president de la Generalitat, la formula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, passades les eleccions municipals, i amb tots els condicionants polítics que dóna el resultat del vot de la ciutadania, cal elegir els ajuntaments, cal elegir les diputacions provincials, cal dur a terme els processos d'elecció indirecta i també, els consells comarcals.

Al darrer Ple del Parlament vàrem fer l'aprovació de la llei sobre les comarques, que, previ dictamen del Consell Consultiu i malgrat l'opinió d'alguns, com el nostre Grup, que la consideràvem insuficient, es va aprovar per majoria del Parlament de Catalunya, i el Govern de Catalunya va dur aquesta llei a la *Junta Electoral Central*. Què n'opina, d'aquest tema, i per què es va fer aquesta acció política?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Pensem que aquesta acció s'havia de fer per tal d'evitar una confusió normativa que hi havia i que hauria comportat, doncs, tota una sèrie de plets i de problemes, no? Això està fet amb el respecte total al text del Parlament, que, evidentment, el Govern vostè sap que no hi està d'acord, però que no pensa en absolut recórrer-hi, però el que sí calia era evitar aquesta confusió normativa, i d'aquí ve la consulta que es va fer. Va ser una *consulta* que es va fer.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, la llei era «meridianament» clara. És més, si bé hi havia un decret del Govern i del Consell de Governació molt abans de l'aprovació de la llei que aplicava la normativa anterior, aquesta normativa quedava superada, perquè es va aprovar.

Ara serem a l'aguait del que digui les juntes provincials. Hem judicialitzat un tema polític i un tema de sobirania d'aquest Parlament. Ho hem fet per necessitats del Govern o per necessitats partidistes de majoria? Ho hem fet per millorar les comarques com a instrument de donar servei als ciutadans o per conservar un determinat poder comarcal? Ho hem fet per donar transparèn-

cia de les institucions o ho hem fet furtant a la *Junta Electoral Central* l'informe per excel·lència per interpretar la llei, que és, segons l'Estatut, el que elabora el Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya? Per què el Govern de Catalunya no va lliurar a la *Junta Electoral Central*, havent-hi lliurat diversos informes jurídics, el que l'ordenament autonòmic de Catalunya situa en l'únic lloc institucional i que es va demanar per part del seu Grup i coneixia tot el Parlament, el del Consell Consultiu?

Li demano des del Grup Parlamentari..., que en les seves esmenes més va lluitar per fugir de la polèmica purament i simplement...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...de quant em toca i quant et toca...

El president

...se li ha acabat el temps.

El Sr. Ribó i Massó

...i enfortir el poder comarcal per donar millors serveis a la ciutadania.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, no es va enviar l'Informe perquè estava publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*, i, per tant –estava publicat–, tampoc no es va enviar ni l'Aranzade ni el Codi civil, evidentment, no?

El Parlament fa una llei, el Govern l'aplica, i si es planteja un tema que pot portar a confusió normativa, com he dit abans, que hi era, aleshores es demana que els òrgans específics per tal de determinar això ens diguin com s'ha de fer aquesta aplicació, que en aquest cas és simplement en quin moment s'ha de fer. I això és el que havíem de fer precisament per evitar una cosa que un govern té l'obligació d'evitar, que és que es creï, doncs, confusió i que s'obri el camí, diguem-ne, a un reguitzell, a una cascada, de plets i de revisions de tota mena. Per tant, estàvem abocats a tots uns processos de contencions que calia evitar.

Mirin, de la mateixa manera..., és a dir, això va en la línia del sentit comú, el que s'ha decidit, en la línia de la seguretat jurídica, del principi de confiança legítima i de la no-arbitrarietat, perquè quan s'inicia un procés amb unes normes i està iniciat no es poden canviar les normes a mig procés. Això amb tot, des d'un partit de futbol fins a un procés de selecció de personal. Si es diu: «Fem un procés de selecció de personal amb aquestes condicions», per exemple, doncs, es valora el català, el castellà, l'anglès i el francès, i quan ja tota la

gent s'ha apuntat, ja ha començat el procés, ja està en marxa, es diu: «No, ara es treu el francès i es substitueix per l'alemany», això és una cosa que no es pot fer, perquè és inseguretat jurídica i és falta a la confiança legítima, per tant, i això quedaria invalidat davant de qualsevol tribunal. Això en l'ordre civil, però en l'ordre polític també s'ha de tenir en compte, això. Això és simplement el que s'ha fet, amb total respecte per la resta, al que és la Llei aprovada pel Parlament.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa dels resultats de les eleccions del 25 de maig de 2003 i de l'entrada en alguns ajuntaments de Catalunya de candidatures xenòfobes (tram. 317-00624/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Ahir, senyor president, penso que va ser ahir, va dir que el català retrocedeix per culpa dels immigrants que parlen castellà. (*Remor de veus.*) Temps enrere –temps enrere– ja ens havia vaticinat algunes expressions similars. Va dir un cop que el vot anticatalà que votava el PSC ja no el votaria, i un altre dia, poc abans de les eleccions, va dir que tenia bones sensacions a l'àrea metropolitana. Ens podria aclarir què vol dir amb tot això i on vol anar a parar?

Jo els diré quina és la meua posició: jo no estic a favor dels papers per a tothom, com el president de la Generalitat va assegurar pels barris no sé amb quines intencions. (*Remors de veus.*) Jo estic convençut que només predicant valors no es venç la intolerància, i els asseguro que si el poble de Catalunya ens fa confiança, la vencerem. I els diré per què: perquè ens refiarem dels ajuntaments tant o més que de les proclames legals i ideològiques, que són necessàries però no suficients, i perquè ajudarem els ajuntaments a reaccionar amb rapidesa. Més ben dit, els ajudarem a reaccionar amb antelació davant de l'existència de barris envellits, amb perill de caiguda de preus, d'estimbada de preus, i de fuga d'habitants. Això és el que va fer Joan Clos al Raval i a la Ciutat Vella quan era president del districte, això i garantir que les escoles públiques no acumulin tots els costos d'integració dels nouvinguts com passa sovint, cosa que empeny molts ciutadans a fugir-ne.

El president

Esperi's un segon, senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

I amb alcaldes...

El president

Prego silenci, si us plau.

El Sr. Maragall i Mira

Amb això i amb alcaldes decidits, com un de CiU que es va enfrontar amb el Departament d'Ensenyament del senyor Hernández, que volia rebaixar la subvenció a les monges del barri vell de la seva ciutat quan van admetre nens magrebins a instàncies del municipi. Barris segurs i escoles dignes, aquesta és la via.

Voldria que el president de la Generalitat ens aclarís la seva posició sobre aquests temes, perquè, altrament, haurem de creure que la dreta d'aquest país, com diu la dita, està a favor de com més immigració, millor, perquè fa baixar els sous i els fa pujar els vots.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, el que jo celebro és que vostè ja no defensí els papers per a tothom ni digui al president de la Generalitat: «Vostè ha d'anar a l'Església del Pi a explicar a tothom que han de tenir papers per a tothom», que vostè ho va fer, no? Això ja ho ha rectificat, vostè. Sí, home!, sí. *(Remor de veus.)* Això ho celebro, perquè, evidentment, aquesta no era una actitud realista, i, en canvi, també celebro una cosa, i és que aquests últims temps, a part d'alguna rellescada del tipus de la puresa de la sang i coses d'aquestes, aquest tema de la immigració, i crec que tots ens n'hem de congratular, ha estat tractat amb cura, i fóra bo que ara, doncs, no tornéssim a descarrilar, com ara en algun moment he temut que poguéssim passar. És un mèrit de tots plegats, i, per tant, tots ens n'hem de felicitar.

Ara bé, que el tema és un tema que ha de preocupar, és clar que sí. «Doncs no, no els ha de preocupar, això va molt bé!» No, escolti, això és un problema, un problema aquí i a tot arreu, i no sé per què s'escandalitza si dic que el fet que arribin cada any 60, 65.000 persones, doncs, que tenim controlades, cada any, que no saben ni un borrall de català no tindrà un efecte important sobre l'ús social del català. Vull dir, negar això em sembla realment negar la pura evidència.

Si vostè em diu que nosaltres, tots plegats, i sobretot el Govern, ha de fer una política d'acolliment i d'integració, li dic que té raó, però és que l'estem fent, i tant és així que jo, que em reuneixo sovint amb, diguem-ne, col·lectius d'equatorians, de colombians, de marroquins, etcètera, de subsaharians, de fet, tots ells em reconeixen que a Catalunya hi ha un tracte positiu que produeix un efecte crida, que sí que el produeix, i ells n'estan la mar de contents, val a dir-ho, que produeixi un efecte crida, però hi és, però, en tot cas, deixant de banda qualsevol altra consideració, això invalida tot allò que pugui dir que a Catalunya no hi ha per part del

Govern i de molts ajuntaments una actitud positiva, i això és un mèrit i és un honor, per dir-ho així, que podem reclamar.

Ara, que això ens obliga a un gran esforç d'ensenyament? Sí, però és que fixi's bé que d'ensenyament, si ho comparem, per exemple, i ho hem fet, amb el que està passant en les escoles de països com França, que ha acabat tenint un gran fracàs en aquest terreny, i sempre ha estat presentat com un país molt integrador, un immens fracàs del qual vostès són perfectament coneixedors, o bé amb el que ha passat, posem per cas, a Holanda, o el que passa a Bèlgica, per exemple, a la ciutat d'Anvers, tothom..., a tot arreu aquest és un gran problema, i nosaltres no podem simplement dir que això és una cosa que es resol amb flors i violes, sinó que l'hem d'enfocar. Com? A l'escola, amb l'ensenyament. Nosaltres hem repartit 175.000 targetes...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...175.000 targetes...

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions que fa el Govern amb relació a la seguretat ciutadana (tram. 317-00627/06)

La següent pregunta, la formula, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

President, en els darrers temps la preocupació sobre els temes de seguretat ciutadana ha estat present a la ciutadania. Això ens ho demostren els indicadors que van apareixen molt sovint, com també ens ho demostra el fet que les principals forces polítiques han anat donant entrada a aquest tema d'una forma destacada en els seus programes polítics. Algunes fins ara no en parlaven massa.

En aquest sentit, el Govern de la Generalitat i Convergència i Unió ho han tingut sempre com a molt prioritari, una línia d'actuació molt present, i ja des de l'any 94, quan es va iniciar el desplegament de la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra, a la comarca d'Osona, es va iniciar un camí que a hores d'ara ens trobem ja que vint-i-cinc comarques de Catalunya tenen desplegada la Policia de la Generalitat, amb 7.600 efectius, i això, recordem-ho, respon a un model policial, a un model policial català, que és fonamentat en la substitució i que està també basat en la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i les policies locals.

Fets ocorreguts darrerament, com la fusió entre els departaments de Justícia i Interior per donar-hi més operativitat, el desplegament darrer que s'ha efectuat a part

de la comarca del Maresme, a Badalona i a Sant Adrià, la recent aprovació de la Llei d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya i els mateixos acords anunciats ahir en el marc de la Junta de Seguretat de Catalunya expliciten un cop més la prioritat que el Govern dóna a aquestes polítiques.

En aquesta línia, volíem preguntar al Govern quin capteniment té en el futur sobre matèria de seguretat ciutadana.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, continuar i incrementar l'acció que hem fet fins ara. Per a la Generalitat el tema de la seguretat ha estat una cosa prioritària. Ei!, ha estat sobretot prioritària des del moment en què realment hem pogut negociar aquestes coses, no? Hi era l'any 95, a l'època que era consellera la senyora Cuenca, per exemple, que degut al fet que teníem una possibilitat de negociació amb el Govern central que abans no havíem tingut, vam aconseguir fer unes primeres passes que després han estat consolidades i ampliades a partir de l'any 97 en la negociació, ho repeteixo, abans amb el PSOE, després amb el Partit Popular, a través d'una llei específica i a través de l'aplicació de l'article 150.2 de la Constitució, i a través, evidentment, d'una negociació bilateral.

Això fa que en aquests moments tinguem 8.600 mossos ara mateix, que l'octubre en tinguem 9.700, i, de fet, doncs..., i el nou acord d'ahir, evidentment, fa que s'avanci un parell o tres d'anys el que havia sigut primerament el Pla, diguem-ne, de desplegament.

La valoració que la població fa de la policia catalana és bona, entre un 6,9 i un 7,2, amb una valoració mitjana del 7,1, i això es comprèn, perquè, com jo l'altre dia deia a Badalona, concretament a Badalona, i amb les dades següents, no?, d'ençà que hi ha policia de la Generalitat a Badalona, evidentment la sensació de seguretat és molt més gran. No pas, perquè la policia nacional fos dolenta, que no ho era, sinó perquè n'hi havia poca. És a dir, hi havien uns setanta-cinc policies nacionals i la Generalitat n'hi ha posat dos-cents. Això sol, per tant, ja marca una gran diferència, que indica simplement una prioritat molt important per part del Govern de la Generalitat.

Bé, com vostè ara recordava, hi ha aquest nou acord, que es va signar ahir, que permetrà accelerar el desplegament, i dintre d'aquest acord hi ha aquesta idea de, perquè s'hi puguin introduir, com ja vam fer amb la policia de carreteres, doncs, un 15%, fins a un 15% d'agents procedents de la guàrdia civil i de la policia nacional. Entenem que no han de ser més, perquè ja, de tota manera, el cos de Mossos d'Esquadra ha de ser molt específicament català, molt fet, tant com es pugui, diguem-ne, de soca-rel, molt responenent a l'esperit del país, evidentment també a la llengua, però òbviament, per altra banda, hi han una pila de policies, de guàrdia civils molt arrelats aquí, de fet gent catalana, sigui quin sigui el seu origen, que també és interessant i conveni-

ent que se'ls pugui donar entrada en el cos de Mossos d'Esquadra.

En tot cas, en aquesta mateixa línia, nosaltres continuarem donant-hi una prioritat, tant des del punt de vista de la inversió, com des del punt de vista dels equipaments en general, i de totes les mesures legislatives que calgui.

El president

Senyor president, moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió té del resultat de les eleccions del 25 de maig de 2003 (tram. 317-00629/06)

La següent pregunta la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor president, quina opinió mereix al Govern de la Generalitat el resultat de les eleccions municipals celebrades el passat 25 de maig?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, jo, en primer lloc, he de pensar..., me'ls he de mirar pels meus, no? En aquest sentit, nosaltres, com sap, hem reculat un 2%, però comptant-ho des del punt de vista de vots i des del punt de vista de percentatges, més que no pas des del punt de vista d'alcaldis, que això, vostè ja sap que és, en un cert sentit, de vegades un joc difícil de preveure en el resultat. Nosaltres entenem que avui nosaltres estem de cara a les eleccions de la tardor més ben situats que, per exemple, no fa tres setmanes, primera, perquè el nostre adversari principal ha baixat més que nosaltres, segona i principal, perquè l'estratègia socialista ha fracassat totalment.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president, per la sinceritat de les seves paraules, que evidencien, d'una banda, que Catalunya, després de vint-i-cinc anys de democràcia, ha deixat de ser cosa de dos —de CiU i PSC—, ha deixat de ser bipolar per ser, per fi, una Catalunya plural, una Catalunya cromàtica, i aquestes eleccions municipals han permès obrir una nova etapa veritablement marcada per la pluralitat. I és evident que en aquesta nova etapa el Partit Popular, malgrat alguns desitjos, legítims, però malgrat alguns desitjos polítics d'algunes formacions, doncs, el

Partit Popular manté i mantindrà un protagonisme central en l'escenari polític català.

I he de reconèixer que aquest resultat es deu a moltes raons: que ha estat influït, en certa manera, per la pèrdua de transversalitat del discurs del Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, i sobretot del Partit Socialista de Catalunya, un Partit Socialista de Catalunya que, evidentment, han volgut configurar –i han fracassat– aquestes eleccions municipals com unes eleccions primàries i primeres, com un plebiscit contra el Partit Popular, que han volgut plantejar aquestes eleccions municipals ignorant que la legitimitat democràtica no es dona al carrer o darrere una pancarta, sinó a les urnes.

I evidentment, ara, almenys des del Partit Popular ho fem, reflexionem que vint-i-quatre anys d'un mateix govern de Catalunya pot fer molts anys per a Catalunya, però el que és evident és, també, que en aquesta nova etapa, que tindrà sens dubte un protagonisme central del Partit Popular, el que també s'ha evidenciat en aquestes eleccions municipals i autonòmiques és que han bastat, no vint-i-quatre anys de govern, sinó una única legislatura amb el model autonòmic del PSC i del senyor Maragall, que és el model de les illes Balears, per ser capaços o incapaços de no passar ni tan sols una sola revàlida electoral i fracassar en les primeres de canvi –i mai millor emprada aquesta expressió.

Per això jo li demano, senyor president, que si hem de competir en les properes eleccions catalanes democràticament, com ho farem tots, que sigui perquè Catalunya guanyi en competitivitat per guanyar més progrés social, per garantir el creixement econòmic, i no pas per competir a veure qui és més esquerrà o qui guanya a l'altre en nacionalisme, perquè aquesta és la via equivocada per garantir precisament...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández Díaz

...el futur de Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president

El president de la Generalitat

Bé, si vostè..., suposo que vostè vol que li digui que vostès van tenir un resultat millor del previst. Volia això, no?, vostè? Bé, doncs, sí, el van tenir millor del previst, no?, i alguns judicis que es van fer, i alguns pronòstics i sobretot algunes anàlisis, doncs, miri, doncs van resultar una mica erronis, no? Bé, això és una realitat.

Ara, de tota manera li vull dir una cosa, molt cordialment. Miri, segueix passant una cosa insòlita, eh? No hi ha cap país europeu, cap, on hi hagi un partit que tingui majoria absoluta en el conjunt del país i que faci set anys que governa, i també –no em dol dir-ho– que durant aquests set anys aquest país ha anat bé, ha anat

endavant. No hi ha cap país europeu, amb aquestes característiques, que hi hagi una part d'aquest país en el qual aquest partit que té la majoria absoluta, i que és un partit importantíssim, sigui el quart. I això és exactament el que passa a Espanya i a Catalunya, perquè a Espanya mateix, doncs, miri, a Euskadi ja no passa això, però a Catalunya sí. Vostès són la quarta força política de Catalunya; eren la tercera, i en aquestes eleccions municipals han passat a ser la quarta. (*Veus de fons.*) No, no, això ho diuen els números, eh?

Bé, simplement per situar les coses, no? Però jo comprenc, doncs, el seu entusiasme, comprenc que vostès s'han sentit alleugerits, vostès..., fins i tot comprenc que expliquin a alguns..., donin una mica de lliçons a alguns que havien fet segons quins pronòstics, però, de tota manera, no poden repicar campanes. Això és el que els volia dir, no? I ara no entraré amb els números, perquè no tindria temps, i la cosa queda ja prou clara.

En fi, en tot cas, com vostè diu, doncs, a la tardor tornarem a constatar això, i jo, des de la perspectiva del que durant vint-i-tres anys ha estat Convergència i Unió, tant respecte al Partit Socialista, com respecte a vostè, crec sincerament que podem enfocar-les, nosaltres concretament, amb confiança.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les qüestions que resten pendents un cop passades les eleccions locals del 25 de maig de 2003 (tram 317-00634/06)

En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor Pujol, després de la data de les eleccions, ens trobem amb un litigi, provocat per la resistència del seu Govern a admetre la sobirania d'aquest Parlament quan aprova la Llei de consells comarcals, que en millora la seva representativitat. És lamentable que el Grup de CiU només s'hagi distanciat del seu aliat durant vuit anys, del Partit Popular, per oposar-se a la millora de la democràcia en les institucions o al control de l'ús esbiaixat de les enquestes. Només s'han distanciat dels populars en defensa del seu poder partidista. I miri, senyor Pujol, que hi ha hagut moltes ocasions on la justificació del seu allunyament era clara. Cada vegada que el Partit Popular ha aprovat lleis –inconstitucionals, segons el Consultiu– que vulneraven llibertats personals o envaïen competències de Catalunya, era una ocasió que vostès han desapfitat.

Van perdre l'ocasió de trencar, arran de l'aprovació de les lleis del sòl, d'estrangeria, d'universitats, de caixes, de liberalització d'horaris comercials, de dèficit zero, del dret a associació, de la formació professional, de la qualitat d'educació. Han tingut ocasió de trencar quan el Partit Popular ha recorregut l'impost de grans superfícies o la llei d'universitats catalanes, quan el PP ha bloquejat lleis aprovades a Catalunya per unanimitat,

com la de presència del català o el fons de rescat a les autopistes, i no s'han distanciat d'aquesta aliança de signe conservador i centralista.

El 25 de maig la gent va votar, i els electors han donat un missatge clar: cal un gir catalanista i progressista. No es pot continuar associant «catalanisme» amb «opacitat» o «defensa de privilegis». Una part creixent de l'electorat creu que un altre catalanisme és possible –que un altre progressisme és possible. Que cal superar l'enfrontament entre el discurs progressista i catalanista, destinat a mantenir monopolis electorals en funció de la denominació d'origen.

En aquests moments, senyor Pujol, des de les files d'aquest grup republicà, considerat per vostès en campanya «sense cultura de govern» i «partit de festa major», menystingut per uns i altres, des d'aquest grup republicà, li diem modestament que ni vostès conserven l'exclusiva del patent del catalanisme ni el PSC conserva el monopoli del patent del progressisme. Hi haurà, doncs, un canvi de línia en els mesos propers, senyor Pujol? O assistirem a una reedició de l'etapa final de la Lliga Regionalista, amb recursos com el de la Llei de contractes de conreu, que vulnera la sobirania d'aquest Parlament? És això a què es refereix el secretari general de Convergència i Unió quan els recomana no fer seguidisme de les posicions d'Esquerra Republicana? Està d'acord amb el senyor Duran i amb el senyor Fernández Díaz, senyor Pujol? Amb qui està d'acord? Cap a on van, senyor Pujol?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

En primer lloc, miri el que va ser la Llei de contracte de conreus, perquè vostè va fluix d'història, va anar d'una altra manera; està fluix d'història vostè. Però, a part d'això, vostè diu: «Cap a on va?» Home, nosaltres, per anar hem de seguir el nostre camí, no el de vostès, ni el de vostès, ni el de vostès. Nosaltres hem de seguir el nostre. I el nostre quin ha estat?

Vostè ha explicat tot això, amb aquest apassionament que li és propi, que està molt bé, que queda molt bé. Diu: «Però, escolti, què ha passat durant tots aquests anys?, també durant els últims quatre anys?» Doncs, miri, que hi ha hagut un creixement econòmic i social molt important a Catalunya, que és mèrit de tothom, però sobretot del Govern; que hi ha hagut un increment important en el terreny de l'equilibri territorial; que hi ha hagut un prestigi i una projecció internacionals importants; que hi ha hagut estabilitat en el país; que hem millorat, no prou, però hem millorat substancialment el nostre finançament; que tot això s'ha fet en un clima de convivència i cohesió molt importants en el país, tant important sempre, i més ara, ho repeteixo, abans ja n'hem parlat també, del tema de la nova immigració, convivència i cohesió; que les institucions s'han mantingut prestigiades, totes elles en general, des dels ajuntaments al mateix Govern de la Generalitat i aquest Parlament; que s'han defensat bé tot una sèrie d'aspectes bàsics de la nostra identitat, que alguns d'ells hem

d'estar molt amatents ara a poder-los seguir defensant bé, d'una manera diguem-ne integradora i incloent –tot el que vostès vulguin–, la llengua, de la qual jo parlava ahir, concretament en l'acte al qual s'ha fet referència abans. Hem fet tot una sèrie de coses que ens va permetre, em va permetre a mi, en l'últim debat de política general, aquí, dir, amb una certa solemnitat: «El nostre model, el model de Catalunya, és bo.» I això no ho ha rebutat ningú. I això és mèrit del país, de la societat, dels catalans, de les catalanes, de tothom que vulgui, de tots els partits, però sobretot és mèrit del Govern. Perquè quan un país va malament la culpa és del Govern, quan un país va bé el mèrit principalíssim, si més no, senzillament, és del Govern.

Per tant, escolti, vostè pregunta: «Cap a on van?» Doncs, cap aquí. I vostès no sé cap a on aniran –ja es veurà. Evidentment, vostès potser hauran de començar a ser responsables del que fan –cosa que anirà bé. No es podran oposar a tot –també anirà bé. No podran dir qualsevol cosa –també anirà bé.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I no podran demanar-ho tot a l'hora –i també anirà bé. *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

El president

Moltes gràcies, senyor president. Comencem ara les preguntes adreçades al Consell Executiu.

Pregunta al Consell Executiu sobre la política energètica (tram. 310-00479/06)

I la primera la formula l'illustre diputat senyor Josep Huguet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre la política energètica.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que ens permetin continuar la sessió de preguntes.

(Pausa.)

Senyor Huguet, té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor conseller, davant dels últims esdeveniments amb relació a l'intent d'OPA de Gas Natural, frustrat, quina és la posició del Govern de la Generalitat?

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Fernández i Teixidó)

Gràcies, senyor president. Senyor Huguet, sincerament, em sembla que em pregunta una altra cosa, que aquesta pregunta la tenia prevista per la que fa cinc i ara dema-

nava pel capteniment del Govern respecte a la política energètica. És això? (*Veus de fons.*) Bé, aprofitarem les dues preguntes per respondre la mateixa cosa. Li sembla bé? (*Veus de fons.*)

Bé, nosaltres hem estat particularment clars respecte a aquesta activitat per part de Gas Natural. Hem dit que, des del punt de vista tècnic, el plantejament per part de la companyia havia estat impecable. Hem dit que creïem que era en l'àmbit del mercat on aquest tipus de qüestions havien de ser dilucidades, i finalment, quan hem vist el desenllaç, conegut el paper de la Comissió Nacional d'Energia i de la recomanació dels seus tècnics, hem dit que aquesta iniciativa ha fracassat per un disseny polític del Govern del Partit Popular a Madrid. Això és el que hem dit.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, de fet, anaven empaquetades, el que passa és que les he trobat aquí disperses, però anaven totes empaquetades les preguntes sobre energia.

No, evidentment aquí la posició d'Esquerra Republicana és totalment favorable que les caixes, especialment la Caixa, gran, adopti una posició activa amb l'ús de la seva força per adoptar posicions importants en el sector energètic estatal, l'únic que crec que sempre hem d'anar una mica a toro passat. És a dir, a diferència d'Euskadi, on hi ha hagut una política de sinergia entre Govern i caixes per engegar operadors propis, d'Euskadi, que s'han preparat per al moment de la privatització, que no liberalització, per tenir posicions de sortida interessants, aquí no hi ha hagut aquesta actitud activa per part del Govern. Hi va haver l'operació de xuclar el que era FECSA-Endesa cap a Madrid, i ara, curiosament, l'intent que fa «la Caixa» és frustrat directament per motius polítics, amb la qual cosa ens trobem en quadre. Tenim un monopoli o un quasimonopoli energètic, que ja no té seu a Catalunya, que és a Madrid; l'intent que hi ha per part de finances catalanes d'engegar un operador amb potència a nivell d'Estat de gas i electricitat és avortat des de Madrid.

Aquí, alguna responsabilitat hi tenen vostès, ni que sigui indirecta. Nosaltres sempre hem reclamat que sense caure en l'intervencionisme hi hagués una posició de sinergia entre la política industrial –en aquest cas de sectors estratègics, com els energètics a Catalunya– i la principal àrea de finançament que hi ha a Catalunya, pròpia, que són les caixes. Això no hi ha estat i ara hem de lamentar, a pilota passada, hem de lamentar, que quan «la Caixa» intenta fer això no se'n surti. Però és que, entremig, vostès no han potenciat l'aparició d'operadors propis que: u, introdueixin elements de competència a Catalunya, que no n'hi ha, és un quasimonopoli; dos, evitin el que significa això, un mal servei en el manteniment, per exemple, de línies elèctriques, etcètera; tres, el fet...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

...el fet que no hi hagi capital català que controli aquests sectors estratègics, especialment l'electricitat.

El president

Senyor diputat, gràcies. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

La veritat, senyor Huguet, ja seria una novetat, quasi exòtica, que vostè en alguna pregunta no encolomés al Govern alguna mena de responsabilitat; seria una autèntica novetat.

Però vostè sap perfectament que nosaltres, respecte a aquesta iniciativa, hem estat particularment escrupolosos, primera. Segona, hem estat escrupolosos pel que penso que vostès també ho han estat: perquè no volíem donar cap argument a les autoritats energètiques espanyoles, que ens poguessin dir per activa i per passiva que des de la Generalitat de Catalunya polititzàvem aquest assumpte. I sap per què? Perquè desitjàvem vehementment que aquesta iniciativa es materialitzés.

Per això, amb prudència, amb tacte, amb audàcia i amb intel·ligència, hem restat atents a com es desenvolupaven els esdeveniments. Després, quan això ha succeït, vostè m'ha sentit parlar reiteradament. Vol un titular, un, de tants? «L'OPA de Gas Natural sobre Iberdrola ha fracassat per un disseny polític.» Evidentment que ho diem, evidentment que diem que aquesta iniciativa ha fracassat *perquè sortia de Catalunya*, aquesta iniciativa ha fracassat perquè d'Iberdrola s'ha fet el possible perquè no es materialitzés. I totes aquelles esperances del Govern espanyol de tenir grans empreses..., quan teníem l'oportunitat de tenir a Catalunya, i a Espanya, la tercera companyia europea i la cinquena mundial, hi han dissenys de caràcter polític que fan que el Govern del Partit Popular activi les seves bateries per evitar una operació d'aquest tipus.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

No seria més fàcil reconèixer aquesta actitud, senyor diputat, que encolomar-nos alguna altra responsabilitat. Ja aprofitarà la següent pregunta per fer-ho.

El president

...moltes gràcies.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya d'anul·lació de l'acord d'autoritzar l'activitat al dipòsit de residus de Vacamorta, a Cruïlles (Baix Empordà) (tram. 310-00463/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Joan Boada... (*Pausa. Veus de fons.*) Si ve aviat continuarem, si no, decaurà. (*Pausa.*) Un minut de cortesia... (*Pausa.*) Decau la pregunta.

La següent pregunta al Consell Executiu...

(*El Sr. Boada i Masoliver ocupa el seu escó.*)

Senyor diputat..., havia fet decaure la seva pregunta, però per... Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. I perdoni el retard, que ara estava... Bé, tantes coses no es poden fer a la vida.

Bé, senyor conseller, les preguntes anaven relacionaves a tot el tema, que una mica ja n'hem parlat aquest matí, de l'abocador de residus de Vacamorta, que ha patit un procés, doncs, bastant complicat, per dir-ho suaument, i que, altra vegada, malgrat una sentència judicial, torna a estar obert i hi tornen a entrar altra vegada residus, alguns d'ells molt perillosos, malgrat tota la mobilització ciutadana que hi ha.

Ens hauria d'explicar, d'una vegada per totes, a veure si és possible, què és el que pensen fer vostès amb l'abocador de Vacamorta, quines són les últimes actuacions i si, malgrat la sentència judicial, vostès encara continuen mantenint obert aquest abocador de residus industrials a Cruïlles, a la zona del Baix Empordà.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. D'una vegada i per totes: el Govern de la Generalitat ha fet, fa i farà el que li correspon fer, que és complir evidentment les sentències. Tant és així –tant és així– que en un moment en què va creure oportú que, en compliment d'una sentència, havíem d'actuar tancant aquest abocador, perquè estàvem en paral·lel tramitant l'autorització ambiental, ho vàrem fer, i va ser la mateixa jutgessa que ens va dir que no érem competents. Miri si l'hem complert amb escrupolositat la Llei.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. El que sí que sap vostè, senyor conseller, és que quan ja hi va haver aquesta sentència, en tot el procés, vostès ja estaven preparant una

tramitació diferent del permís o de la llicència d'aquest abocador, una, per la llei d'activitats classificades anteriorment, que no els permetia... El greu és que vostès donen llicència i donen l'activitat de l'abocador amb una llei o a través d'una llei, d'un procés administratiu, que era del tot illegal, perquè aquest abocador estava a menys metres del permès per la mateixa Llei. I vostès se salten a la torera tot el procés administratiu, tota la Llei, i li donen el vistiplau. Quan hi ha tota la revolta –si em permet l'expressió– dels ciutadans d'aquella zona, que demanen que això es tanqui, perquè evidentment incompleix la normativa, vostès ja endeguen tota la trama jurídica per tal de dir: «Molt bé, ho farem a través de la nova llei –a través de la nova llei–, que d'aquesta manera, com que no hi ha aquesta dificultat que és la proximitat geogràfica, doncs, utilitzarem un altre procés administratiu.»

Vostès han actuat d'esquenes a la ciutadania –ja es va fer en tot el procés administratiu–, i, a més a més, quan hi ha una reclamació clara, vostès no li donen una resposta en aquest sentit. I no vull entrar en el que significa de perillós aquest abocador; en el que significa tal com s'ha plantejat fins aquest moment; en el que significa una quantitat de tones i de residus altament contaminants; en el que significa que aquesta empresa, del senyor Buesa, encara no hagi fet la planta de lixiviats; en el que significa que hagi estat dos anys portant els lixiviats a plantes depuradores, algunes d'elles totalment incapaces de depurar aquest tipus de líquid contaminant, com és la de Palafrugell a la platja de Castell. I així podria anar continuant amb unes quantitats d'actuacions que quasi –i així ho dirà la justícia, ja ho decidirà– són delictes ecològics...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

...que vostès han portat a terme.

El president

Gràcies. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Li asseguro, senyor president, li asseguro, senyor diputat, que la justícia em mereix molt més respecte del que sembla que mereix a vostè, perquè la justícia dirà el que hagi de dir, no el que vostè digui que hagi de dir.

A mi, el que em sembla realment greu –el que em sembla realment greu– és que vostè no s'hagi assabentat que estem en un estat de dret. I el que em sembla realment greu és confondre aquesta cambra i confondre l'opinió pública deliberadament utilitzant expressions com les que acaba d'utilitzar, com «la trama jurídica».

Escolti, això és un estat de dret en el qual una empresa té tot el dret del món d'adequar-se a la normativa existent i tramitar un expedient. O es pensa que l'Administració pot tancar les portes a la tramitació d'un expedient? I si aquest es tramita amb correcció, si aquest es tramita correctament i es compleixen els pa-

ràmetres que estableix la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, es dona l'autorització, que és ni més ni menys el que ha passat. Tota la resta –tota la resta– és pretendre confondre l'opinió pública.

I li faré una altra reflexió, més enllà ja del compliment estricte de la legislació, que em sembla que n'hem donat mostres. Vostè de debò es creu que havent-hi tres alts càrrecs responsables del Departament de Medi Ambient imputats per aquesta raó, estem com per anar prevaricant? De debò vostè es pensa que som tan estúpids com per fer això?

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre com garanteix el compliment de la Llei 13/2001, del 13 de juliol, de modificació de la Llei 3/1998, del 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, en l'activitat de l'empresa Promotora Mediterrànea 2 SA, al poble de Garraf, a Sitges (Garraf) (tram. 310-00475/06) (decaiguda)

La següent pregunta, la té formulada la senyora Bet Font i, per tant, en no ser-hi present... (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Sí, senyor...

El Sr. Boada i Masoliver

Si hi ha la possibilitat que es pugui posposar i pugui entrar en el torn en un proper... Però no hi ha cap tipus de problema.

El president

D'acord.

El Sr. Boada i Masoliver

Decau, vaja.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'oferta pública d'adquisició d'accions (OPA) llançada per Gas Natural (tram. 310-00480/06)

El president

La següent, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet, l'adreça al conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme... Ah, no, és l'oferta pública de Gas Natural... (*Veus de fons.*) Ah, continua? (*Pausa.*) Molt bé. Doncs, té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president; era per continuar la *charla* aquesta de cafè, diguem-ne.

El president

No és de cafè, senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

No, no, l'hora del cafè, diguem-ne, l'hora del cafè...

El president

És a l'hemicicle...

El Sr. Huguet i Biosca

Estem al Parlament, però és de cafè, en el sentit del to i de l'hora; no és per això, no és per treure importància a l'hemicicle, en absolut.

I si em permet acumulo les dues, i així ja ho matem...

El president

Molt bé.

El Sr. Huguet i Biosca

Bé, abans deia que vostès s'havien comportat amb discreció. Home!, a mi em sembla que és el que els toca va fer, davant del que és una operació d'una entitat privada, no? Jo no qüestionava, senyor conseller, el fet que, davant d'aquesta OPA concreta, la Generalitat no hagués sigut discreta. Jo, el que qüestionava és haver de lamentar *a posteriori* la inexistència d'una política energètica pròpia, i que hem hagut d'anar a remolc de les possibilitats i probabilitats de triomf d'una operació privada.

Jo, el que li treia és el fet que al País Basc van optar per una altra fórmula; van optar per crear operadors energètics, d'entrada públics, i després van optar per, en el moment de la privatització, preservar una posició de domini...

El president

Senyor diputat, permeti'm un segon –paro el temps–, no pot acumular les dues preguntes per una raó, perquè una va adreçada a un conseller i l'altra va adreçada a un altre conseller. Per tant, si li sembla, porta en aquests moments..., noranta segons.

El Sr. Huguet i Biosca

Molt bé. Bé, doncs, en tot cas, per la part que toca al conseller d'Indústria, tot i que és un tema transversal, deia que al País Basc sí que hi havia hagut una posició activa en la creació d'operadors energètics propis, que, en el moment que n'ha arribat la privatització, ha permès que les caixes d'Euskadi, més, en part, la presència directa del sector públic basc, hagin garantit la presència a Euskadi de grups amb el cap allà, el cap i els peus, a Euskadi.

I, per tant, això és el que s'ha trobat a faltar a Catalunya; s'ha trobat a faltar en l'àmbit energètic, s'ha trobat a faltar en l'àmbit de les telecomunicacions i en molts altres àmbits, on, els pocs intents que hi va haver, el que han fet és treure-se'ls de sobre i vendre'ls. Per tant, és la primera qüestió. Nosaltres creiem i estem, som, hem estat partidaris que la Generalitat tingués una política en els sectors estratègies més activa. No ha estat així, i ara ens hem de refiar del que pugui fer el sector financer català, que, en aquest cas, doncs, ha fracassat.

La segona cosa era..., i en aquest sentit es traurà –no sé si hi haurà temps, perquè estem a finals de legislatura– una proposició en marxa en què els demanàvem que, fins i tot, hi ha hagut algun alt càrrec i algun especialista que ha parlat d'una possible prevaricació en la decisió de la Comissió Nacional de l'Energia, amb relació a l'OPA de Gas Natural, perquè si tots els informes tècnics eren favorables i no hi posaven «pegues» i després la Comissió la veta, doncs, aquí algú creu que podria haver-hi possible prevaricació.

La Generalitat pensa fer algun tipus d'iniciativa, algun tipus d'anàlisi jurídica de la possibilitat que aquest organisme no hagués actuat d'una forma neutral? Perquè, és clar, una cosa és el que fa «la Caixa» i una altra cosa és quan ja actua un organisme públic com la Comissió Nacional. Aquí em sembla que la Generalitat sí que té dret a actuar, si es que hi veïés indicis de frau, diguem-ne, o d'ús fraudulent de les regles de joc. Per tant, aquesta és l'altra qüestió.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyores i senyors diputats, disculpin, però s'ha produït aquesta barreja de preguntes. De fet, serà el conseller Homs el que respondrà respecte al paper de les caixes en l'àmbit del sector estratègic a què vostè feia referència, i jo em tornaré a centrar sobre aquesta qüestió que vostè planteja.

Nosaltres sabem, senyor Huguet, ens venim coneixent durant tot aquest període de sessions, que tenim una visió diferent de quin paper l'Administració hauria de jugar respecte a aquests sectors. Dit d'una manera ben moderada i ben cordial, tindríem una percepció diferent del grau d'intervenció que cal esperar d'una administració, no en defensa, sinó en relació amb el sector estratègic.

Jo sé que vostè desitjaria un paper molt més agosarat des del punt de vista de la intervenció de l'Administració; nosaltres som més respectuosos amb el paper, compte!, de les empreses catalanes. És a dir, si nosaltres hem mantingut una actitud de prudència i de respecte amb l'actitud de l'OPA de Gas Natural és perquè creïem sincerament, i així ho teníem contrastat, cregui'm, amb Gas Natural, que aquesta era la millor estratègia perquè ens en sortíssim. O sigui, nosaltres sabíem que si donàvem un sol argument a l'Administració espanyola per polititzar l'operació, l'expectativa de Gas Natural, que era molt important, era morta. Dit això –això ja ha passat–, s'han complert les pitjors sospites que teníem al respecte? Sí. I vostès, com estan? Tremendament insatsfets i tremendament dolguts. Per què? Perquè impecablement «opants» i «opats» admetien que tècnicament l'operació estava ben plantejada, i els tècnics ens donaven la raó.

Bé, per tant, no ens podem estar de dir: aquest ha estat un disegni polític, un disegni polític que té a veure amb el Govern del Partit Popular, que té a veure amb l'ac-

titud d'aquest grup de capital monopòlic espanyol pels interessos del qual nosaltres no tenim la més mínima simpatia ni la més mínima comprensió respecte a aquest punt de la seva actuació. Dit d'una altra manera, escolti'm, serem molt curiosos i esperarem la reacció de Gas Natural al respecte. La pregunta que ens hauríem de fer plegats, senyor Huguet, és: presentarà Gas Natural un recurs, sí o no? Aquesta és una qüestió cabdal.

I què hem de fer des del Govern de la Generalitat de Catalunya? Li avanço una cosa, si més no: que estudiarem amb molta atenció aquesta Proposició que vostè remetrà al Parlament, i la considerarem des del punt de vista del seu interès i de la seva utilitat política.

Moltes gràcies, senyor Huguet.

El president

Gràcies, senyor diputat.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el comportament de les caixes en els sectors estratègics (tram. 310-00481/06)

La següent pregunta, també la formula el senyor Huguet i l'adreça a l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Francesc Homs. Té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Com a continuació d'aquesta sèrie de preguntes relacionades amb el tema de l'OPA de Gas Natural, la pregunta era sobre el fet que en aquest cas «la Caixa», com a principal accionista de Gas Natural, ha estat derrotada en aquest intent d'OPA, i tots sabem que a Madrid, pel comportament que està tenint, li van bé les caixes a Catalunya, mentre serveixen per controlar els sectors regulats a Catalunya i cobrar peatges a Catalunya. Però, quan surten de Catalunya i intenten, doncs, liderar operacions estratègiques a nivell d'estat, se li talla el cap, que és el que ha passat amb aquesta OPA.

Jo deia al senyor conseller d'Indústria abans que el que és lamentable és que no s'hagi, sense caure en l'intervencionisme..., però hi ha un partit que es diu Partit Nacionalista Basc, que jo diria que, des de la seva posició de centredreta, no ha de ser excessivament intervencionista; té una actitud més activa, diguem-ho així, amb relació al paper de les caixes i els sectors estratègics a Euskadi. De fet, les caixes basques estan al darrere dels principals operadors bascos en l'àmbit de la telefonia, en l'àmbit de l'energia, etcètera.

I la pregunta anava destinada, precisament, a dir: home, ara ens hem de lamentar que una operació privada fracassi, però abans no s'ha fet res per tal que el conjunt de caixes catalanes apostessin per engegar ja operadors propis també en el camp de l'electricitat, etcètera, possiblement amb capital mixt, com inicialment es va fer a Euskadi. I a hores d'ara potser no seria tan lamentable aquest abortament de l'OPA; és a dir, segurament ja tindríem competència en el camp de l'electricitat –cosa que ara no n'hi ha: estem amb un monopoli total, en

mans de FECSA-Endesa— i, per tant, seria una altra situació.

Llavors, tornem a estar en el debat etern de l'intervencionisme sí, intervencionisme no... Jo simplement el que faig és comparar, política comparada, i veure que un partit de centredreta a Euskadi ha actuat diferentment que un partit de centredreta a Catalunya en un tema com aquest, i que, per tant, ha aconseguit, sense intervenir-hi, fer sintonitzar, posar en sintonia les polítiques inversores de les caixes pròpies amb les entitats estratègiques del país, energètiques, telefòniques, etcètera.

La pregunta, per tant, jo crec que ja està una mica formulada, que era per constatar aquesta situació.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies. No sé exactament la pregunta per on va, perquè la literalitat de la pregunta és una, i la reflexió que ha fet vostè és una altra, bastant a cavall de les altres, no?

Jo no comparteixo l'anàlisi que ha fet vostè, no la comparteixo. I si el referent és el mercat basc i l'actuació de les *kutxas* basques, doncs, jo li demanaria que intentés aprofundir-hi una mica més, perquè s'adonaria que ja voldrien els bascos tenir el que avui representen les caixes catalanes en el conjunt dels sectors estratègics; ja voldrien ells tenir-ho.

Jo no comparteixo gens l'anàlisi, no? En canvi, li vull dir amb aquests pocs minuts que el Govern ha tingut sempre una estratègia, un model, un model de caixes; un model de caixes en què la no-ingerència política ha estat un gran valor, preservat per la Llei aprovada per aquest Parlament, i ha permès un desplegament important de les caixes a Catalunya. Avui, les caixes a Catalunya representen, les deu caixes amb seu a Catalunya, el 70% de tot el negoci financer de totes les naturaleses a Catalunya; deu entitats financeres amb seu a Catalunya tenen el 70% de tot l'activitat financera a Catalunya. Per tant, no està malament. Després, una d'aquestes entitats financeres és la primera institució financera d'Espanya que té el grup de participacions en sectors estratègics més important de tota Espanya. Per tant, escolti'm, Déu n'hi do!, perquè avui, en l'òrbita de les indústries participades per «la Caixa», s'hi configura un gran grup en sectors estratègics. Vostè, no sé si ho compartirà amb mi, però, per exemple, el sector energètic és un sector estratègic; les participacions que avui té aquest grup en empreses generadores d'energia, de molta classe i de molta qualitat..., és la primera. No hi ha una altra institució financera avui a l'Estat espanyol que tingui les participacions i les presències que té aquesta institució catalana en el sector energètic.

Per tant, on està la seva reflexió? És a dir, penso que vostè fa una anàlisi molt intencionada, per fer veure,

per intentar fer veure una cosa que no està d'acord amb la realitat. Jo li demanaria que, primer, valori el que tenim, que és impressionant, primer. Segon, no es compari amb una altra realitat política de l'Estat espanyol, que en el fons el que ells voldrien es tenir el que nosaltres tenim, eh?, i, per tant, és un mal referent. I tercer, sàpiga que el Govern de Catalunya sempre, en base a la Llei de caixes...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...ha preservat l'autonomia i la no-ingerència política en la gestió de les institucions financeres.

El president

Moltes gràcies.

Preguntes al Consell Executiu sobre les previsions d'actuacions de l'Agència Catalana de l'Aigua i del Departament de Medi Ambient envers el risc que comporten les obres de la riera de Sant Bartomeu, a Molins de Rei (Baix Llobregat) (tram. 310-00452/06) i sobre el cessament de la directora de la Unitat de Joc Patològic de l'Hospital Universitari de Bellvitge, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès) (tram. 310-00462/06) (retirades)

(Aquestes preguntes han estat retirades per escrit.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la diferència dels complements retributius dels sous del personal de les universitats catalanes amb els del personal d'altres comunitats autònomes (tram. 310-00464/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Pilar Díaz i Romero, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; l'adreça a l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, senyor Andreu Mas-Colell, sobre la diferència dels complements retributius dels sous del personal de les universitats catalanes amb els del personal d'altres comunitats autònomes. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquestes dues preguntes...

El president

Una.

La Sra. Díaz i Romero

Tinc temps només per a una, no?

El president

Per a una, exacte.

La Sra. Díaz i Romero

L'altra quedaria...

El president

Exactament.

La Sra. Díaz i Romero

Molt bé. Doncs, senyor conseller, aprofitaria el torn d'avui en aquest Ple per preguntar-li, primer de tot, quina és la raó per la qual la diferència que tenim respecte..., el complement que nosaltres anomenem «autonòmic» aquí a Catalunya és tan i tan diferent del que es dedica a d'altres comunitats autònomes pel mateix fet.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

En quantitats globals, no és diferent. Mirin, nosaltres, això de l'autonomia de Catalunya, ens ho creiem, i, per tant, evidentment, estem ben informats, però no ens sentim obligats a fer el mateix que es fa a altres comunitats autònomes. Nosaltres hem fet una cosa molt simple, que és simplement complementar els complements de docència i els complements de recerca del professorat universitari. Això ha donat uns resultats que a algun professorat universitari li ha donat menys que el que hauria pogut tenir si potser estava en una altra comunitat autònoma, i a altres els ha donat força més que el que haurien tingut si haguessin estat en una altra hipotètica comunitat autònoma.

Complementar els complements, és a dir, per tant, donar més al que ha demostrat que ha fet un esforç eficaç, i menys al més jove o el que encara no..., doncs, ens ha semblat raonable i ens ha semblat que era la via que volíem seguir.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. La veritat és que no sé si això s'ajusta gaire bé a la realitat que tenim, perquè la constància que jo tinc és que hi ha un nivell de crispació bastant alt pel tema dels complements retributius entre els professors de la universitat. I li ho explicaré.

Fins fa ben poc, només a la Comunitat Autònoma de Galícia i aquí a Catalunya no teníem complements autonòmics, i, segons les seves paraules, això era així perquè vostès no creien en això, vostès no hi creien; no estaven disposats... Això era una cosa, segons vostè, que era com bastant illegal, no? Més que res perquè, entre d'altres motius, part del professorat pertany al Ministeri d'Educació, donat que són funcionaris, encara la funció pública no està transferida, i, per tant, vostès no creien en això. Quan s'hi van veure obligats, per l'entrada de moltes i moltíssimes signatures que reclamaven aquest complement, de la mateixa manera que es feia a d'altres comunitats, llavors, quan es fa això efectiu, quan realment accepten de fer aquest pagament de complement retributiu, resulta que –li'n posaré un exemple– aquí a Catalunya es fa per un import que és, aproximadament, una cinquena part del que, per exemple, s'està fent a la Comunitat de Madrid, quan es compara exactament el mateix perfil, la mateixa categoria de professor o professora.

Per tant, doncs, el que és evident és que les últimes, les últimes a entrar en això, han estat la Comunitat Autònoma de Galícia i nosaltres mateixos, i, a més a més, quan es fa és poc i insuficient. Això és claríssim. Li acabo de posar l'exemple de la Comunitat de Madrid, que està pagant cinc vegades més per aquest concepte, però també li volia posar l'exemple d'altres comunitats, que no seran cinc vegades més, però és el doble i és el triple. Per tant, li asseguro que hi ha un malestar i un nivell de crispació bastant elevat entre el professorat de les nostres universitats públiques, aquí a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

No sé molt bé què dir-li, perquè el que li haig de dir és que, si em posa d'exemple les altres comunitats autònomes, el mínim que es pot esperar de vostè és que se n'assabenti. Llavors, si us plau, assabenti-se'n –assabenti's del que ha passat a Madrid; assabenti's que no s'han pagat les zones parts dels complements que es van prometre; assabenti's que es paga exactament el mateix a tothom, no proporcionalment: exactament el mateix, però que només se n'ha pagat la meitat. És possible que hi hagi algun professor català que hagi rebut cinc vegades més que algun professor de la Comunitat Autònoma de Madrid, que no...

Escolti, no em faci dir una paraula que comença amb ema, no me la faci dir; deixi'm dir simplement: assabenti-se'n –assabenti-se'n. Això de cinc vegades més, no és cert –punt. No és cert. I, si hi ha crispació, ens haurem de preguntar qui l'està creant, la crispació, i si pot ser gent tan poc assabentada com vostè.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu sobre les raons per les quals en les respostes a les preguntes parlamentàries formulades pels diferents grups s'omet informació referent a la ciutat de Barcelona (tram. 310-00466/06) i sobre les inexactituds, les errades i les omissions en les respostes a les preguntes parlamentàries (tram. 310-00467/06) (retirades)

(Aquestes preguntes han estat retirades per escrit.)

Projectes de llei acumulats relatius al tractament de residus (tram. 200-00075/06 i tram. 200-00076/06) (continuació)

Passem ara ja a continuar amb el debat sobre els projectes de llei de modificació de la Llei 6/1993, de 15 d'abril, reguladora de residus. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, per plantejar la posició del nostre Grup en les dues lleis que estem en aquests, doncs, unificant el seu debat, m'agradaria començar dient que fa deu anys aquesta cambra va avançar-se una mica en el que s'estava fent en el conjunt de l'Estat i a molts indrets d'Europa a l'hora de legislar sobre el greu risc ecològic que suposava la generació dels residus i el seu incorrecte tractament, ja fos acumulant-los en abocadors que no tenien cap mena de garantia o ja fos, doncs, incinerant-los també en instal·lacions que no tenien cap mena de garantia.

La Llei 6/93, del 15 d'abril, reguladora de la gestió dels residus, va ser, doncs, un avenç des del punt de vista normatiu, legislatiu, pel que fa a temes ambientals, de primera magnitud, i va fer que aquesta cambra prengués consciència que els residus que es generen, a vegades de manera, diguem-ne, poc voluminosa a cada una de les unitats familiars o dels domicilis, a casa de cada ciutadà o ciutadana de Catalunya, esdevenien, una vegada acumulats, un greu problema ambiental.

Aquella Llei, que va aconseguir un ampli consens en aquesta cambra, ha estat aplicada, a la nostra manera d'entendre, no de la millor de les maneres possibles; en tot cas, de manera molt desigual, i, diguem-ne, no haver assolit deu anys després els objectius que es marcava la Llei i els elements reglamentaris que la varen desenvolupar amb posterioritat deu ser una mica culpa de tothom, però, en tot cas, en aquest repartiment de culpes, que sempre és molt difícil perquè la culpa és molt negra i ningú la vol, el Govern, que deu ser-ne el màxim responsable, deu tenir també el grau més important de l'inadequat desplaçament d'aquella Llei.

Algunes veus han dit que potser ens plantejàvem objectius excessivament agosarats i que, per tant, calia revisar-ho. I crec que una de les virtualitats que tenen aquestes dues lleis que avui estem debatent és, precisament, que se n'ha efectuat una revisió serena i pausa-

da, amb una metodologia que jo crec que és d'agrair i que jo vull subratllar que ha funcionat, perquè no només s'ha debatut en seu parlamentària, sinó que també, doncs, convocats pel Departament de Medi Ambient, hi han participat els representants de l'Administració local i altres experts en la matèria, i en aquesta Comissió, doncs, s'han escoltat veus de tota mena, des dels grups ambientalistes fins als experts en el camp universitari d'aquest àmbit. I em sembla que la revisió d'aquella Llei, molt famosa, la Llei 6/93, de 15 de juny, de gestió de residus –la seva revisió, que és el que avui discutim– ve a ser un exercici, primer, de ratificació dels plantejaments ambientalistes que ens van portar a tractar el tema dels residus com un greu problema ambiental, i a dir que només hi havia una solució, si és que s'entenia que els residus no eren un paquet únic, sinó que tenien diferents fraccions, i que una part molt important d'aquestes fraccions era reutilitzable, reciclable o reconvertible en alguna altra cosa, o si més no, doncs, convertida en energia, en el cas que s'incinerés, ens ha portat, com els deia, a una revisió, que és en ella mateixa un exercici de debat social molt interessant i, alhora, un exercici de realisme molt important.

Per tant, aquesta és una revisió crítica, certament, d'aquells aspectes que no han funcionat en la Llei. És una ampliació d'alguns conceptes que la Llei del 93 deixava poc resolts. És un reconeixement que dels residus anomenats municipals, que són aquests residus domèstics, els quals els ajuntaments, com a òrgans de govern municipal, són els responsables de recollir, cal establir-ne diferenciació, i cal que sectors de l'àmbit econòmic com són el comercial i l'industrial, doncs, estableixin, ells mateixos, també, sistemes independents o no; però, en tot cas, fent front a la despesa que això suposa de la generació de residus en els àmbits de l'activitat econòmica. I planteja objectius més realistes i, sobretot, fa una qüestió que a mi em sembla important, que és determinar, de manera més concreta, que tota aquesta política de gestió de residus és una política caríssima.

Jo crec que una de les principals correccions que fem tots en la revisió d'aquesta Llei és que hem passat de creure que els residus recollits separatament –i, per tant, la fracció vidre, la fracció envasos o residus d'envasos o la fracció cartó - paper, les fraccions orgàniques, etcètera–, lluny d'autofinçar-se i, fins i tot, de generar guanys –que s'havia arribat a dir en algun moment determinat i tots recordem encara els iglús de recollida selectiva d'algunes d'aquestes fraccions en els quals hi havien inscripcions que deien «si poses el vidre aquí dintre, doncs, hi hauran diners complementaris»–, hem descobert entre tots que això té un cost elevadíssim; que no només és un problema ambiental molt greu –i, per tant, que s'ha de corregir algun dels elements de la Llei i que hem d'intentar ser realistes i demanar responsabilitats a aquells sectors generadors de manera especial d'aquests residus–, sinó també que hem fet un exercici interessant de reconeixement explícit, clar, contundent, sense timideses, que les infraestructures per tractar correctament el conjunt de les fraccions dels residus són extraordinàriament cares, i que, per tant, si no hi han sistemes de finançament establerts i responsabilitats claríssimes determinades per llei so-

bre la necessitat d'invertir i de fer possible aquestes infraestructures de tractament de residus, el nostre cos legislatiu..., que jo n'he fet menció moltes vegades que moltes de les lleis que parlen del medi ambient a Catalunya són bones lleis, però, aleshores, no s'apliquen a la pràctica, entre altres coses, perquè probablement no són prou realistes i probablement no ens n'hem adonat que la seva aplicació té uns costos que no sempre ens podem permetre perquè encara la nostra estructura econòmica és feble. Doncs, una de les coses que fan aquestes lleis, la primera, en el reconeixement necessari que el fons de gestió de residus, doncs, tingui determinada estructura; i, la segona, en la creació d'un cànon específic per al finançament de les infraestructures de tractament de residu, i que alhora actuï com a element econòmic que desincentiva el fet d'anar a abocar deixalla sense haver-li recuperat tots aquells materials recuperables prèviament, i, per tant, de portar a l'abocador, tones i tones i tones i tones d'escombraries sense haver-ne fet tractament previ, perquè això sortirà, a partir de l'aplicació d'aquesta Llei i de la seva entrada en vigor, doncs, molt més car, ens posiciona o ens fa la reflexió aquesta, que a mi em sembla molt important, que és: no només és difícil resoldre la problemàtica dels residus en el seu conjunt i en l'àmbit general que ha de determinar la Llei, i que, per això, les lleis són marc general d'actuació, sinó que també ho és, de vegades, en el seu àmbit concret i local d'establiment dels sistemes de recollida selectiva, sinó que fonamentalment, fer-ho bé, fer-ho ben fet és caríssim.

Per tant, abans d'aquesta Llei teníem una junta de residus, ara tindrem, a partir d'aquesta Llei, una agència de residus de Catalunya, la qual, ha de fer possible aquest marc de col·laboració permanent entre el responsable del Govern de la Generalitat, els responsables, i també, en el món municipal, en què es produeixen, en els seus carrers, en les seves places, en els seus racons, de vegades en els seus afores, doncs, la recollida de les fraccions diferenciades.

Nosaltres, efectivament, votarem a favor de totes dues lleis perquè volem ser fidels a una cosa que ja he subratllat abans, que és el compromís de crear una comissió d'estudi, que ha durat quasi tres anys i mig de feina, i que, en aquella Comissió, tots els grups parlamentaris, assessorats per tots aquells experts en aquest camp que hem considerat oportú i necessari, doncs, hem anat adoptant acords que eren, des del meu punt de vista, vinculants.

I és per això que el nostre Grup Parlamentari, en el tràmit d'esmena parlamentària, ha presentat, senzillament, algunes esmenes d'actualització d'algunes directrius de darrera hora que no s'havien tingut prou en compte, però ens hem abstingut de presentar grans quantitats d'esmenes, perquè ens semblava que aquell acord calia mantenir-lo. En aquell acord o en aquest acord i en el text de les lleis que estem en aquests moments analitzant, hi figuren coses molt importants, que del que es tracta ara és que cada u les compleixi. I, per tant, quan s'estableix la responsabilitat del Govern de la Generalitat de fer front al cost de les infraestructures de tractament de residus, s'estableix amb tota claredat i correspon aleshores que es compleixi.

Perquè, si no, com ja s'ha dit aquí, si el món local ha acceptat –i ha estat present en tot el procés de negociació– tornar a actuar com a element, diguem-ne, recaptatori d'aquest anomenat fons de disposició de residus en els abocadors, aleshores es veurà, certament, desenganyat, novament, si el dia que necessita recursos per fer possible la separació de la seva fracció orgànica de la resta, residus per tractar millor i per col·locar millor en el conjunt del seu terme municipal, tots els elements necessaris per fer la recollida selectiva i no només la recollida, sinó el tractament diferenciat de cada una de les seves fraccions, ens trobarem, d'aquí a deu anys, que haurém de tornar a fer una valoració no excessivament positiva, i probablement aquesta nova..., exemple de confiança que tots els sectors i tots els actors implicats en el tema de la gestió dels residus, que farem avui amb aquesta Llei, doncs, serà difícil de tornar-la a fer si, hi insisteixo, cada u dels implicats no compleix amb el que la Llei estableix.

Jo vull dir, ja ho he dit abans, que nosaltres no som del tot optimistes a l'hora d'analitzar el que s'ha fet durant aquests deu anys; però, en tot cas, considerem que aquesta modificació de la Llei reconeix aquestes mancances que hi ha hagut durant aquests deu anys. Vull mostrar la meua sorpresa en haver escoltat algun dels grups que ha participat durant aquests tres anys i mig, que deia, avui, que no donaria suport al Projecte de Llei de finançament de les infraestructures de tractament de residus i del cànon sobre la disposició dels residus. Ho lamento, perquè aquesta no ha estat la posició del Grup durant aquests tres anys i mig, i ens n'hem assabentat tots, avui aquí, quan hem escoltat el posicionament dels grups. I ho lamento perquè, així com jo moltes vegades he estat molt crítica amb les maneres de fer del Govern de la Generalitat, entenc que en aquesta ocasió se'ns han donat totes les possibilitats perquè durant tot aquest temps hàgim manifestat, una i una altra vegada, quina era la nostra posició.

I és veritat que Iniciativa per Catalunya Verds i és veritat que Esquerra Republicana de Catalunya van anunciar, sempre, que inclourien el tema de la incineració, i en aquest tema no hi cap sorpresa perquè estava més que anunciat. També és veritat que el Grup Socialista va anunciar que en aquest tema no voldria entrar-hi a debat, i, per tant, no ho discutiré, perquè crec que ja el vam discutir a l'inici d'aquesta legislatura i nosaltres ens mantenim en la mateixa posició que aleshores; però, en aquest moment, la Llei estableix el cànon com un impost ecològic que s'afecta, i, per tant, que omple, que finança directament el fons de gestió de residus.

Algunes de les formacions polítiques, almenys la que jo represento avui, ara i aquí parlant, i d'altres, hem estat sempre a favor de la implantació de cànon de caire ambiental, si això, diguem-ne, era un sistema per penalitzar les males pràctiques i era un incentiu per aplicar les bones pràctiques. Ens n'hem fet un tip, de donar-li voltes durant tres anys i mig i no hem trobat un sistema millor que el que entre tots avui proposem. No l'hem trobat. I, si no l'hem trobat és que aquest, tot i tenir defectes, perquè probablement els té, i tot podent ser parcial, des d'aquest punt de vista que no grava la in-

cineració –que vostès ja havien anunciat aquesta discrepància, però no la discrepància amb l'existència concreta d'aquest cànon de disposició dels residus–, aleshores jo he de començar a plantejar-me que no entenc determinades polítiques de caràcter ambiental que es basen en un determinat discurs que es repeteix una i una altra vegada i es demana determinada fiscalitat ambiental, i que després de tres anys d'haver-nos posat d'acord que aquesta fiscalitat ambiental s'apliqués i que s'apliqués des del punt de vista que fos pedagògicament interessant per als municipis, i amb el compromís del Govern de la Generalitat que afavoriria amb aquests recursos a aquells que apliquessin correctament la segregació de la seva fracció orgànica, que és el gran tema pendent o un dels grans temes pendents avui encara a Catalunya, ens trobem, avui, en el debat, i ara –avui, en el debat–, amb aquesta posició diferent per part d'alguns grups.

Evidentment que no estic pas dient que això no sigui lícit, ho és; qualsevol posició..., no, qualsevol posició ho és. Però permetin-me que nosaltres manifestem, aquí, la nostra preocupació perquè, si hem reivindicat que els residus fossin considerats un gran tema de país –i he d'acceptar en aquesta ocasió que el conseller Espadaler així ho ha entès–, que hi hagués un gran debat social, i he d'acceptar –i ho dic clarament i en veu alta– que aquest debat s'ha produït i no se'ns ha escatimat possibilitats, no pot ser que sigui precisament el dia que es debat la Llei, el dia en què ens diferenciem.

Hi ha coses que a nosaltres, tal com estan redactades, no ens acaben d'agradar; però, en tot cas, en el conjunt dels agents socials que hi havia presents en tot aquest debat, hem fet aquest acte de crítica de l'aplicació de deu anys d'una llei probablement excessivament optimista en els seus objectius i sobretot optimista en el seu cost. Hem rectificat. Hem fet una altra cosa molt important que és implicar i determinar obligacions en els sectors econòmics grans generadors de residus, que em sembla molt important, i que, evidentment, nosaltres hem defensat fins a l'últim moment. Però també em sembla important començar a aplicar criteris de penalització indirecta de caràcter econòmic a aquells que no compleixin aquesta Llei. Perquè deu anys ja són molts anys perquè hi pugui haver ajuntaments que encara posin com a excusa el no-coneixement o la manca de possibilitats o el que sigui, per haver portat a la pràctica, com a mínim, la recollida selectiva. Que no existeixin prou instal·lacions de tractament adequat d'això, ho podem deixar al marge. I d'això sabem que és veritat que no existeixen, i d'això nosaltres participem en la crítica que mentre no hi hagi les instal·lacions adequades, difícilment el tractament es podrà fer. Ara, hem de començar a intentar que no es porti tot a l'abocador perquè sigui la sortida més fàcil. I avui això està succeint, que es porta a l'abocador perquè això és la sortida més fàcil, i els abocadors, a l'igual que ho poden ser altres fonts d'emissió, també són, per ells mateixos, un problema ecològic de primera magnitud, i, per tant, hem d'intentar de tancar els que s'han de tancar des de fa molts anys, de no «colmar» els que estan ben organitzats però que tenen una vida curta i, de poder ser, no haver-ne de fer gaire més de nous si som capaços que el rebuig sigui al màxim d'inert i, sobretot, sigui al

mínim de voluminós, que és el que pretén, precisament, aquesta figura de caràcter impositiu.

Per això, crec que, més enllà del redactat dels diferents articles, aquesta és una posada al dia d'un nou compromís del conjunt de les forces polítiques presents avui aquí en aquesta cambra respecte a un dels principals problemes ambientals que té Catalunya, i que és un problema que no resoldrà el Govern de la Generalitat en solitari, sinó amb concertació amb els ens locals, i així es determina, i que no es resoldrà només amb bona voluntat, i amb les tres erres, i amb l'educació ambiental, i amb totes aquestes coses que tots hi estem d'acord, si no hi ha al darrere milers de milions d'euros per crear les infraestructures de tractament, perquè en aquests deu anys hem descobert que això era caríssim.

Per tant, jo els anuncio que no donarem suport a les esmenes vives dels altres grups –per part del nostre Grup no hi ha cap esmena viva, perquè ens hem mantingut fidels a l'acord i al pacte–, no hi donarem suport, tot i que en alguns casos ens abstindrem, perquè el que diuen són posicions que podríem arribar a compartir si s'haguessin produït, hi insisteixo, en l'àmbit del debat en què es van produir. Per tant, li demanaré, senyor president, en el moment de la votació, votacions separades d'algunes de les esmenes.

Gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies, a vostè, senyora diputada. (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Sí, senyor diputat? Té un minut.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Miri, senyora Tura, això és un parlament, i al Parlament fins al final es van discutint i es van debatent totes les qüestions. Nosaltres sempre hem estat a favor d'un cànon d'aquest tipus, però no qualsevol tipus de cànon. Nosaltres hem estat sempre en contra de la incineració, i vostès sempre hi han estat a favor. Imagini, fins i tot, que han canviat una iniciativa legislativa popular aquí en aquesta cambra. No em vingui a donar lliçons sobre quin ha de ser el posicionament d'Iniciativa per Catalunya Verds i sobre la fiscalitat ecològica. Si no és el cànon que nosaltres creiem bo que s'ha d'aplicar, doncs, nosaltres no el podem votar. Si no grava la incineració que és altament contaminant, doncs, nosaltres no el podem aplicar.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

En tot cas, em sembla que els arguments són prou clars, potser vostè no els ha entès o té mala consciència.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*La Sra. Tura i Camafreita demana per parlar.*) Senyora Tura?, per un minut.

La Sra. Tura i Camafreita

Bé, no tinc mala consciència de res del que he dit, m'hi ratifico. Segon, no crec que això sigui una escola. Per tant, jo no li dono lliçons, a vostè, vostè no me les doni a mi.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'illustre diputat, senyor Josep Rull, per fixar el posicionament de Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja els avanço que no exhauriré el temps, perquè molts dels arguments –molts dels arguments– ja han estat expressats en la primera intervenció, jo crec que l'ha acotada molt bé l'honorable conseller de Medi Ambient, i en d'altres intervencions que estalvien molta feina, en aquest cas, al portaveu de Convergència i Unió.

I avui m'agradaria fer una cosa una mica excepcional, no?, que és començar els meus arguments on els ha deixat la senyora Montserrat Tura, la intervenció de la qual, doncs, el nostre Grup Parlamentari pot compartir pràcticament en tota la seva integritat. I la senyora Tura en la seva intervenció ha posat el dit a la nafra. Escolti'm, no estem parlant de dos projectes de llei qualssevol, sinó que estem parlant de dos projectes de llei que tenen una gènesi una mica excepcional, que és aquest grup de treball de residus que es va constituir en el marc de la Comissió de Política Territorial ara fa tres anys i mig.

Els recordo que se'n van constituir tres, de grups de treball, amb sort diversa: el primer, el de recursos hídrics; el segon, el de peatges, i, el tercer, aquest grup de treball de residus. Dic amb sort diversa, perquè jo crec que va ser excepcional, eh?, el tema de recursos hídrics, senyor Boada Masoliver i senyor Vendrell. Vostès en aquell moment van discrepar de com avançava el grup de treball, i, molt legítimament, en el seu moment, van decidir, doncs, abandonar les conclusions del grup de treball, i, per tant, les conclusions van quedar subscriïdes estrictament per part de tres grups parlamentaris, absolutament legítim –absolutament legítim. I una cosa no similar va passar amb el grup de treball de peatges. Hi va haver uns discrepàncies en alguns temes, però, més o menys, ho vam encarrilar.

El que és sorprenent és arribar avui, i m'adreço molt concretament al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, i lamento que aquesta intervenció potser quedi una mica esbiaixada..., o jo potser tinc problemes de comprensió bastant forts i bastant estridents..., però jo li puc garantir, senyor Boada, que fins aquest dematí amb la seva intervenció no era conscient que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds no hagués de votar a favor de la Llei del cànon. Francament, no ho hem entès de cap de les maneres, perquè hem anat treballant plegats durant tres anys i mig; hem anat buscant el consens, fins a l'extrem que quan vam acabar els treballs vam acordar amb la senyo-

ra Bet Font el següent: vam acordar que, d'entrada, ningú no presentaria massa esmenes, tret de les esmenes que fossin considerades com un cert vot particular, per dir-ho d'alguna manera, és a dir..., i aquesta filosofia és la que ha aplicat molt directament, per exemple, jo pràcticament diria que d'una manera mil·limètrica, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. El resultat del treball d'elaboració de tots dos projectes de llei havia estat fruit de les aportacions de tots els grups, i, per tant, no tenia massa sentit presentar-hi esmenes, i molt concretament a la Llei 6/93, que és una llei que saben que quan procedim a la modificació d'una llei o acotem molt l'àmbit de la modificació o pràcticament l'obrim de bat a bat, i, tanmateix, malgrat que altres grups, com el seu, hagin presentat esmenes sobre temes dels quals no havíem parlat, sap vostè que hem estat, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, extraordinàriament sensibles a negociar-ho pràcticament tot.

Per tant, hi havia aquest primer paquet. Però jo recordo una expressió amb la senyora Bet Font, que era: «Pactem la discrepància.» Hem fet un pas endavant. Jo valoro molt positivament la intervenció, i ho faig en nom del Grup de Convergència i Unió, del senyor Vendrell. Jo crec que la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana demostra un exercici extraordinari de responsabilitat política, des de la discrepància legítima en els aspectes, doncs, que no compartim, que és el tema de la incineració, però jo..., em sembla que qui ha fet una intervenció de progrés avui, bàsicament, ha sigut el Grup d'Esquerra Republicana.

Torno a reprendre el fil amb allò que deia de la senyora Bet Font, «pactem les discrepàncies, pactem la discrepància amb relació al tema de la incineració», i avui ens surt vostè..., que el que no sabem és si ha sigut el senyor Joan Boada o ha sigut el Grup Parlamentari d'Iniciativa, o ben bé com ha anat, perquè, bàsicament, el que ha vingut és a esberlar un acord de país molt important, i aquest és el titular que voldria subratllar, un acord de país extraordinàriament important, en el qual totes les forces polítiques, totes menys vostès, han cedit una part de, diguem-ne, allò que sempre han defensat, però ha quedat perfectament clar que el senyor Vendrell creu que és un pas endavant, el cànon sobre dipòsit controlat, i creu que ens hem quedat curts, perquè hauria d'afectar la incineració. Absolutament d'acord, l'opinió pública sap quina és l'opinió d'Esquerra Republicana, o sap quina és l'opinió del Partit Popular, amb relació als sis o deu euros, però, escolti, vostès han anat a jugar a allò fàcil. Ho lamentem extraordinàriament, i torno a demanar disculpes en aquesta cambra, perquè em fa l'efecte que em quedarà una intervenció molt esbiaixada amb relació a vostè, però ho lamento, perquè, a més a més, ha utilitzat un to jo diria que, en determinats casos, d'una estridència excessiva, que feia, a vegades, la sensació que vostès no governen enlloc. I vostè ha citat l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus; és que no han tingut responsabilitats de govern? Em fa l'efecte que el discurs que ha dit aquest dematí i el que vostès han practicat allà no coincideix excessivament. En tot cas, vostès seran els que hauran de reflexionar sobre la seva pròpia coherència.

Jo, en tot cas, el que voldria és, en aquests moments, explicar, bàsicament, quin és el plantejament de tot aquest procés, per una banda, i, per altra banda, subratllar molt ràpidament els tres punts força d'aquestes dues lleis que avui aprovarem.

Primer, el plantejament. Estem parlant d'un tríode, per dir-ho d'alguna manera. Aquí hem parlat de tres normes. Una corresponia de fer-la el Govern, que era el Progremic, que era, bàsicament, el Programa de gestió de residus municipals a Catalunya, i en el moment que el Govern aprovava aquest nou Programa de gestió de residus, podíem tirar endavant totes dues lleis. Recordo a la cambra quin van ser el compromís que va adquirir el Govern, que és molt important, que queda reflectit en l'article 2.2 de la Llei del cànon, que és que el Govern de la Generalitat assumia el finançament íntegre de totes les infraestructures, i el senyor Vendrell s'hi ha referit al dematí, va ser una de les exigències del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que el Govern va entomar. Jo, per mi, aquest és el gran desllorigador de totes dues lleis, el moment que el Govern adquireix aquest compromís de finançar íntegrament totes les infraestructures de tractament de residus, i, especialment, de valorització.

Per tant, Progremic per una banda, modificació a la Llei reguladora per actualitzar-la i Llei del cànon. Amb quin objectiu? Doncs l'objectiu, bàsicament, d'actualitzar la jerarquia a l'hora de tractar els residus, que són les tres erres, o un plantejament una mica més elaborat, que és tot allò que fa referència a polítiques de prevenció, polítiques de minimització, de valorització material i energètica i, en darrera instància, la correcta deposició del rebuig en abocador controlat, en dipòsit controlat. I aquesta jerarquia no ens l'inventem nosaltres, aquesta jerarquia, bàsicament, ens la fixen les directives europees, que diuen que no és el mateix la valorització energètica que la deposició en dipòsit controlat, ens ho diuen les directives europees, i, per tant, aquesta Llei, bàsicament, el que es fa és ressò d'allò que nosaltres en el context europeu som capaços d'aprovar.

Aquesta és bàsicament la idea. I una altra idea, que és que a principi d'aquesta legislatura vam aprovar una llei reguladora de la incineració. No vull entrar en aquests moments en polèmica, però hi havia la possibilitat que aquesta Llei no es tramités, i a mitja ponència vam advertir que el resultat final d'aquesta Llei podia ser contradictori amb allò que havia plantejat la iniciativa legislativa popular, i vostè ho sap perfectament, senyor Boada, i, tanmateix, es va tirar endavant. I aquella Llei, què diu? Home!, diu moltes coses. Entre d'altres –entre d'altres–, diu que no es pot portar a incineració allò que no sigui estrictament el rebuig, allò que no hagi estat sotmès prèviament a un procés de recollida selectiva, i, per tant, jo crec que aquelles limitacions ja hi queden reflectides, en aquella Llei, i que no tenia un excessiu sentit que avui, en aquestes dues lleis, ho incorporéssim.

Per tant, era aquest tríode, que té com objectiu, bàsicament, una cosa, perquè l'opinió pública ens entengui molt bé, que és fomentar la valorització, per una banda, i intentar reduir al mínim possible tota la quantitat de residus que portem a abocador, que vol dir que són

residus que hem estat capaços de prevenir i que hem estat incapaços de valoritzar, ja sigui materialment, ja sigui energèticament.

Quins són els tres eixos, doncs, que si haguéssim de subratllar les tres novetats a totes dues lleis..., quins serien? Ja s'han comentat, ja els ha comentat l'honorable conseller de Medi Ambient. Per una banda, tot el paquet de residus comercials, que, a vegades, el que fa el seu procés de recollida selectiva és..., distorsiona en determinats casos un determinat procés impulsat pels ajuntaments, el conseller ho explicava perfectament. Es poden utilitzar totes dues vies, la via ordinària que articulen els ens locals, però també la via dels gestors, que, de fet, és la que estem practicant en aquests moments ja en els residus que qualifiquem com a residus de caràcter industrial.

En segona instància, el cànon de residus, un cànon que, bàsicament, és un impost ambiental, ho és, és una bona notícia. Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió creiem que serà referent al conjunt de l'Estat. No se sorprenguin si en el transcurs dels propers mesos altres comunitats autònomes, senyor Nadal, ens copiïn o utilitzin com a referència aquesta mateixa Llei. Jo crec que això serà una bona notícia, perquè voldrà dir que anem ben orientats, que avui el que ha fet aquest Parlament va per bon camí. I un cànon que té un doble vessant, un doble sentit, no? Per una banda, desincentivar tots els residus que portem a abocadors. Obro parèntesis: què passa amb Coll Cardús? Què passa amb l'abocador del Garraf? Jo crec que fent el que fem avui en aquest Parlament ajudarem extraordinàriament, com a mínim, a poder gestionar d'una manera mínimament còmoda –mínimament còmoda– la vida, com a mínim, d'aquests abocadors i d'altres abocadors. Tanco parèntesis.

Li deia un doble vessant: primer, desincentivació, i, segon, evidentment, d'incentivació. Tots els diners que es recullen en base a aquest cànon de residus quedaran afectats en el fons de gestió de residus per ajudar els municipis que sí que compleixen, ajudar els ens locals que sí que compleixen, i aquí també hi ha hagut determinades intervencions..., quan diuen: «Home!, qui hauria de pagar això, bàsicament, són les empreses de gestió.» No, no, aquí el que s'ha de veure és..., controlar i posar limitacions als ens locals que no s'han cregut les disposicions de la Llei 6/93, i ajudar i impulsar, per contra, els ens locals que sí que s'han cregut, que sí que han dut a terme la recollida selectiva, que sí que s'han cregut la batalla de la valorització, i em sembla que és un progrés molt significatiu i molt important.

I tercera línia d'aquestes dues lleis que aprovem, que és un acord, que és aplicar el 150.2 de la Constitució, que és aquell article que permet que hi hagi una transferència de competències a les comunitats autònomes, en aquest cas a la Generalitat de Catalunya; que és una transacció a la qual hem arribat amb vostès, sorprenent, Iniciativa per Catalunya Verds!, i amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Què diem? Diem bàsicament que tot allò que fa referència a competències en matèria de gestió d'envasos i residus d'envasos pugui ser gestionat per la Generalitat de Catalunya, i aleshores ja incorporar un procés

important de reutilització, i, si és el cas, superar l'actual sistema integrat que en determinats casos pot portar a algun tipus de disfuncionalitat.

Per tant, incorporació d'aquesta nova figura de residus comercials, creació del cànon de residus i, finalment, la idea de la Llei d'envasos i residus d'envasos.

I acabo només amb una referència que és un article que ha passat una mica inadvertit, quan abans parlàvem de la planificació en el conjunt del territori. La modificació de la Llei 6/93 estableix la creació d'un fons econòmic per a aquells ajuntaments, per a aquells ens locals, en el territori dels quals s'incorporin plantes de tractament físic o químic, incineració o deposició controlada, i, per tant, aquells municipis que fan un exercici de solidaritat amb el conjunt del país rebran compensacions. I això es fixa per llei. I això és extraordinàriament interessant i saludable. I amb això hi hem estat tots d'acord, i això crec que és una bona notícia.

Per tant, la idea de la planificació que des del Grup d'Iniciativa se'ns plantejava..., absolutament d'acord, però, home!, també mireu que aquesta planificació tingui algun tipus de compensació en base a la idea de la transparència.

Per tant, acabo, senyores i senyors diputats, honorable conseller de Medi Ambient, bàsicament amb la idea que avui fem un exercici de país, jo crec que extraordinàriament saludable, de dir: «Hem estat capaços d'arribar a un acord.»

Vull agrair d'una manera molt emfàtica el paper extraordinàriament responsable del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió els en donem les gràcies per haver estat molt respectuosos amb tot l'esperit que va produir l'inici d'aquest grup de treball de residus.

També un agraïment al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i al Grup Parlamentari Popular, a la ponent del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, malgrat aquesta situació que ens costa molt d'entendre.

I, en darrera instància, agrair molt especialment al lletrat de la Comissió de Política Territorial, el senyor Muro, que sempre, amb la seva habilitat, sap trobar el consens allà on a vegades, amb els discursos polítics, ens quedem relativament encallats. Aquesta és una gran mostra del paper que juguen els lletrats en el nostre Parlament.

En conseqüència, senyors i senyores diputats, moltíssimes gràcies, i, torno a repetir, felicitem-nos-en perquè avui aquest Parlament fa un gran exercici de país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Boada i Masoliver de mana per parlar.)* Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, senyor Rull, vostè deia que nosaltres no havíem tingut un posicionament massa clar. De vint-i-una esmenes que hem presentat, se n'ha aprovat una. Vint esmenes han estat rebutjades. Enten-

drà que quan es rebutgen vint esmenes d'una llei..., no deu pretendre que li donem suport.

I, a més a més, només una cosa, a mi no m'agrada dir aquestes grans coses, no?; diu que nosaltres hem esberlat un acord de país. Miri, el veritable acord de país era la iniciativa legislativa popular que va entrar aquí, amb una quantitat, milers i milers de signatures dels ciutadans d'aquest país que vostès, el Grup Socialista i el Partit Popular, doncs, hi varen donar la volta. Allò sí que era un acord de país; això en tot cas només és un acord de Parlament.

Gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt bé, anem a trucar a votació.

(Pausa llarga.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de votar aquestes dues lleis.

La primera que sotmetem a votació és el Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1993, de 15 d'abril, reguladora dels residus.

De les esmenes que queden vives, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, farem dues votacions: en una farem la votació de l'esmena 2 i 3 i en l'altra farem la 20.

Per tant, sotmetem a votació les esmenes 2 i 3, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 64 en contra i 46 abstencions.

A continuació, del mateix Grup, l'esmena número 20.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.

De les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya queden vives la 8 i la 22, que posem a votació.

Comença la votació.

Han quedat rebutjades per 15 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.

Del Grup Popular són les esmenes 5, 6, 7, 10, 12, 19 i 21.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 10 vots a favor, 66 en contra i 50 abstencions.

A continuació, l'esmena transaccional sustentada en les esmenes 14 i 15, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents, 116 vots... *(Veus de: «No!»)* Perdó, 116 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el text del Dictamen. I ho farem en dos blocs. En un bloc els articles 8.1, 8.3, el 20.2.c, el 21.5, 25.1, la disposició addicional segona i la disposició final primera.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text del Dictamen, amb les esmenes aprovades incloses.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació, comencem la votació del Projecte de llei de finançament de les infraestructures de tractament de residus i del cànon sobre la disposició dels residus.

Les esmenes que queden vives del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds..., abans el Grup Socialista m'ha demanat que volia fer votació separada, no? No deu ser aquest el cas? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* Dic les esmenes del Grup que queden vives: 1, 3, 5, 6, 7, 9, 11, 13, 14, 16, 18, 20, 21, 22, 23, 25, 28, 29 i 30. *(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)* Sí, senyor diputat, senyor portaveu?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Votació separada de la 3, 5, 6, 7 i 11, juntes.

El president

Molt bé. Votem ara, per tant, les esmenes 3, 5, 6, 7, i 11, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 65 en contra i 46 abstencions.

A continuació, la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 111 en contra i 1 abstenció.

Ara enumeraré les d'Esquerra Republicana que queden vives amb la numeració actual. Prego atenció, senyor portaveu d'Esquerra Republicana. La 2, 4, 8, 12, 15, 17, 19, 24, 26, 34 i 35. *(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)* Sí, senyor diputat? Votació separada?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Votació separada de la 4, si us plau.

El president

Votarem primer la 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 64 en contra i 47 abstencions.

A continuació, la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 112 en contra i cap abstenció.

Del Grup Popular, queden vives les esmenes 27 i 33. Sí, senyor diputat? *(Veus de fons.)* Separadament.

Comencem per l'esmena 27.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 117 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'esmena 33.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 70 en contra i 46 abstencions.

Del text del Dictamen, farem primer la votació de l'article 15, paràgraf primer, i la disposició final segona. Ho sotmetem a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 10 en contra i 4 abstencions.

A continuació, la resta de text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Projecte de llei de mobilitat de Catalunya (tram. 200-00074/06)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de mobilitat de Catalunya. Ho presenta l'honorable conseller senyor Felip Puig.

(Remor de veus.)

Esperi's un segon, senyor conseller. Prego a les senyores i als senyors diputats que permetin que l'hemicicle pugui continuar discutint i debatent.

(Pausa.)

Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui tinc la satisfacció de presentar davant d'aquest Parlament un nou projecte de llei, un projecte de llei impulsat pel Govern de Catalunya, en aquest cas, la llei de la mobilitat. Ja en d'altres iniciatives al llarg d'aquesta legislatura el Govern ha tingut iniciatives innovadores en el camp de la sostenibilitat. Puc recordar-los la llei d'urbanisme, la llei de la contaminació lumínica, la llei sobre la contaminació acústica, en definitiva, lleis que s'insereixen clarament en l'àmbit de la sostenibilitat, un dels reptes de les societats avançades.

Aquesta nova llei que avui presentem també parteix d'aquest concepte, concepte absolutament necessari

per introduir i per governar unes societats cada vegada més complexes. I en aquest cas, deixin-me que els digui, que els recordi, que avui a Europa aquesta és una llei pionera, una vegada més aquesta és una llei que cap altre país no hi ha legislat, d'aquesta manera, amb una visió global, sobre la mobilitat. Un nou pas endavant, un salt qualitatiu important perquè val la pena remarcar que amb aquesta llei passem de les visions parcials a una visió més integrada, més integradora, a partir de l'anàlisi del fenomen de la mobilitat, que és un dels reptes que les societats modernes durant aquest nou segle hauran de saber afrontar i resoldre. Mobilitat, sostenibilitat, crec que són equilibris fràgils però importants que aquesta Llei té la voluntat de donar-hi una resposta.

Les principals tendències sobre la mobilitat a Catalunya en els darrers anys remunquen clarament un increment molt important de les necessitats de desplaçaments. La xarxa d'infraestructures viàries també cada vegada és més utilitzada pel transport de mercaderies. Cada cop la societat basa bona part de la seva activitat i del seu dinamisme en aquest intercanvi i moviment permanent de persones i de béns en mercats cada vegada més globals, en un món cada vegada més obert.

Ja la mateixa Comissió Europea en el seu Llibre blanc sobre la política de transports per al 2010 anuncia que ha arribat el moment de prendre decisions per afrontar els reptes de la mobilitat. I és aquest també el motiu, per tant, inserint-nos clarament, amb la voluntat que emana de la Comissió i del Parlament Europeu, que el Govern de Catalunya impulsi aquest Projecte de Llei que avui sotmetem a la seva aprovació en aquest Parlament.

Vull remarcar clarament que el procés de discussió parlamentària d'aquesta Llei ha estat especialment enriquidor. Bona mostra n'és el tractament donat a les 197 esmenes presentades, que en la seva immensa majoria han estat acceptades o transaccionades, algunes fins i tot a darrera hora, al llarg també d'aquest debat, per intentar arribar a un text que compti amb el màxim recolzament possible.

Vull agrair l'esforç que tots els grups parlamentaris han destinat a l'elaboració d'aquesta Llei, als serveis del Parlament i al lletrat que ha tutelat i que ens ha ajudat també a encarrilar el seu redactat. I, evidentment, a la Comissió, als ponents, i d'una manera especial al ponent de la majoria del Govern, que ha liderat també tot el debat.

Intentaré fer una síntesi breu del contingut d'aquesta Llei, i d'una manera especial vull recordar que el seu objecte és establir els principis i els objectius als quals ha de respondre una gestió de la mobilitat de les persones i del transport de les mercaderies, adreçada, orientada, a una major sostenibilitat i també a una major seguretat. La Llei persegueix determinar els instruments necessaris perquè la societat catalana assoleixi aquests objectius.

Aquesta Llei troba els seus principis inspiradors en un seguit d'idees i orientacions, per exemple, el reconeixement del dret dels ciutadans a l'accessibilitat en condicions de mobilitat adequades, l'organització d'un sistema de transport de mercaderies més sostenible,

l'aposta pel transport públic i col·lectiu, la necessària implicació de la societat en la presa de decisions sobre la mobilitat futura, la distribució adequada de costos d'implantació i gestió del transport, l'adequació de les polítiques a les polítiques comunitàries sobre aquesta matèria, l'ús més racional del nostre territori, i també, acomplir els tractats internacionals relatius a la preservació del clima.

De tots aquests principis se'n deriven uns objectius. Quins són? Amb aquesta Llei pretenem integrar les polítiques de desenvolupament urbà i econòmic amb les polítiques de mobilitat, per minimitzar els desplaçaments, però també per garantir l'accessibilitat als diferents centres d'activitat. Amb aquesta Llei volem planificar la mobilitat prioritzant els sistemes de transport públic i col·lectiu i afavorint un ús més racional del vehicle privat. Amb aquesta Llei volem relacionar la planificació de l'ús del sòl amb l'oferta del transport públic. Amb aquesta Llei volem avançar en la definició de polítiques que permetin un desenvolupament més harmònic i més sostenible del transport de mercaderies. Amb aquesta Llei volem disciplinar el trànsit i fomentar propostes i actuacions que contribueixin a la millora de la seguretat viària i a la reducció de l'accidentabilitat. Amb aquesta Llei volem introduir de manera progressiva els mitjans teleinformàtics i les noves tecnologies en la gestió de la mobilitat. I amb aquesta Llei també volem impulsar l'ús més eficient dels recursos energètics per tal de disminuir les emissions que provoquen l'efecte hivernacle, i lluitar més decididament contra el canvi climàtic, d'acord amb els tractats internacionals vigents en aquesta matèria.

Aquesta Llei, també, i amb l'assoliment d'aquests objectius, requereix, i així ho constata i ho explicita, una sistemàtica de planificació, i en aquest sentit la Llei preveu i especifica quins són els instruments per aquesta millor planificació del nostre territori i de la nostra mobilitat: les directrius nacionals de mobilitat, els plans directors de mobilitat. Plans específics i plans de mobilitat urbana són instruments que al llarg de l'articulat retroben la seva sistemàtica i la seva formulació.

També, la Llei, amb caràcter complementari i els instruments de planificació, especifica i preveu altres instruments de programació: el programa d'inversions, com a instrument per definir prioritats i mecanismes de finançament per a infraestructures i serveis de transport, i també el pla de serveis, com a mecanisme regulador del grau de participació dels diferents operadors, públics i privats, en la gestió dels diferents modes de transport.

Voldria destacar, també, que aquesta Llei té altres instruments, en aquest cas, d'avaluació i de seguiment, que tenen com a finalitat fer una avaluació prèvia dels instruments de planificació així com l'anàlisi dels efectes de la seva implementació, i vull remarcar d'una manera específica el futur Observatori Català de la Mobilitat, que, a través de la definició dels indicadors continguts en els instruments de planificació, dels estudis de viabilitat, dels estudis d'avaluació estratègica ambiental i dels estudis d'avaluació de la mobilitat generada, seran instruments que ens han de permetre, ho repeteixo, millorar la planificació del nostre futur.

Ja els anuncio que estem en condicions de posar en funcionament en el termini que estableix la Llei, un màxim de tres mesos, aquest observatori, un observatori que, evidentment, haurà de presentar cada dos anys davant del Parlament i del Consell Català de la Mobilitat un informe sobre la mobilitat de Catalunya.

Com he dit abans, l'estudi de viabilitat, l'avaluació estratègica ambiental, a la qual s'hauran de sotmetre els instruments de planificació previstos en aquesta Llei, l'estudi de mobilitat generada, com a novetat important i amb conseqüències molt interessants, són mecanismes que han de donar millor resposta a les necessitats de desenvolupament futur del nostre país. I en aquest sentit, aquest estudi concret, el de mobilitat generada, avaluarà l'increment potencial de desplaçaments, provocats per noves planificacions o noves implementacions d'activitats, així com la capacitat d'absorció dels serveis viaris i dels sistemes de transports existents, avançant-se ja a la definició de les necessitats futures, preveient al desenvolupament urbanístic previst.

És, per tant, una llei, ho repeteixo, innovadora, que també incorpora nous mecanismes de gestió i de participació; planificació, avaluació i seguiment, estudis, òrgans de gestió i de participació. I en aquest sentit, la Llei recull la necessitat de desenvolupar, amb el precedent i amb l'exemple ja de l'Autoritat del Transport Metropolità, les diferents autoritats territorials de la mobilitat, que es desplegaran pel territori com a mecanismes de participació en la planificació i en la gestió, en l'àmbit de les infraestructures de mobilitat i de transport del Govern de Catalunya i dels ens locals en els àmbits territorials corresponents. L'exemple de la concertació entre administracions que l'Autoritat del Transport Metropolità ha significat a la regió metropolitana de Barcelona pot tenir i ha de tenir a través d'aquesta Llei una difusió i una multiplicació en els diferents àmbits territorials de planificació del transport a tot el territori.

La Llei també incorpora, en l'article 21, la creació del Consell Català de la Mobilitat com a òrgan consultiu, assessor, de concertació, de participació de tots els agents operadors, institucions i entitats que, en l'àmbit de la mobilitat i en l'àmbit de les entitats més emprenedores del país, hauran també de dir-hi la seva i podran també trobar mecanismes de participació en tots els instruments de planificació i de gestió. També els avanço que és intenció del Govern constituir aquest Consell Català de la Mobilitat en molt breu termini de temps. El desplegament d'aquest Consell tindrà també el seu reflex a través de diferents consells territorials com a mecanismes de consulta més localitzats en àmbits específics amb caràcter regional o comarcal.

Però no voldria acabar amb aquesta exposició de la Llei sense remarcar, també, que en el debat s'han introduït tota una sèrie de disposicions addicionals, que creiem que enriqueixen i que milloren i que fan noves apostes de cara a un futur més immediat en diferents aspectes molt vinculats amb la mobilitat. Alguns d'aquests compromisos ja han estat adoptats en comissió, altres els adoptarem en Ple.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

S'estableix, per exemple, en aquesta Llei, que en un termini de tres anys el Govern haurà de presentar un pla de mobilitat específic per als polígons i les zones d'activitats econòmiques, que reguli la implantació i també el finançament dels serveis de transport, i que creï figures de gestors de la mobilitat. També en el termini d'un any el Govern haurà de presentar un projecte de llei de finançament del transport públic, de la mobilitat sostenible i de promoció de l'ús dels combustibles alternatius.

Creiem, doncs, que es tracta de projectes molt ambiciosos i necessaris tant pel volum de recursos públics..., que requereix avui un sistema de transport públic eficient i que el Govern, i el Parlament impulsa, vol garantir.

També el Projecte de llei, esperem que llei d'aquí a poca estona, determina que fins que no s'hagin aprovat els plans de mobilitat urbana no es podran aprovar cap nous projectes urbanístics que suposin inversions superiors a 25 milions d'euros, si no compten prèviament amb els estudis d'avaluació de mobilitat generada que els avaluï, els suporti i els garanteixi. Hi han altres mandats, però, que la Llei deriva cap al Govern de la Generalitat, com és la presentació, també, en el termini d'un any, d'un pla d'ordenació del sistema de peatges a les infraestructures viàries que, sense provocar increments globals, incorpori noves funcions reguladores i de gestió de la mobilitat en àrees tendents a la congestió viària. Així mateix, el pla haurà de preveure mecanismes necessaris perquè el transport públic de superfície, tant de gestió pública o privada, pugui contemplar-se..., la seva exempció del pagament de peatge.

En consonància, també, amb els objectius fixats pel Llibre blanc –abans els ho he remarcat– la Llei també incorpora la voluntat de donar més pes al transport ferroviari i al transport marítim, i en aquest sentit, en el termini d'un any, el Govern, d'acord amb les disposicions de la Llei, presentarà un pla de mesures de foment de la mobilitat sostenible del transport de mercaderies. També, i continuant amb totes aquestes disposicions incorporades, la Llei preveu que el Govern haurà d'estudiar i, si s'escau, presentar un projecte, per la possible creació de tributs que gravin els espectacles de masses, periòdics o puntuals, de manera que els recursos econòmics obtinguts puguin ser destinats de forma exclusiva i específica i finalista a la promoció de la mobilitat sostenible.

En definitiva, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, creiem que aquesta Llei de mobilitat de Catalunya afronta el fenomen de la mobilitat i de la necessitat de desplaçament de persones i de mercaderies d'una manera ambiciosa, buscant donar una resposta global a les necessitats presents, però, sobretot, avançant-se a les necessitats i a les oportunitats futures que està generant avui i generarà en el futur l'increment de la mobilitat en el nostre país, sobretot, amb la voluntat d'aprofitar al màxim les oportunitats que genera aquesta mobilitat per crear nova riquesa i al mateix temps, també, per minimitzar i evitar les possibles conseqüències negatives d'aquest increment de mobilitat, que és un dels fenòmens imparables de les societats modernes, de les societats avançades.

Només em resta, senyores diputades, senyors diputats, demanar el seu vot favorable a aquest Projecte de llei, que, un cop més, creiem i interpretem que pot situar el nostre país entre les nacions més avançades a l'hora d'afrontar els reptes de futur, en aquest cas el repte de la mobilitat, i que avui sotmetem a la seva aprovació després d'un debat ampli i enriquidor.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Passem ara al debat de les esmenes a l'articulat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor conseller, té raó: estem davant d'una llei marc molt important de cara al futur, i una llei que fins i tot hauria estat molt més útil si hagués arribat fa uns anys, si haguéssim set potser, encara, fins i tot més diligents en aquest sentit, no? Però, malgrat això, ens permetrà plantejar estratègies d'ara endavant, estratègies de futur, que també és molt important, no?, no només a pocs anys vista, sinó també estratègies a curt termini basades en criteris de sostenibilitat.

Però, és clar, també ens hauria agradat..., i fins i tot en alguna de les nostres esmenes –ja ho diré després– plantejàvem, tan sols a l'exposició de motius, alguna crítica o, més que res, demanàvem que el mateix Govern fes una autocrítica sobre la situació, perquè, és clar, ara explicaré de quin punt partim: en vint-i-tres anys de govern, alguna responsabilitat deu tenir en la situació en què estem ara amb relació a la mobilitat; potser estratègies que no s'han portat a terme, que es podien haver fet abans, i que ara estaríem en situació diferent. Fins i tot esmenes que plantejàvem nosaltres en aquest sentit a l'exposició de motius, no pas a l'articulat, doncs, tampoc se'ns varen acceptar. Però, bé, en fi, no és norma per part del Govern fer excessiva autocrítica, però, en tot cas, ja la faran els ciutadans quan els toqui.

Deia que és important tenir present de quin punt partim, no? Tenim un model de mobilitat basat en el transport privat per carretera, que porta a un increment continuat del parc de vehicles, un col·lapse cada vegada més estès de les carreteres –les velles, com les noves–, amb les conseqüents pèrdues de temps i diners per part de persones i empreses.

L'actual model també porta a consumir molta energia no renovable i contaminant. Hem de tenir en compte que un 40% de l'energia primària que es consumeix al país, a Catalunya, la consumeix el transport –un 40%. I aquest consum s'incrementa en un 6% cada any. Es tracta d'una energia basada en els combustibles fòssils. On anirem a parar, si continuem amb aquest procés, no?

Què comporta, tot això? Incrementar les emissions de CO₂ a l'atmosfera... Mirin, aquí hi ha una dada que em sembla que la coneixem tots, no?, però no ens hauríem

de cansar de repetir-la: a Europa, el transport és responsable de, com a mínim, el 28% de les emissions de CO₂ procedents de l'activitat humana; el transport, no només la indústria, que a vegades pensem que és la indústria, sinó el transport, i és el 28%. I a aquest ritme no només no complim el protocol de Kyoto, ni de bon tros, sinó que cada vegada l'estem incomplint més, cada vegada ens allunyem més d'aquella idea. Hem de suportar sorolls, fums, impacte visual i paisatgístic, consum de territori, sofrir sinistres i més sinistres amb moltíssimes invalideses i víctimes mortals al cap de l'any, i moltíssimes despeses econòmiques i sanitàries, com d'altres tipus. Aquest, diguéssim, és un balanç que no vol ser catastròfic, sinó que és carregat de realisme, i això és el que hi ha en aquests moments al nostre país.

Aquests impactes negatius, que afecten globalment tot-hom, tota la societat, resulta que estan causats per només –i aquesta és una dada importantíssima– el 33% de la població, que és la que es mou habitualment de forma motoritzada, amb cotxe o altres tipus de vehicle amb motor. O sigui, només el 33% de la població provoca totes aquestes afectacions a la resta de la societat. La resta, el 67%, uns 4 milions de persones d'aquest país, depenen del que s'anomena «l'ecomobilitat», que vol dir que per desplaçar-se ho fan a peu, amb transport públic, amb bicicleta o compartint cotxe. Aquest és un element, em sembla, importantíssim, no?, que provoqui aquesta situació només aquest 33% de la població, i ho paga la resta de la ciutadania, tots aquests elements negatius de què jo he parlat.

A part d'això, és especialment preocupant, de la situació actual, el que està passant amb el transport de mercaderies, *molt* preocupant. Els darrers anys, a Catalunya s'ha produït un increment de mercaderia transportada –en tones, estic parlant–, entre l'any 1996 i el 2000, del 35%. En canvi, l'increment acumulat de producte interior brut en el mateix període ha estat del 18%. O sigui, el transport ha crescut quasi el doble que el creixement de l'economia, del producte interior brut del país. El sistema logístic català es continua basant, fonamentalment –bé, no podem dir «exclusivament», però quasi exclusivament–, en la carretera.

Perquè, és clar, si parlem del ferrocarril..., mal temps, per parlar del ferrocarril, no?, però, bé, presenta deficiències estructurals i de gestió increïbles, d'un país que, evidentment, difícilment podria entrar dintre dels països desenvolupats. Limiten la utilització i la competitivitat davant la carretera, no?, fins al punt que a Catalunya només el 3% del transport de mercaderies es fa per ferrocarril, només el 3% –dada a retenir tothom, tant pel Govern central com pel Govern de la Generalitat–, mentre que a la Unió Europea..., no és que vagin massa folgats, eh?: només el 9%; aquest és un problema que no només és de Catalunya ni de l'Estat espanyol, sinó que és a nivell europeu. Però, en fi, nosaltres encara estem tres vegades per sota de la Unió Europea en aquest sentit.

I, a més a més, quan es planteja una inversió importantíssima en ferrocarril, com és el TGV en aquests moments, no es planteja en absolut el transport de mercaderies –no es planteja. El TGV, amb relació a la despesa important que significa un tren... Per cert, que ja no

anirà a 350 quilòmetres per hora, sinó a 200 quilòmetres per hora; els recordo que és el que plantejàvem nosaltres, sense fer tanta destrossa ambiental. Però, bé, ja anirem parlant d'això, i veuran, aquells que es reien tant de les nostres propostes, a veure si acabarem ara anant tots a 200 quilòmetres per hora, però trinxant el territori de dalt a baix, des de Madrid fins a Barcelona. I ja veurem si arriben a la frontera francesa; això ja és tan lluny, que no sé si hi podran arribar.

Però en realitat el que ens interessa –deixem estar això, que ja ho hem discutit moltes vegades i ho continuarem discutint–, voldria que algú em digués –fa temps que ho estic demanant– quina és l'aportació, quina és l'aposta decidida de futur pel transport de mercaderies en aquest país. Ja a l'Estat no m'atreveixo, perquè ja la sé, la resposta. Aquí hi ha alguna aposta? Fem algun tren amb ample europeu que tregui les mercaderies dels ports de Tarragona, Barcelona, i ens les porti a la resta d'Europa? O per on passaran les mercaderies, a partir d'ara? Per la línia AVE? No, ja ho sabem, tothom ho sap. N'hi passarà alguna amb un alt valor afegit o algun tipus de transport, però no hi passaran ni els cotxes de la Volkswagen ni els que vulguin anar a Anglaterra, ni hi passaran, evidentment, altres tipus de mercaderies amb molt de pes. No hi passaran perquè no hi poden passar. Per on passaran? Per Portbou? Per allà mateix... Què hi haurem guanyat? No ho sé, jo crec que no hi haurem guanyat res i tornem a perdre aquesta aposta de treure el transport de la carretera..., perdó, les mercaderies, treure-les de la carretera i passar-les al ferrocarril.

Bé, aquesta és la realitat. Però, bé, parlem del Projecte de llei que aprovarem avui, no?; espero, no? –sí, sí, segur que l'aprovarem. Aquesta iniciativa legislativa, torno a insistir que és interessant, és important, és positiva –ja he dit abans que era amb retard, però ja ho he dit, ja no hi torno a insistir–, perquè crec que en determinats temes ja s'han comès, al nostre entendre, grans errors en prioritzar unes estratègies enfront d'unes altres. Per exemple, si s'opta des de fa molt de temps per fer més i més carreteres i autovies, en lloc d'invertir en transport públic, i en concret en ferrocarril, això és una decisió política, que algú l'ha d'assumir com a responsabilitat pròpia. Perquè, és clar, no es fan per costum ni per dret consuetudinari, les coses, sinó que les fem perquè hi ha una decisió política concreta, d'uns governants concrets, que han apostat molt més per anar invertint en carreteres i autovies, i menys en transport públic.

O, per exemple, no resolde determinades problemàtiques que s'han anat fent més grans, com ara les dificultats permanents d'accés als polígons industrials. Fins ara, a ningú no se li ha ocorregut que quan dissenyem un polígon industrial hi hagi també, dintre aquell disseny, dintre aquell pla especial, l'accés mitjançant transport públic a aquell polígon industrial, perquè els treballadors i treballadores hi puguin accedir no amb el seu cotxe particular, sinó amb un transport públic, doncs, que sigui eficient i que el puguin utilitzar? Fins i tot que hi puguin anar a peu, no? Recordo, em penso que és a Vilamajor, al Vallès, doncs, que està a prop, però no hi poden anar; han de passar per un bosc i ni s'hi atreveixen, a passar-hi, per por a passar per aquell lloc. Doncs, han de passar per la carretera; o els atropellen, o hi van en cotxe. Ja sé que és un exemple molt

concret, però en podríem posar molts d'altres. A ningú se li ha ocorregut, que ha estat governant durant tant de temps, fer aquesta aportació perquè els treballadors i treballadores hi poguessin accedir amb transport públic?

Bé, ara sembla que ho solucionarem..., bé, ara hem posat les bases a través d'una llei per solucionar-ho; llavors és quan s'executa, no? Bé, si hagués arribat abans, potser ens hauríem estalviat moltes de les discussions que tenim ara, molts diners i molts nyaps que s'han fet fins aquest moment. Perquè, bé, la Llei té un element bàsic –i coincideixo amb el que deia el senyor conseller–: que reconeix que la mobilitat s'ha de planificar. Fins ara no s'ha planificat, la mobilitat. A partir d'ara s'haurà de planificar.

Bé, tot i que en termes generals coincidim amb el que es proposava en el Projecte de llei del Govern, Iniciativa per Catalunya Verds ha presentat cinquanta-tres esmenes, algunes de les quals recollien els suggeriments de diverses entitats i col·lectius, però la voluntat de tots plegats era la de millorar el Projecte i, alhora, de fer el possible per tal que veiés la llum en aquesta legislatura, tal com ha pogut ser, cosa que celebrem. Bona part de les nostres esmenes han estat recollides; ho demostra el fet que en queden tres de vives, només, d'Iniciativa per Catalunya Verds, no? Han estat recollides tal qual o a través de transaccions, cosa que ens omple de satisfacció, per haver aconseguit i per haver pogut fer aquest consens amb la resta de grups parlamentaris.

Què s'ha incorporat, d'aportació d'Iniciativa per Catalunya Verds? Primer, la mobilitat sostenible no només està basada en el transport públic: també s'ha de comptar l'opció d'anar a peu o en bicicleta –un element importantíssim. S'ha de contemplar la mobilitat sostenible, però alhora també segura, que fins ara no es tenia massa en compte. S'ha de garantir que totes les persones hi tinguin accés; això vol dir suprimir barreres arquitectòniques –sempre ho diem, a veure si ens decidim d'una vegada per totes a fer-ho. S'han d'aprofitar al màxim els recursos existents; en aquest sentit, cal establir mecanismes de coordinació per no duplicar determinats serveis –no ho sé, se m'acut, per exemple, el tema del bus escolar, no?, que es podria utilitzar no només per al tema escolar, sinó també per al transport de viatgers que fessin altres activitats. S'han d'incrementar els esforços amb relació a la intermodalitat, i també amb relació als aparcaments dissuasius. S'ha de planificar la mobilitat, com he dit abans, als polígons industrials. S'ha de millorar la participació social, sobretot de les entitats vinculades a temes de mobilitat i seguretat viària, en el desplegament de la Llei o en l'obtenció de la informació generada en allò que hem creat, l'Observatori Català de la Mobilitat. També s'ha de canviar la situació pel que fa al transport de mercaderies, cosa que ja hem explicat i que queda recollida en diversos punts de la Llei, tant a la part conceptual com en la part dispositiva.

Bé, malgrat aquestes incorporacions, que són molt importants, i la voluntat de consens per part del senyor Micaló, el ponent de Convergència i Unió, que han estat molt importants, han quedat algunes esmenes pendents. Ho repeteixo, són tres esmenes, perquè al llarg,

encara, d'aquesta discussió, avui encara hem aconsellat fer alguna transaccional, no?

Per exemple, nosaltres manteníem una esmena perquè es garantís que a tot Catalunya hi hagués igualtat d'oportunitats pel que fa a la mobilitat sostenible, no? I per això consideràvem que la integració tarifària no només s'hauria de vincular a l'àrea metropolitana o a les àrees metropolitanes d'aquest país, que n'hi ha, sinó al conjunt de Catalunya, entenent que no és el mateix la integració tarifària en una àrea metropolitana que en altres zones, però sí que es podria fer algun sistema diferent del metropolità, que permeti a l'usuari un estalvi importantíssim. Bé, hem arribat a una transacció, que sigui que s'estudià..., «estudiar fórmules d'integració tarifària del transport públic en el conjunt de Catalunya». Bé, ens sembla ja, almenys, un pas important en aquest sentit. Nosaltres dèiem que s'establissin; s'han d'estudiar... Entenem que no és fàcil, que és molt més complex, però almenys ens sembla que és un element importantíssim. Llavors, això ja es transacciona.

El que sí que ens queda com a esmenes, les tres esmenes que ens queden..., una addicional que vol garantir que, quan es facin nous projectes urbanístics, no s'oblidin de planificar la mobilitat. Jo crec que és molt important, no? Nosaltres plantejàvem que, fins que no s'hagin aprovat els plans de mobilitat urbana a què es refereix aquesta Llei, que s'hauran d'aprovar a partir de l'entrada d'aquesta Llei, no es podrà aprovar cap nou projecte urbanístic que suposi una inversió superior a 25 milions d'euros –si és un projecte urbanístic important, eh?, no és una coseta–, amb l'excepció d'aquells projectes que tinguin el seu propi pla de mobilitat.

Bé, sembla que s'ha arribat a una transacció amb el Grup d'Esquerra Republicana, que tenia una cosa semblant, en què se'n fa prou, d'un estudi de mobilitat. No, no, d'estudis, n'està ple, el món. D'aplicació de l'estudi ja hi ha menys coses que es puguin fer. O sigui, nosaltres no en fem prou, d'un estudi. Nosaltres, el pla. El pla, què és? És l'aplicació d'un estudi que s'ha fet per a una aplicació concreta. Si ens quedem només amb l'estudi, qui ho aplicarà? S'aplicarà? *Chi lo sa?* Llavors, com que *chi lo sa?*, val més que ho sapiguem segur, i per això nosaltres no hem acceptat la transacció i no hi votarem favorablement, a aquesta transacció, perquè ens sembla que és molt important que hi hagi un pla de mobilitat.

A l'esmena 22 també plantejàvem reclamar al Govern de Madrid –aquesta sí que era destinada al Govern central– la modificació de la Llei reguladora de les bases de règim local per tal que sigui obligatori el transport públic en municipis de més de vint-i-cinc mil habitants i que, per tant, es contempli el seu finançament. És absurd que ara des de l'Estat només es col·labori econòmicament amb el transport urbà d'aquells municipis de més de cinquanta mil habitants. Ens semblaria que és important que des d'aquí sortís en una addicional el fet que féssim aquesta iniciativa legislativa. De totes maneres, si no surt aquí, la podem fer igualment, directament, al Congrés de Diputats.

I, a més a més, l'última esmena que nosaltres manteníem és mantenir l'obligació del Govern d'ajudar econò-

micament els municipis per tal que puguin aplicar les mesures previstes en la Llei.

Bé, aquests són elements que nosaltres plantegem. Hem arribat també a una transaccional en el tema que hi ha fet esment també el conseller, el tema dels peatges i de les taxes de congestió, i, en definitiva, jo crec que hem arribat a un consens prou important que ens porta, doncs, a posar les bases sobre aquesta qüestió.

Bé, acabo dient un agraïment a tots els ponents. En tot cas, ho faig en nom de la diputada Bet Font, que és la que ha portat tot aquest procés de negociació i la que ha fet possible arribar a aquest consens, i amb molt bona feina, com ha fet sempre, en aquest sentit. I un agraïment especial a l'Associació per a la Promoció del Transport Públic, i en concret, també, i en especial, a un dels seus dirigents, el senyor Pau Noy, que em sembla que ha fet unes aportacions importantíssimes a través del nostre Grup Parlamentari i altres grups parlamentaris, que han enriquit molt aquesta Llei, i amb això també coincidim amb el conseller, que ens permetrà, doncs, tenir una base legal important per fer un desplegament d'una mobilitat sostenible que és vital, i això sí que és una qüestió de país, per a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. Perdoni, senyor Boada, entenc, per tant, que vostès mantenen vives les esmenes 16, 22 i 23? (*Veus de fons.*) Gràcies, senyor Boada.

En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula, per a la seva defensa de les esmenes a l'articulat, l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, coincidim jo diria que el conjunt de grups d'aquesta cambra que aquesta és una llei necessària i llargament esperada que ve a cobrir una greu mancança en un dels fenòmens més importants de la nostra societat, el problema de la mobilitat obligada, ja sigui per motius de treball, per motius de lleure, i que, diria –i ho hem d'agrair–, aquesta llei ha tirat endavant gràcies a l'impuls de la Conselleria, però també gràcies al suport i la tenacitat d'entitats de promoció del transport públic, l'Associació per a la Promoció del Transport Públic de Catalunya, la Federació d'Associacions de Veïns, alguns sindicats, que han impulsat jo diria de manera decidida la tramitació i que finalment es pugui aprovar avui aquesta Llei.

És una llei que nosaltres compartim en gran part, en una gran part, molt gran part, però que ens temem que, a pesar de les bones intencions de la Llei, té algunes mancances que després comentaré que fan difícil la seva aplicació o la seva traducció amb accions concretes que de veritat repercutixin en la millora de la mobilitat a Catalunya.

Nosaltres hem desitjat que ja en el títol de la Llei parléssim de Llei de mobilitat sostenible. Sembla que no és possible, però continuem plantejant aquesta necessitat.

És una llei que arranca de l'etapa del conseller Macias, una etapa en què la Conselleria treballava de manera sensata, amb criteris tècnics, i que finalment ha estat recollida per l'actual Conselleria; Conselleria que, en alguns casos, i en aquesta Llei hi ha un punt molt concret, jo he batejat amb el que en dic a vegades «el nacionalisme infraestructural», del conseller Puig, en què a vegades prima més la política que els temes tècnics.

En aquesta Llei hi ha un punt que nosaltres no podem compartir en absolut, que és altra vegada la no-acceptació del fet metropolità a la regió metropolitana de Barcelona i el no-reconeixement de les competències de l'Entitat Metropolitana del Transport. Nosaltres tenim una esmena que no se'ns accepta i que no entenem per què.

Bé, he dit que és una llei que compartim globalment, senyor conseller, però que quedi clar que no la votem tota, eh? Quan facin el balanç de dir: «Totes les lleis han estat aprovades per unanimitat.» No; aquesta Llei no ha estat aprovada per unanimitat, per quatre qüestions que a nosaltres ens semblen insuficients.

Primera, falta la concreció de mecanismes de finançament de les actuacions que es decideixin en els diversos plans i directrius de mobilitat que s'aprovin. En parlarem més endavant, del finançament. És cert que hi ha una disposició que preveu que en un any s'elaborarà una llei de finançament del transport a Catalunya. Ens sembla que és un pas important.

Però tot i així hi ha un conjunt d'articles que plantegen que quan es faci un pla de mobilitat hi ha d'haver un pla d'inversions, però aquest pla d'inversions, que pot redactar una administració, per exemple, l'administració municipal, pot dir: «No, escolti'm, que es faci la carretera tal, que es faci la carretera qual, l'estació de la Renfe aquesta, que es faci els Ferrocarrils de la Generalitat o el Metro», i aleshores, en el pla d'inversions, que hi figurin aquestes inversions previstes, però que l'administració competent no les vulgui efectuar.

Llavors em sembla que és una llei una mica, diguem, utòpica, en aquest sentit, no? Perquè no es vincula les administracions competents a l'hora d'elaborar els diversos plans i els seus programes d'inversions.

I d'això ja en tenim una prova, senyor conseller, que ha passat en aquests moments ja en un dels programes d'inversions més importants de Catalunya. El Pla director d'infraestructures del transport de l'àmbit metropolità, vostès ho saben, preveia una gran inversió en deu anys. Doncs molt bé, aquesta inversió, si la traduïm en una inversió anual, corresponia a 125 milions d'euros per l'Administració de l'Estat l'any i de 402 per l'Administració de la Generalitat. Què passa? Que amb el conveni d'infraestructures que s'ha de firmar, doncs, els compromisos de l'Estat només són 120 en tres anys, quan l'aplicació dels deu anys, anualment, doncs, portaria 125 milions d'euros de l'Estat, i de la Generalitat són 513 en tres anys.

És a dir, que els plans –els plans–, els programes d'inversions, comprometen a actuacions d'administracions –senyor conseller, no digui que no– que llavors no estan finançades. I la prova és que, al Pla director d'infra-

estructures del transport, les actuacions en metro i en transport públic a l'àrea metropolitana es van retardant per manca de finançament, encara que vostè continuï afirmant que sí que té finançament.

Per tant, nosaltres voldríem que en la Llei quedés molt clar que els programes d'inversions que s'han d'aprovar després d'elaborar les directrius nacionals de mobilitat o els plans de mobilitat tinguessin el compromís de la respectiva administració que després els ha de finançar, i això no és així.

Per tant, llei de bones intencions, però de difícil aplicació per manca de concreció d'alguns aspectes de finançament.

Una segona mancança que em sembla, en aquest cas, greu, senyor conseller –i estic ressaltant els punts negatius, dient que compartim gran part de la Llei–: és una llei que s'ha fet d'esquenes al Servei Català del Trànsit i el Departament de Governació; no la coneixen, no en saben res, quan aquest organisme és l'organisme encarregat del dia a dia de molts dels aspectes que aquesta Llei regula. Ens sembla greu que en tota la Llei no es parli mai del Servei Català del Trànsit ni l'autoritat governativa en matèria de trànsit a Catalunya. És una mancança important, senyor conseller, perquè aquesta gent són els que, dia a dia, han de resoldre els problemes.

En el tema urbanístic s'ha fet un pas important –és cert–: es vincula la mobilitat i la política urbanística. Nosaltres havíem plantejat que això es fes ja en la Llei d'urbanisme de Catalunya. En aquell moment no va ser possible: ara es recull. Però encara es recull de manera insuficient. Es fan els plans d'avaluació de la mobilitat generada, però encara les directrius que surten d'aquests plans no són d'obligatori compliment. Si una administració ha de fer un pla urbanístic, una actuació urbanística, fer..., no sé, un equipament –una presó o un hospital o un polígon industrial–, doncs, molt bé, fem l'estudi d'avaluació de la mobilitat generada, i diu: «No, escolti'm, s'ha de fer aquest tal transport públic.» Doncs, la Llei diu que s'han d'incorporar aquestes actuacions però que si s'explica per què no s'incorporen, doncs que no s'incorporin. Per tant, continua encara havent-hi una porta oberta a la no-vinculació de les directrius de mobilitat en els plans urbanístics. És a dir, el pla urbanístic continua sent el que predomina. Ens sembla, per tant, una regulació insuficient.

I la quarta i última qüestió que ens sembla important per la qual, doncs, no compartim al cent per cent la Llei és que ens dona la impressió que encara compliquem més el mapa administratiu de Catalunya, senyor conseller. Perquè aquesta Llei preveu la creació de les directrius nacional de mobilitat, en l'àmbit nacional català –perfecte– i proposa la redacció dels plans directors de mobilitat, en uns àmbits territorials indefinits. Vostè diu: «No, això ho volem fer a semblança de l'Autoritat del Transport Metropolità, de l'àmbit de la regió metropolitana.» Nosaltres diem: «D'acord. Doncs apliquem aquest model de plans directors de mobilitat, i una autoritat encarregada de l'aplicació de les directrius i dels plans de mobilitat en l'àmbit regional: les set regions de Catalunya. I, per tant, fem set plans directors

de mobilitat, set autoritats regionals del transport.» Altrament, estem obrint altra vegada la possibilitat que a Catalunya n'hi hagi 15, 4, 10, i em sembla que complica de nou el mapa administratiu de Catalunya, senyor conseller. Set regions, set plans, set autoritats, i és el que nosaltres hauríem desitjat: set autoritats regionals de la mobilitat, a semblança de la regió metropolitana, com vostès especifiquen.

Bé, això no és possible, sembla; vostès no accepten aquestes esmenes, i, per tant, nosaltres no podem estar al cent per cent d'acord amb aquesta Llei. I ja anunciem el nostre desig que, si un dia tenim una majoria suficient per canviar aquesta Llei, la canviarem en aquests aspectes que estem explicant: en el tema del finançament, en el tema del respecte a l'Entitat Metropolitana del Transport, en el tema de la creació de set autoritats regionals de la mobilitat.

En el procés aquest de complicació del mapa administratiu de Catalunya, i en el procés de diàleg en el tràmit parlamentari de la Llei, hem aconseguit una cosa que per a nosaltres ha sigut molt important. La Llei preveia que, després de les directrius nacionals de mobilitat, l'àmbit nacional, i els plans directors, l'àmbit inconcret, que ja definiran les directrius nacionals, diuen vostès, nosaltres diem set, set regions, després, venien els plans de mobilitat urbana. I la Llei deia, anteriorment, que els plans de mobilitat urbana són d'un municipi, i, excepcionalment, podrien ser, deien abans, de diversos municipis que tinguin una mobilitat més o menys integrada.

Això, afortunadament, s'ha modificat, s'ha arreglat, i ara diu que els plans podran ser d'un municipi o de diversos municipis, en funció de si tenen una mobilitat que estigui relacionada d'uns amb els altres. Ens sembla un avenç important perquè plans de mobilitat urbana no tenen gaire viabilitat.

I aquí, senyor conseller, hi ha una esmena complicada, difícil, però important. Si nosaltres fem plans de mobilitat urbana, i en els plans de mobilitat urbana hem de definir, a part de les infraestructures, els serveis del transport, transport públic –horaris, freqüències, amb quins nuclis es comuniquen–, i tenim que aquests plans no són d'un municipi, sinó que són de diversos municipis, les àrees urbanes de veritat –Terrassa i el seu entorn, Matadepera, etcètera; Girona, Salt, Sarrià..., no sé quin àmbit hauríem d'abraçar..., Quart, molt bé..., doncs, si per fer aquests plans hem de continuar respectant les actuals concessions de transport interurbà, que s'han de respectar per llei, d'acord, però no les retoquem, difícilment podrem fer plans efectius de mobilitat urbana en un territori que sigui aquestes àrees urbanes que no estem definint.

Nosaltres tenim una esmena molt concreta que deia: «Molt bé, en el moment de fer els plans de mobilitat urbana, caldrà revisar les actuals concessions de transport interurbà», perquè segurament el que necessitaríem seria que, en l'àmbit que dictaminéssim que s'ha de fer un pla de mobilitat urbana, en aquest àmbit supramunicipal que nosaltres pensem que són els de la mobilitat real, doncs segurament tot el transport hauria de tenir la classificació de transport urbà. I, per tant, aque-

lles concessions, doncs, que hi ha de Girona a Salt, o de Girona a Sarrià, que dificulten moltíssim l'establiment d'un servei clar de transport públic, doncs podrien quedar molt millorades.

Per tant, plans de mobilitat urbana d'àmbit supramunicipal i determinació que el transport en aquests àmbits sigui transport urbà.

Ja hem comentat que, en el procés de tramitació d'aquesta Llei, s'ha introduït el compromís d'elaborar un projecte de llei de finançament del transport públic. Em sembla una millora substancial, tot i que encara caldrà esperar un any a tenir aquesta llei de finançament del transport públic.

Bé, per tant, el Grup Socialista considera que aquesta Llei és un pas endavant; compartim, excepte en aquests quatre aspectes fonamentals, el contingut de la Llei; ens sembla potser excessivament ambiciosa pel que llavors es concreta –voldria recordar que hi ha més de vint objectius en aquesta Llei; són molts objectius, eh?, per a molt poques coses–, però era una llei necessària i que nosaltres saludem d'una manera positiva.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Voldria comentar, senyor president, per acabar, que, de les esmenes vives que en aquests moments queden, nosaltres desitjaríem que una esmena que comparteixen Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana que fa referència al tema dels peatges a les autopistes i al possible pas d'aquest peatge a una taxa de congestió –que ens sembla que és un tema que es pot estudiar i que està bé, que hi ha una transaccional que sembla que tirarà endavant..., però que en l'esmena transaccional es tingués present, perquè així ho podríem votar nosaltres, que..., es proposa que s'alliberi de peatge el «transport públic» de Catalunya, nosaltres voldríem que concretéssim que fos el «transport públic col·lectiu de viatgers» –«transport públic col·lectiu de viatgers»–, perquè «transport públic» és un concepte molt ample. Si traïem el peatge de les autopistes al «transport públic», potser podríem parlar del transport públic de mercaderies, potser podríem parlar de taxis, potser podríem parlar d'altres coses. A mi m'agradaria que fos «transport públic de viatgers col·lectiu», perquè, si no, altrament, aquesta part concreta final d'aquesta transacció, no la podríem compartir.

Tampoc compartirem una esmena transaccional –i ens abstindrem– del Grup d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió que fa referència a l'estudi d'una nova taxa que gravi l'impacte sobre la mobilitat dels grans espectacles de massa, em sembla que és una esmena interessant, però que no podem compartir.

Dit això, senyor president, hi insisteixo, ho repeteixo, una llei necessària, una llei llargament esperada, llei que ha tirat endavant gràcies al suport de la Conselleria, però també de les entitats de promoció del transport públic, i que nosaltres votarem en gran part, però que tenim quatre aspectes que voldrem modificar quan sigui possible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats... Bé. Nosaltres el que creiem és que aquesta Llei és una llei eminentment filosòfica. (*Rialles.*) I apliquem el principi, que no sé qui el va dir, que «no hi ha res més pràctic que una bona teoria», i, per tant, creiem que aquesta Llei entra en la línia de la bona teoria. Per tant, buscar aquí finançaments, noves relacions de l'Entitat Metropolitana del Transport i altres coses és, jo crec, barrejar llibretes, que això, en fi, ho deia un insigne president de la Generalitat.

No hi ha res més pràctic que una bona teoria, i per tant crec que estem davant d'una llei important. I és important perquè pot significar que hi hagi un tombant, no? Que, a partir d'ara, els estudis de l'impacte que les actuacions urbanístiques o activitats econòmiques tenen sobre la mobilitat es generalitzin: nous polígons industrials, nous grans centres comercials, nous espectacles de lleure, esportius, concentracions, noves infraestructures..., totes, segurament a partir d'ara, no només necessitaran els estudis d'impacte ambiental, sinó els estudis d'impacte sobre la mobilitat. I, per tant, això crec que és important.

Fins ara, aquestes actuacions es feien al marge de les externalitats que en matèria de mobilitat comportaven. I ara, amb aquesta Llei, doncs, s'inicia i es tracta de regular, es tracta de posar a l'opinió pública, doncs, la necessitat i l'obligació de fer estudis de mobilitat.

Com deia abans, es pot fer un paral·lisme amb els estudis d'impacte ambiental. No fa massa anys, demanar estudis d'impacte ambiental podia semblar una extravagància. Avui dia, tothom té clar que els estudis d'impacte ambiental no només són necessaris, sinó que són obligatoris, i tothom ho tracta molt bé, no? Per tant, jo crec que en aquesta Llei, doncs, és important, perquè pot significar que s'instal·li també en l'opinió pública la indefugibilitat que qualsevol actuació o activitat comporti i hagi d'haver-se fet, per a la seva aprovació o regulació, una anàlisi del seu impacte en la mobilitat.

Està molt estudiat que cada any tothom ens desplaçem més, però a més a més hi han més persones que es desplacen més. I a més a més també està estudiat que la velocitat de desplaçament sempre és un pèl més ràpida que l'altre any. És a dir, hi ha un creixement de la mobilitat, ho crec, que sembla descontrolat, que ens posa una preocupació: si aquesta mobilitat serà sostenible, si això té un límit o no té límit i és un creixement que a la llarga, doncs, arribarà al col·lapse.

La pregunta és si aquests increments de mobilitat tenen un límit i tendeixen al col·lapse, sobretot per les externalitats, pels costos socials que provoquen: provoquen accidents, provoquen sorolls, provoquen efecte hivernacle, provoquen destrossa del territori, provoquen una rebaixa de la biodiversitat, provoquen també que afec-

ten els valors immobiliaris, provoquen moltes coses, no? I, per tant, això s'ha de tenir ben comptat, s'ha de fer bé els comptes.

És un fet que a més quilòmetres d'asfalt, a més metres quadrats d'asfalt que fan les administracions, les fàbriques d'automòbils responen amb més producció d'automòbils i els acaben omplint. Això és un fet. Per tant, el que hem de fer és, doncs, trobar els mecanismes de regular, de planificar, de trobar l'equilibri. No hem de ser ingenus, eh? Els automòbils donen una sensació de llibertat, de comoditat, a vegades, de civilitat, que tampoc hem de dir que la gent..., en fi, ara el 99% la farem gran defensora del transport públic, hi ha molta gent que li agrada anar més en cotxe privat que no pas en transport públic. Això no ho evitarem, però sí que s'ha de fer alguna cosa per tal de discriminar positivament el transport públic i trobar un equilibri. I en aquest sentit, doncs, la Llei intentarà regular, intentarà planificar, tractarà de clarificar tot això.

A la Llei hi ha una cosa important sobretot, que es tracta de clarificar les conseqüències de tota índole que té una mobilitat desregulada. S'estableixen, doncs, quin són els paràmetres per mesurar, podríem dir-ne, els costos socials, les externalitats, allò que fem i que té conseqüències sobre els altres en l'àmbit de la mobilitat, i que això crec que es podria mesurar, eh? Mesurar els impactes de soroll, els impactes d'accidentalitat, els impactes d'efecte hivernacle... Tots els impactes es poden mesurar científicament, i, per tant, això té un cost i aquest cost s'ha d'incorporar –s'ha d'incorporar– en els estudis i sobretot s'ha d'incorporar en les inversions.

En aquesta Llei s'estableixen, doncs, instruments de planificació –s'ha de planificar la mobilitat– com són les directrius nacionals de mobilitat, els plans directors de mobilitat, els plans específics i els plans de mobilitat urbana.

Per tant, tornant al començament, nosaltres creiem que aquesta Llei és important perquè inicia un paradigma, no?, inicia una nova mentalitat, inicia una manera nova, a més a més, d'entendre l'urbanisme i d'entendre, doncs, en fi, les actuacions urbanístiques.

Les esmenes que han fet els diversos grups..., n'hi havia moltíssimes que eren, més o menys, les mateixes; perquè és una llei en la qual hi ha participat molt, podríem dir-ho, la societat civil. De fet, gairebé sembla que és una llei d'aquestes, d'una ILP, doncs, que ha estat per l'impuls de moltes associacions, sindicats, etcètera, que aquesta Llei arriba a aquest Parlament. I, per tant, les esmenes que hem aportat els diversos grups, doncs, són moltes vegades esmenes que bàsicament eren les mateixes, no?

En concret, el sentit de les esmenes d'Esquerra Republicana, doncs, han seguit un seguit de principis: primer, que la seguretat viària sempre ha d'estar present, ha de ser un factor. És a dir, els costos de mobilitat..., a més mobilitat, més accidentabilitat. Això és clar i, per tant, això s'ha de tindre present, encara que aquesta Llei, ja dic que no és una llei de seguretat viària, és una altra cosa.

Després, també, la qüestió del transport de mercaderies, amb la qual sempre estem molt preocupats per l'increment de l'utilitari privat, i realment el que s'ha incrementat molt és el tonatge dels camions de mercaderies. Això sí que és un problema molt greu. I les furgonetes i camions realment s'estan incrementant moltíssim, i no sé què passa que el tren o el vaixell no hi competeix, no hi pot competir, no?

Després, la promoció dels sistemes de mobilitat de baix impacte ambiental. Després també assegurar que totes les noves actuacions –urbanístiques o activitats– disposen d'una oferta de transport públic suficient i l'estudi corresponent de mobilitat. Després, compromís efectiu de totes les administracions públiques a concertar polítiques de mobilitat sostenible. I, en fi, la necessitat d'una llei de finançament del transport públic, no? Aquestes són, diguem-ne, les línies; se'ns han acceptat la majoria, i, poc o molt, doncs, tots aquests principis que moltes vegades són comuns, dic, als altres grups, doncs, han estat introduïts a la Llei, ja sigui acceptant o transaccionant esmenes.

És així, doncs, que Esquerra hem arribat amb tres esmenes vives en el Ple, que finalment han estat transaccionades i que, senyor president, m'hi vull referir un instant.

La primera és l'esmena número 20 –i ja s'hi ha referit el senyor Boada amb la 19 d'Iniciativa– que feia referència a la qüestió dels peatges. Aquí a Catalunya estem acostumats que els peatges siguin un instrument financer, un instrument perquè fons de pensions o inversors, doncs, guanyin diners, no? I els peatges..., s'ha de canviar la mentalitat, els peatges han de ser instruments de regulació del trànsit, de regulació del tràfic. Per tant, ha de ser un instrument de racionalitzar la complementarietat del transport públic i del transport privat.

Per tant, en aquest sentit, hem arribat a una transacció en la qual, doncs, s'ha de fer un pla d'ordenació del sistema de peatges. I amb aquest Pla d'ordenació del sistema de peatges, doncs, que es comportin els peatges no com un instrument financer, sinó com un instrument regulador, doncs, també s'inclouï la possibilitat –ja es veurà en el Pla– que el transport públic de superfície estigui eximit del peatge.

Aquí, en fi..., quan es faci aquest Pla ja es veurà si ha de ser transport públic col·lectiu de viatgers o de mercaderies, que també pot ser –que també pot ser. Perquè el que estem dient, senyor Nadal, és un pla d'ordenació i de racionalitat del sistema de peatges. Vostès, alguna vegada han dit que volien posar peatges, per exemple, als camions a l'Eix Transversal, no? Bé. Entén...? Vull dir que... (*remor de veus*), en fi, és un tema que..., ja ho veurem, ja es dirà, eh?, ja es veurà. És a dir, quan es planifiqui i es tingui present que es vol que els peatges siguin una racionalitat de l'ús del transport públic i de l'ús del privat, aleshores ja es veurà si s'ha de posar peatge, si no s'ha de posar, en quin s'ha de posar i en quins no se n'ha de posar.

Després, l'altra transaccional que hem fet és la nostra esmena número 25, que..., bé, ja ho ha dit el senyor conseller, per garantir que, en fi, les actuacions de més de 25 milions d'euros no s'escapin de l'obligació de fer

estudis de mobilitat. (*Remor de veus*.) En fi, aquesta esmena, doncs, també ha estat transaccionada i l'acceptem.

I finalment hi ha una esmena que és pròpia d'Esquerra Republicana, que no havia presentat cap altre grup, i la vull explicar una mica. I és que la mateixa Llei té cura de definir i, sobretot, parar èmfasi en què vol dir els costos socials. (*Remor de veus*.) És a dir, què vol dir «les externalitats», no? I és un fet que els espectacles públics massius, ja siguin puntuals o periòdics, indueixen sobre els seus ambients i els seus entorns un impacte de mobilitat que té uns costos socials i que aquests costos socials, que estan ben definits i que es poden parametritzar, han d'estar ben definits i ben regulats. No pot ser que per atendre espectacles col·lectius, una ciutat hagi de fer un esforç en transport públic i que el paguem entre tots, i no hi hagi responsabilitat pels mateixos que organitzen aquests espectacles o per la gent que va a aquests espectacles.

Per tant, a mi em sembla que és una cosa absolutament racional, que quan hi ha espectacles públics massius que provoquen congestió, que provoquen molèsties, que provoquen soroll, que provoquen un ús del transport públic superior i del transport privat, això es quantifiqui i això, doncs, es tingui en compte, eh?, i, per tant, aquesta possible taxa, doncs, és una cosa, crec, a estudiar, evidentment s'han d'estudiar les coses ben estudiades, eh?, s'han de comptar les coses ben comptades, però ara, tal com està la situació, les coses no estan ben comptades, i, per tant, no pot ser que els espectacles públics massius, doncs, generen unes externalitats que no se'n fa càrrec ningú, jo crec que això és de justícia que, en fi, es continuï comptant. I són aquestes, les esmenes que volia presentar.

Bé, finalment, doncs, per dir que nosaltres, com deia abans..., aquesta Llei, per nosaltres, és una llei, bàsicament, de principis, creiem que estableix un principi que caldrà que els governs apliquin aquests principis, i, per tant, en aquest sentit, doncs, nosaltres estem satisfets de com ha quedat, evidentment no al cent per cent, perquè sempre s'hi poden posar coses, i només em resta donar les gràcies, doncs, als meus companys de ponència, el senyor Micaló, el senyor Nadal, el senyor Boada, la senyora Bet Font, la senyora Dolors Montserrat, i, també, doncs, al lletrat senyor Xavier Muro, doncs, per la capacitat, a vegades, d'arribar a una síntesi entre el garbuix de propostes i de possibilitats en les esmenes que tenia cada u.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies. Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, honorable conseller, el Grup Parlamentari Popular hem presentat trenta sis esmenes amb la voluntat de millorar el Projecte de llei de mobilitat. Hem arribat en el dia d'avui amb tres esmenes, perquè la res-

ta, les altres trenta-tres, i des d'aquí vull agrair ja, al principi de la meua intervenció..., han estat acceptades i algunes transaccionades, i algunes transaccionades també amb d'altres grups parlamentaris, per la qual cosa, doncs, agraeixo enormement l'esforç que entre tots hem fet per tal que aquesta voluntat de millorar el Projecte, doncs, en gran mesura hagi estat per les esmenes del Grup Parlamentari Popular.

Arribo, doncs..., que queden tres esmenes. L'esmena número 26, senyor president, anuncio que la retiro, perquè aquesta esmena ha estat transaccionada dintre, diguéssim, del mateix Projecte de Llei, i, per tant, no tindria sentit que avui la mantingués. I, evidentment, agrair, tenint en compte que les esmenes número 27 i 28, doncs, que fan referència a les addicionals..., el Grup de Convergència i Unió, i en aquest cas, doncs, l'il·lustre diputat senyor Micaló, m'ha anunciat que m'acceptava les esmenes. Dit això, senyor president, doncs, el Grup Parlamentari Popular arribem en aquest Ple amb pràcticament la totalitat de totes les esmenes acceptades pel Grup de la majoria.

El Ple del Parlament de Catalunya avui aprovarà la Llei de mobilitat de Catalunya, i la temptació, i fa pocs moments he escoltat l'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana que també ho comentava, és dir que serà, aquesta Llei, la que regularà tot el que concerneixi la mobilitat de les persones i les mercaderies, però jo, personalment, voldria que, en comptes de dir «regularà», que ho dic jo mateixa, doncs, digués «contribuirà a millorar la qualitat i la seguretat del nostre transport dins d'uns paràmetres», o «contribuirà a millorar la qualitat i la seguretat dins d'uns paràmetres» que podríem dir-ne racionals, equilibrats i que contemplaran un creixement del transport de forma sostenible, ecològica i, evidentment, respectant la qualitat del medi ambient i l'entorn on es desenvoluparan els plans *a posteriori*.

Per això no podem fer una llei, o no podíem fer una Llei, que signifiqués només el desenvolupament del que coneixem avui com a capacitat de mobilitat de les persones i de les mercaderies a Catalunya. Hem d'anar, hàviem d'anar, cap a sistemes més imaginatius, els que contemplin les mancances que hem viscut fins ara, incloses les que prevèiem que demà..., o les que patim constantment a les nostres vides.

És cert que hem tardat anys a fer aquesta Llei, però jo diria avui que és una llei molt important, i és una llei molt important perquè vivim en uns moments en què el temps, les mateixes mobilitats de les persones, però també de les mateixes mercaderies, s'han incrementat de tal manera –de tal manera– que feien necessària la Llei, i ha sortit en un moment que era el moment puntual i crucial. Podem discutir si podia haver sigut fa cinc anys endarrere o es podia haver fet tres anys endarrere. Jo crec que no, jo crec que ha vingut en un bon moment, en el qual la logística, com recordava el diputat senyor Joan Boada, doncs, té una importància cabdal, que no tenia fa cinc anys endarrere, però que en aquests últims anys la logística dintre del món del transport i de les mercaderies s'ha incrementat de tal manera que els hàbits han canviat enormement. És quan crec que aquesta Llei havia d'estar sobre la taula, i permeti'm,

conseller, que li agraeixi, doncs, que l'hàgim pogut veure ara, i, fins i tot, li vull agrair el que vostè ha dit, perquè m'ha agradat, quan vostè comentava que dins de pocs mesos –em sembla recordar que ha dit, m'ho he anotat i tot, tres mesos–..., que l'Observatori Català de Mobilitat vostè el posaria, doncs, ja en marxa, i aquesta és una bona notícia dintre d'altres, que dintre del mateix desplegament de la Llei vostè ens ha anat anunciant, però crec que l'Observatori Català de Mobilitat, que, després que la Llei, doncs, ja estigui pràcticament en marxa..., tres mesos vista tinguem aquest Observatori de Mobilitat, ens ajudarà moltíssim a aquesta mateixa mobilitat i a aquest estudi permanent que necessitem de la mobilitat de totes les coses, mercaderies, transport i les persones.

Els projectes que ens afecten, o la forma de vida del ciutadà, jo crec que han de tenir necessàriament l'ull posat a trenta anys vista. És evident que tot canvia tan rapidíssimament que allò que penses a deu anys vista o a vint anys vista, amb cinc, sis anys se't pot haver canviat. Per aquí vam insistir molt en el factor dels terminis i del temps, perquè jo argumentava que, doncs, vuit anys, moltes vegades, és massa temps i que es necessita menys espai, menys espai de temps, per reaccionar a l'avenç que estem fent tots plegats.

Legislar significa solucionar els problemes del present i preveure els del futur. A l'hora de fer les lleis és imprescindible conèixer la seva repercussió en el territori i en la forma de vida dels seus ciutadans. Quan es legisla, i evidentment des del Parlament, hem de ser conscients que alguna cosa pot canviar en els nostres hàbits de vida, i avui estem parlant d'alguns de molt importants.

Per això avui es parla de creixement i parlem continuament del creixement sostenible com una eina imprescindible en qualsevol projecte. Pensar en el futur a mitjà o a llarg termini, pensar en la conservació del medi ambient, pensar en la utilització d'energies no contaminants, és ara, més que mai, una obligació dels que tenen o tenim responsabilitats davant la societat, i crec que aquesta Llei ho recull molt bé.

Però també hem de pensar en la capacitat global de mobilitat de persones i mercaderies, de totes les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies, per la qual cosa el nostre Grup, doncs, hi ha insistit, en les noves tecnologies, tant per al transport físic, la millora dels vehicles –avui dia ja veiem uns vehicles preparats, doncs, ecològics, evidentment–, o com, fins i tot, anem veient com en totes les empreses, tant de transport públic com de transport privat per al transport de les mercaderies i de les persones, cada cop més s'estan certificant les seves qualitats, no solament amb les ISO, les 9.000, sinó, fins i tot, amb les ISO 14.000, i això indica, no?, aquesta preocupació de forma permanent d'utilitzar les noves tecnologies per a bé de tota la societat.

És evident que també la regulació en els nuclis urbans que hem vist, com el creixement demogràfic i del parc de vehicles, trencava la relació vehicle - entorn urbà, i això tots coneixem que ha succeït i està succeint en molts indrets. Tenim, doncs, l'oportunitat de posar les bases per aconseguir que el ciutadà de Catalunya, mi-

l·lor dit, tots els ciutadans, sense diferència de l·loc, prenguin consciència que l·ús indiscriminat del cotxe particular pot acabar a curt termini amb la seva finalitat, que és la d·un transport còmode i ràpid en ocasions. D·aquí que una de les finalitats d·aquesta Llei sigui la d·educar..., o educar els ciutadans sobre les necessitats d·utilitzar, cada cop més, el transport públic de viatgers en totes les seves variants o vessants.

Hem de crear des del Parlament de Catalunya, i avui és el dia, la consciència col·lectiva de l·ús del transport públic, i aquesta Llei ho fa possible. Hem assistit últimament a diferents iniciatives en aquest àmbit: la targeta combinada per a la utilització de diferents mitjans per desplaçar-se pels nuclis urbans; el fet que s·incrementi, també, el nombre de ciutadans que agafen el metro a Barcelona i altres mitjans públics, com puguin ser els trens de rodalies en les poblacions que envolten la capital catalana; augmenta, evidentment, com estem veient, el nombre de viatgers de forma espectacular a través dels mitjans públics, en aquest cas, doncs, dels trens, i augmenta, també..., i anem veient, com augmenta, doncs, el nombre de viatgers, com augmenta també la consciència ciutadana en aquest sentit.

Això podria ser un exemple del que es contempla a la Llei com a solucions imaginatives per a aquest transport de persones, però també ho és construir aparcaments dissuasius en els grans nuclis urbans o afavorir l·ús d·altres tipus de vehicles, les motos i les bicicletes, en un cas per la seva capacitat de mobilitat en nuclis urbans densos, i la bici perquè és un vehicle evidentment sense contaminació, i aquestes també han de tenir aparcaments adients i segurs a prop de les parades del transport públic per afavorir, alhora, doncs, el seu mateix ús dintre d·aquesta mobilitat.

Voldria, no obstant, incidir en dos punts essencials d·aquesta Llei: la necessitat que una de les prioritats a l·hora de desenvolupar els plans directors de mobilitat sigui la de garantir plenament l·accessibilitat als llocs de treball, a les residències, als punts d·interès cultural, social, sanitari, primordial. Tots sabem les mancances, com hem patit, i en aquest Parlament n·hem parlat moltes vegades, la dificultat que hi ha hagut, moltes vegades, moltes, moltíssimes, dels ciutadans..., el seu accés als hospitals comarcals, com hi fèiem possible un accés fàcil des de les mateixes comarques, no?..., formatiu i, fins i tot, també, el lúdic.

I, evidentment, jo crec que recull, i crec que hi hem de ser sensibles, doncs, també, la mobilitat de totes les persones amb mobilitat reduïda. Crec que és importantíssima la cura..., i com recull també la Llei aquesta qüestió.

L·altre punt és l·equilibri territorial a Catalunya, que ha de contemplar qualsevol llei, evidentment, que aprovi el Parlament. Catalunya és més que Barcelona i la seva conurbació; Catalunya arriba, fins i tot, des de Caldes de Bohí fins a les Cases d·Alcanar, per dir dos llocs que tots coneixem, i la Llei ha de tenir en compte les persones que viuen allà i que necessiten una xarxa de transport de persones i de mercaderies que els doni la qualitat de vida de què són mereixedores.

Tots hem viscut fins ara els polígons industrials, com, urbanísticament, els polígons industrials s·han desenvolupat prop de casa nostra, però els accessos han sigut i són, avui per avui, nefastos. No es pot suportar el trànsit, els sorolls del mateix desplaçament d·un lloc cap a l·altre, en aquests mateixos polígons. Hi manca, evidentment, en aquests polígons industrials, la facilitat de transport per a les persones que hi treballen, en els polígons, però per allò que li deia, la logística en la qual..., avui per avui es desenvolupa majoritàriament per la carretera, amb una logística que, en lloc de ser majoritàriament utilitzada per vehicles de gran tonatge, que ho és..., però que una gran majoria, degut al fet que el comerç de barri cada vegada s·ha anat incrementant més, els *just in time* que s·estan elaborant..., anem veient com hi han unes mobilitats creixents de petits vehicles, que ja no ho són tant, però que són de tres tones i mitja, sis tones o vuit tones, que, evidentment, comporten o multipliquen el nombre, doncs, de viatges des d·aquests polígons industrials cap als seus llocs de destí, amb unes carreteres petites, encongides, amb uns sorolls i amb un trànsit que, sincerament, no es pot suportar.

Europa ens diu i ens marca que per carretera creixerem un 40% en el trànsit de vehicles pesants i de tot tipus que utilitzarem, doncs, entre logística i entre d·altres mobilitats. Per tant, si hem de pensar que hem de créixer aquest 40% i que hi creixerem amb una rapidesa enorme, és evident que aquesta Llei ha de recollir aquests problemes. El conseller sap que, en part, em refereixo una mica a uns polígons industrials de la zona del Penedès, conseller. La qualitat de vida de la gent de pagès i de la gent d·alguns pobles ha desaparegut, i ha desaparegut perquè la infraestructura viària és petita, és la mateixa infraestructura viària de l·any 1932. No s·hi ha fet cap millora, conseller; li dic amb tota la sinceritat del món. I la qualitat de vida de les persones que s·hi han de desplaçar pel propi treball, de les persones amb mobilitat reduïda que es desplacen a aquests polígons industrials i de les persones que hem viscut tota la vida a la pagesia..., fins i tot amb aquell mitjà de transport que és el tractor, que ha d·apropar la verema a les indústries que accepten la verema, conseller, se·ls fa molt difícil poder circular per aquestes contrades.

Jo espero i desitjo que aquesta Llei que avui, evidentment, aprovarem i en la qual vostè sap molt bé que compta amb el suport del Partit Popular, doncs, el desplegament d·aquesta Llei reculli totes aquestes inquietuds; inquietuds que moltes d·elles estan a la Llei, que han vingut donades per tantes institucions de fora d·aquesta casa, de fora del mateix Govern de la Generalitat, que són, si més no, els ciutadans, els usuaris, preocupats per millorar aquesta qualitat de vida que crec que recull la Llei.

Per tots els criteris que he comentat abans, el nostre Grup Parlamentari dona suport a la Llei, agraïnt, evidentment, la col·laboració de tots els ponents, agraïnt de forma especial al senyor Micaló que hagi permès..., que l·hagi convençut i pràcticament, doncs, hi hagin totes les esmenes acceptades del Grup Parlamentari Popular; i, evidentment, del senyor Xavier Muro, el senyor lle-

trat, que, la veritat, sempre està amb tots nosaltres, molt assequible, i hem treballat molt bé.

Per tant, senyor president, moltíssimes gràcies; gràcies a tots vostès, i el nostre suport.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo pujo per fer el posicionament i el torn en contra en nom del Grup de Convergència i Unió, i puc dir-los que ho faig molta satisfacció, i ho faig amb molta satisfacció per dos motius. Un, perquè –i s'ha dit abans, s'han dit diversos adjectius– s'aprova una llei important; s'ha dit «important», s'ha dit «positiva», s'ha dit «ambiciosa», jo hi afegeixo «moderna, avançada», i llàstima que ara el senyor Boada no em pugui escoltar, perquè jo li preguntaria vejam si en coneix alguna altra a Europa, de llei d'aquest tipus. (*Veus de fons.*) I, per una altra banda, doncs, també molt satisfet per aquest consens de què tant s'ha parlat, perquè entenem que en una llei important és necessari buscar aquest consens.

Deixin-me dir-los, abans d'entrar en el text de la Llei..., perquè s'han fet algunes referències, i em sap greu, doncs, que no hi sigui el senyor Boada, com he dit, però per dir-li que el Pla director d'infraestructures destina 7.200 milions d'euros al transport públic. Aquí hi ha hagut unes paraules, des de la tribuna, dient que no s'invertia res en transport públic. Són 7.200 milions, i, per la seva tranquil·litat, li diria jo, senyor Nadal, que pràcticament el 60% d'aquestes infraestructures estan ja començant a marxar.

Però, bé, jo no m'estenc més en aquests detalls, vull dir, per replicar algunes afirmacions que s'han fet des d'aquí a la tribuna, ni tampoc no em vull estendre més ja en la Llei; ho ha fet molt bé el senyor conseller, l'honorable conseller, i tots els ponents. Per tant, doncs, podríem estalviar una mica de temps en aquest Ple tan ampli per..., no cal repetir, diguem-ne, totes les característiques positives que té aquesta Llei.

Voldria, sí, destacar el consens, com he fet: de pràcticament dues-centes esmenes, en queden ara, en aquests moments, disset de vives, però, tenint en compte que, d'aquestes disset, n'hi han set que pràcticament són la mateixa, podríem dir, doncs, que les úniques que es posaran a votació, pràcticament, seran deu.

Jo ja avanço, senyor president, doncs, que donarem suport a l'esmena número 4, del Partit del Socialistes, i la 27 i 28, tal com ha dit la senyora Dolors Montserrat, del Grup Popular. I també faig entrega de les transaccions signades amb la número 1, d'Iniciativa; la 19 i la 20, d'Esquerra Republicana, que a última hora s'hi ha fet un afegitó i que m'agradaria, doncs, llegir, en què diu: «transport públic col·lectiu de passatgers de superfície». Crec que és important, aquesta nova esmena que s'hi ha afegit, perquè pugui ser votada per tots els grups. Per tant, senyor president, també li faig entrega

de la transacció amb la número 25, d'Esquerra Republicana, i també amb la número 29. I dir que, a la resta d'esmenes que queden vives, el nostre Grup hi votarà en contra.

Nosaltres, amb el Grup d'Iniciativa hem arribat molt a prop de l'entesa, no hem acabat d'arribar ben bé a una entesa, però, vaja, li queden tres esmenes vives. En una, no ha volgut acceptar la transacció que hem fet amb el Grup d'Esquerra Republicana, en què nosaltres diem, doncs, que, amb l'estudi d'evolució de mobilitat, n'hi ha prou per poder tirar endavant els plans urbanístics; ells ja demanen el pla de mobilitat. Quant a la 22, que també els queda viva, entenem el nostre Grup que aquest no és el lloc..., la Llei, no és l'instrument jurídic adequat per recollir el plantejament aquest de reforma de la Llei de bases reguladores de règim local. I, quant a la 23, nosaltres també ens remetem –com també ens hi remetem en la número 3 i en algunes altres del Grup dels Socialistes– que ja hi ha una disposició addicional, concretament la vuitena, que ens porta aquesta Llei a aquesta Llei de finançament de què també s'ha parlat aquí.

Quant al Grup del PSC, sembla, a simple vista, doncs, que hi pugui haver més diferències, però, com he dit abans, hi han set esmenes que pràcticament són la mateixa. I és la mateixa en què el Grup Socialista demana la paraula «autoritat regional» per posar-hi «regions», i, al nostre entendre, per nosaltres, les directrius nacionals de mobilitat ja diran quins són els àmbits. I, per tant, hem fet una proposta de transacció de dir, en comptes de «regional», «territorial», però no ens hem posat d'acord, i, per tant, doncs, queden tota aquesta sèrie d'esmenes vives. I, igualment que a la 3, jo diria, doncs, que a la 7 –la 7 és pràcticament el mateix–, ens remetem a la Llei de finançament.

I també voldria fer un esment de la 17, 18 i 24 i 33. A la 17, nosaltres no hi podem donar suport, perquè entenem, doncs, que no és objecte d'una llei regular les concessions, i, per tant, nosaltres no acceptem aquesta esmena, a més a més que el Govern ja ha fet fa pocs dies un decret, un decret nou, sobre regulacions de concessions.

Quant a la 18, que voldrien redefinir, diguem-ne, la Llei de l'Entitat Metropolitana del Transport, també entenem que ens hauríem de remetre a la Llei de l'Entitat Metropolitana del Transport, i no posar-la en la Llei de mobilitat. Aquest és el nostre parer, no?

I, quant a poder retirar la disposició transitòria que ens demanava, entenem que fins que no siguin definits, no s'arribi a les directrius nacionals de mobilitat i no siguin definits tots aquests àmbits, aquesta disposició addicional transitòria hi ha de ser, i, per tant, no podem retirar-la. I, per tant, doncs, no podem donar suport o no podem acceptar la seva esmena.

I per últim, l'última que hi ha, doncs, és el títol de la Llei, no? Clar, entenem que l'objecte de la Llei no és fomentar la mobilitat, sinó que és planificar-la i regular-la. Clar, diu: «La Llei és de mobilitat sostenible.» Entenem nosaltres que el concepte sostenible ja va implícit i que, per tant, no cal posar-lo en el títol de la Llei.

Bé, aquestes són les esmenes que quedarien vives. Com poden veure, doncs, el consens, pràcticament, ha sigut total. I a mi..., ja només per acabar, voldria acabar donant les gràcies al servei tècnic de la Conselleria, especialment al senyor Lluís Angosto i al director general —el senyor Lluís Angosto, que avui ens acompanya—; com no?, als serveis de la cambra, especialment, al senyor Xavier Muro, perquè, doncs, amb aquest clima de treball que hem hagut de tirar endavant enmig d'una campanya electoral, hem hagut de fer molts equilibris i, com deia el senyor Bonet, moltes, moltes transaccions i moltes discussions per poder arribar als textos, de tantes esmenes vives com hi havia, i com no?, doncs, a la resta de companys ponents: a la senyora Dolors Montserrat, al senyor Bonet, al senyor Nadal, al senyor Boada —que no hi és—, però també voldria, més que al senyor Boada, doncs, agrair-li-ho a la senyora Bet Font, que per motius de salut avui no pot ser entre nosaltres, i espero que estigui molt contenta amb l'aprovació de la Llei i que ben aviat pugui ser aquí.

Res més, senyores i senyors diputats, i només felicitar-nos una vegada més, doncs, per aquesta Llei tan important per a nosaltres.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Comencem ara ja les votacions per a les esmenes que queden vives del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que són la 16, la 22 i la 23.

Comença la votació... *(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)* Perdó, es para la votació. Sí, senyor...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Votació separada de la 23, si us plau.

El president

Molt bé.

Comencem votant la 23.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.

A continuació, la 16 i la 22.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 78 en contra i 48 abstencions.

De les que queden vives del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, farem dues votacions: la 4 per separat, i la resta. Posem ara a votació... *(Veus de fons. El Sr. Bargalló Valls demana per parlar.)* Sí? Perdó... Hi ha més peticions de votacions separades.

El Sr. Bargalló Valls

La 4 per un cantó, la 17 en una segona votació, i la resta.

El president

D'acord.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies.

El president

Alguna petició més? *(Pausa.)*

Sotmetem a votació l'esmena número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 114 vots a favor, 11 en contra i 4 abstencions.

A continuació, l'esmena número 17.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 66 en contra i 16 abstencions.

A continuació, les esmenes números 3, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 15, 18, 24 i 33.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 77 en contra i 4 abstencions.

Del Grup Popular, posem a votació les esmenes 27 i 28.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 126 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació, l'esmena transaccional sustentada sobre l'esmena número 29.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 82 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.

I ara les transaccionals que se sustenten sobre la 19 i la 20, i la 1, votades conjuntament.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A continuació, la transaccional sustentada sobre l'esmena número 25.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació, posem a votació el text del Dictamen, amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Projecte de llei de mutualitats de previsió social (tram. 200-00081/06)

A continuació, tractem el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mutualitats de previsió social. Té la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Homs per fer-ne la presentació.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i els senyors diputats que ens permetin començar aquest debat.

(Pausa.)

Senyor conseller, pot pujar a la tribuna d'oradors. I ara ja pot començar. Té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui debatrem en aquesta cambra el Projecte de llei de mutualitats de previsió social.

El Govern ha portat aquest Projecte de llei en aquesta cambra fonamentalment per plantejar una revisió del marc legal que regula les mutualitats de previsió social per tal que aquest sector pugui afrontar amb més eficiència i més eficàcia els reptes que té plantejats de cara, doncs, al futur.

Penso que és oportú fer una petita referència a la importància del sector, en aquests moments, assegurador i de mutualitats de previsió social a Catalunya. En el nostre país, avui es recapta el 22,7% del total de les primes, percentatge que s'eleva al 27,2% si parlem estrictament de primes d'assegurança de vida. Aquestes primes d'assegurança de vida són les que han tingut en els deu últims anys un creixement molt important. En deu anys s'ha incrementat, aquest volum de gestió, un 723%, en el període que va del 1990 al 2001; la mitjana de les primes del sector assegurador, en aquests deu anys, ha crescut un 325%, i, pel que fa estrictament a assegurances de vida, un 723%. Perquè vostès tinguin la dimensió de l'expansió i el creixement que té aquesta activitat.

Així mateix, al voltant del 23% de les entitats avui asseguradores de tot l'Estat tenen la seu social a Catalunya. Aquesta importància queda més destacada si veiem que en termes de PIB el pes que té l'economia de Catalunya està entorn del 20% i, en canvi, en el conjunt de l'activitat de les entitats asseguradores, estem parlant d'un 23%.

Avui a Catalunya hi tenim 157 mútues de previsió social. Aquest és l'escenari a què la Llei que vostès han regulat i han debatut, i que acabarem de discutir i de debatre, doncs, va destinada; 157 mútues, de les quals 150 són de previsió social, i que aquestes soles representen el 35,7% de totes les mutualitats de previsió social que existeixen a l'Estat espanyol. Per tant, estan vostès regulant un àmbit d'activitat que pesa el 35,7% de tota aquesta activitat en el conjunt de l'Estat Espanyol: 157 mutualitats de previsió social.

Voldria donar-los també una referència, doncs, de les característiques d'aquest sector a Catalunya, el sector

de mutualitats de previsió social catalanes. Es troben avui davant d'un sector realment molt heterogeni. Les trenta entitats més grans suposen el 95% de tota l'activitat i de totes les primes que es paguen en aquest sector: trenta mutualitats de previsió social, 95% del pes del conjunt del sector. Hi ha, doncs, moltes i moltes entitats petites, vinculades algunes d'elles a determinades comarques, poc importants des de la perspectiva econòmica, probablement, però extraordinàriament importants des de la perspectiva de l'interès i de l'activitat que presten en un municipi, en una comarca o en un col·lectiu sectorial determinat.

S'ha de tenir en compte aquesta realitat. I aquesta Llei va destinada a potenciar aquesta realitat i a ajudar-les per tal que l'esperit mutualista i la voluntat de tirar endavant aquests projectes mutus es pugui consolidar i potenciar en els propers anys.

D'aquest sector, a Catalunya, el 60% de les primes són d'assistència sanitària, o prestacions per malaltia, i el 40% restant són prestacions diverses. Per tant, d'aquestes 157 mutualitats de previsió social, de les quals 30 són quasi el 95%, el 60% va destinat a cobrir prestacions en l'àmbit sanitari.

El Govern considera necessari revisar el marc legal, i per això ha portat aquesta Llei en aquest Parlament. Amb quina finalitat? Bàsicament perquè entenem que cal una revisió, perquè al llarg dels últims dotze anys han passat moltes coses en aquest sector que requereixen que aquesta cambra revisi el marc legal per posar les bases d'un creixement i d'una expansió futura.

Una de les coses importants que ha passat en els últims dotze anys, que ens porten a revisar aquesta Llei —aquesta Llei, doncs, es va fer..., és la Llei 28 de l'any 1991—, una de les realitats que ha portat a revisar-la, és que entremig hi va haver una nova llei en l'àmbit de l'Estat, una llei que es va aprovar l'any 95, posterior a l'última que es va discutir i aprovar en aquest Parlament, que requereix una necessària adaptació pensant en el futur. Però, també, no menys importants són els canvis legislatius produïts, també, a nivell de la Unió Europea, que han influït en les normes estatals, ben segur que sí, i tot el que està en aquests moments generant processos importants, de transformació i d'avenços en el mercat, en el mercat intern i en el context del mercat únic europeu, dintre de l'activitat del sector assegurador.

Està creixent la competència fortament, de les entitats, i, en aquest sentit estan també apareixent nous productes, com, per exemple, per esmentar-ne un, els *unilink*, o, per exemple, noves expectatives de productes i d'activitats, com poden ser l'assegurança de dependència, o, per exemple, tota la dinàmica de l'exteriorització dels compromisos per a pensions a les empreses, o, més recentment, per exemple, els plans de previsió d'assegurances, els PPA.

Tot això està convulsant el sector en aquests moments i, molt especialment, l'activitat que es presta en l'àmbit de l'assegurança de vida, en què, com els he dit abans, està tenint un creixement molt important: més d'un set-cents i escaig per cent d'increment en els últims deu anys.

Avui hi han algunes dificultats en el sector de les mutualitats, que no els permeten, a aquestes entitats, competir en règim d'igualtat en aquest mercat assegurador. Avui hi han dificultats, que les podríem, per exemple, simplement esmentar; no les puc esmentar totes elles, però, per exemple, avui es requereixen, per poder, doncs, innovar, per poder treure nous productes, per poder tenir les autoritzacions administratives necessàries per impulsar noves activitats, es requereixen uns procediments, que són, en aquest sentit, diferents als que tenen les companyies d'assegurances, i que generen uns límits i uns processos de ralentiment de la resposta de les entitats enfront de les demandes del mercat.

Avui, en aquests moments, les mutualitats no poden assegurar tots els riscos; les mutualitats de previsió social no poden assegurar tots els riscos. I les companyies d'assegurances, sí. Això ens ve marcat, bàsicament, per la normativa bàsica estatal. I tampoc poden, tampoc, doncs, fer totes les prestacions que voldrien; tampoc poden, avui, les mutualitats. Tenen limitacions quantitatives importants, que ens vénen de la Llei bàsica estatal. I això, doncs, minva, limita, condiona les relacions de competitivitat d'aquestes entitats en l'àmbit del sector assegurador; les limita, les condiona.

Però, en canvi, la Llei estatal, la Llei bàsica, la normativa estatal, que es va fer posteriorment a la Llei que el Parlament va aprovar l'any 91, ens permet una porta, una via, per poder actualitzar, per poder desenvolupar el marc legislatiu, i poder, doncs, en aquest sentit, superar les resistències dels límits; per poder, doncs, en aquests moments, obrir procediments que permetin actualitzar riscos i fer cobertures en el mateix nivell de prestacions que fan les companyies d'assegurances. Però s'ha de legislar, s'ha de desplegar la normativa bàsica.

En definitiva, el Govern ha cregut oportú portar en aquesta cambra, perquè la Llei ja porta dotze anys, la que avui està en vigor, perquè el mercat ha tingut importants transformacions en el marc normatiu en el context de la Unió Europea i en l'àmbit de l'Estat; perquè el sector ha d'afrontar amb molta més resistència les dinàmiques de competitivitat i, per tant, requereix un marc molt més adequat per poder afrontar el futur, i perquè ens sembla que també, en alguns aspectes puntuals, doncs, cal també adaptar i modernitzar la norma per posar bases de funcionament i marcs de comportament, doncs, més útils, més efectius, més sòlids, més estables, de cara als propers anys.

I què hem proposat? Què ha proposat el Govern? Què ha portat el Govern en aquesta cambra, a discutir i a contrastar amb tots vostès, i, si ho creuen convenient, que quedi, definitivament, doncs, aprovat per al futur d'aquesta activitat, d'aquest sector?

La primera qüestió és l'àmbit competencial, l'àmbit competencial que bàsicament se centra en el domicili social de l'entitat, com a criteri bàsic de determinació de l'autoritat de supervisió. Un tema central, nuclear. I aquí ens hem fonamentat en els criteris que, doncs, emergeixen de les normes avui interpretades pel mateix Tribunal Constitucional, que manifesta i reconeix la capacitat de competència que té la Generalitat en aquesta

matèria. I recollim els criteris, doncs, en aquest sentit, en l'article primer de la Llei, que defineix claríssimament l'àmbit, diguem-ne, i el domicili social de l'activitat principal a Catalunya com el primer referent per definir la principal funció de supervisió que té la Generalitat en l'activitat de les mutualitats de previsió social. Per tant, el domicili social i l'activitat principal a Catalunya serà el referent per identificar de qui és la responsabilitat de l'òrgan supervisor en aquestes entitats.

Hi ha també una disposició final, important, en l'àmbit competencial, que estén la possibilitat que el Govern de la Generalitat i aquesta cambra despleguin en un futur, doncs, les seves competències estatutàries en àmbits com podrien ser la regulació de les funcions estatutàries de les mútues d'assegurances, societats, diguem-ne, que facin plans i fons de pensions o societats gestores d'aquests plans i fons de gestió. Jo crec que aquí s'obre un nou àmbit de responsabilitat competencial que es desplegarà i es desenvoluparà en un futur.

També, en un altre àmbit i una altra línia, diguem-ne, de reflexió, la Llei ens porta en aquests moments a considerar, doncs, com poder obrir la possibilitat de potenciar les mutualitats en el mercat implantant una nova modalitat de mútues de previsió social, en què hi hagi una figura avui molt més desenvolupada que sigui el soci protector; soci protector per potenciar les mútues, per poder gestionar estalvi col·lectiu de petites empreses, i poder donar viabilitat a Catalunya a la implantació de petites, diguem-ne, estratègies sectorials, però importants, a través de mútues de previsió social, per poder, a través de la participació de mutualistes i la participació de socis participants, que puguin tenir la responsabilitat de soci protector, donar viabilitat a una modalitat de mutualitat de previsió social que tingui per finalitat cobrir estalvi col·lectiu en el sector de les petites i mitjanes empreses i en determinats sectors professionals a Catalunya.

El president

Senyor conseller, hauria d'anar acabant...

El conseller d'Economia i Finances

Vaig acabant, president. Aquesta Llei obre aquest, diguem-ne, desplegament i aquesta capacitat de regulació. Avui, la Llei ens permet una adaptació, amb molts canvis —no m'hi puc estendre; vostès ho coneixen—, i es dóna, en aquest sentit, doncs, resposta a tota una sèrie de plantejaments, en la via de poder, per exemple, obrir molt més la capacitat de les mutualitats perquè puguin signar convenis de distribució amb entitats asseguradores, o per, també, per exemple, a través de molts mediadors, poder aprofundir les relacions i les sinergies amb els mediadors, per poder, doncs, competir en un mercat amb més col·laboració amb altres professionals.

Per altra banda, s'obre una altra última qüestió, que és una nova via fiscal d'estímul de les aportacions que puguin fer els ciutadans en aquestes entitats de previsió social. La Llei obre el compromís que en les lleis de pressupostos s'establiran els incentius fiscals a les aportacions que facin els mutualistes a les mutualitats de

previsió social quan aquestes cobreixin, doncs, prestacions vinculades a la sanitat o als serveis de dependència. Aquí se'n obre una possibilitat de potenciar amb càrrec al tram autonòmic de l'IRPF aquestes institucions de cobertura de prestacions en l'àmbit complementari i, doncs, desplegar molt més en el territori les seves funcions.

Tinguem en compte que avui a Catalunya les mutualitats de previsió social donen servei a un milió i mig de ciutadans de Catalunya i els donen prestació complementària, i el que entenem que cal és consolidar aquestes entitats que són sense ànim de lucre, són institucions sense ànim de lucre, i que amb l'esperit mutualista pot desenvolupar-se molt més, i aquesta Llei ens permet aquesta via.

Acabo, president, recordant, tan sols, a la cambra, doncs, que, amb tots els canvis i amb totes les modificacions que s'incorporen en aquesta Llei, es modernitza molt en la línia que ja va fer la Llei l'any 91. Tinguin molt present que quan aquest Parlament va regular, l'any 91, la Llei de mutualitat de previsió social, al cap de quatre anys, la Llei d'assegurances de l'Estat imitava i recollia i copiava els preceptes, principis i criteris que aquest Parlament havia desplegat, i els feia de general aplicació perquè els entienien com a molt precursors.

Avui tornen, vostès, a tenir la capacitat de legislar sobre unes matèries que s'intueixen principis, criteris i, doncs, plantejaments, que tornen a ser molt innovadors, molt en la línia de la Unió Europea, que ens permetran desplegar i desenvolupar aquest sector...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...amb molta més força.

Acabo, senyor president, donant les gràcies a totes les persones que han pogut, doncs, participar en aquest debat legislatiu, als portaveus, estrictament, dels grups que heu tingut una participació molt estreta, amb el diàleg polític i tècnic que ha hagut, doncs, d'administrar-se, i també agrair a les altres persones que, en l'àmbit de la societat civil i amb connexió amb tots vostès, ens permeten avui aprovar una llei que, molt previsiblement, jo els demano que surti aprovada amb el màxim recolzament polític d'aquesta cambra, perquè en el fons ens permetrà impulsar amb molta eficiència un sector de gran tradició, de gran història i de gran utilitat per a la societat catalana dels propers anys.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Ara, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller. Té la paraula.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com consta en l'exposició de motius del Projecte de

Llei que avui debatem, les mutualitats de previsió social són unes entitats d'una gran tradició i arrelament a Catalunya que mantenen una àmplia presència en el sector assegurador català; són fruit de la societat civil, una societat civil dinàmica, cohesionada i emprenedora que al llarg dels anys ha impulsat el desenvolupament econòmic i social a Catalunya a través d'iniciatives de prestació de serveis de diversa naturalesa.

Aquesta necessitat va articular una societat que al llarg de molts anys va establir una àmplia xarxa per cobrir les necessitats assistencials de la població.

A Catalunya, doncs, la tradició mutual procedeix, principalment, del camp de l'assistència sanitària i de les prestacions indemnitzadores per malaltia. Es tracta de cobertures configuratòries de caràcter anual, que ha crescut en els darrers anys. Aproximadament, hi ha 1.300.000 catalans que confien en les mutualitats, i això representa al voltant d'un 16% de la població.

Vull recordar que el mutualisme de previsió social és definit en la Llei com una modalitat asseguradora, no lucrativa, de caràcter complementari a la Seguretat Social. La complementarietat a la Seguretat Social pública és, doncs, una característica definidora i essencial de les mutualitats de previsió social que les distingeix radicalment d'altres tipus d'entitats asseguradores privades com les mútues d'assegurances generals i les companyies anònimes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

De fet, tot i aquesta inequívoca definició legal de les mutualitats, no és fins al Pacte de Toledo, en la recomanació 14, que les mutualitats són reconegudes expressament com un dels tres instruments per al desenvolupament de la previsió social complementària, juntament amb els plans de fons de pensions i les assegurances de vida.

Un dels reptes fonamentals del desenvolupament de la previsió social complementària a Catalunya, que té plantejat des d'aquest model plural de la societat del benestar, és precisament adequar en l'encaix d'aquestes mutualitats.

Cal impulsar, en opinió del Grup Popular, una creació d'un marc específic d'actuació per a les mutualitats amb l'objectiu de millorar l'aprofitament de les seves capacitats en la direcció de reforçar el nostre sistema de protecció social, des de la complementarietat a l'acció de l'Estat, que ordeni, d'acord amb els objectius que es persegueixen i amb una projecció clarament completa quant a les cobertures de protecció social que cal implementar per tal d'impulsar, des de l'àmbit privat, el reforçament del sistema públic de la Seguretat Social.

En els darrers divuit anys són moltes les mutualitats que han demostrat la seva capacitat de competir amb èxit en el mercat assegurador. És per això que les mutualitats són instruments, i uns bons instruments, per col·laborar des del rigor de la tècnica asseguradora privada amb la Seguretat Social pública.

Tots aquesta motius vénen a corroborar la conveniència i l'oportunitat d'establir un marc per fomentar el

mutualisme i facilitar la competència de les mutualitats en el mercat; millorar la seva competitivitat, han de competir amb mútues de prima fixa i societats anònimes que operen en un marc legal menys restrictiu en haver-se adaptat, ja, als nous temps.

Cal adoptar les mesures per tal de poder dotar aquestes mútues d'instruments, tenir més capacitat de reaccionar amb rapidesa davant les necessitats de la població i poder respondre al dinamisme d'uns mercats cada vegada més competitius.

Amb el Dictamen que avui aprovarem es dona una resposta a aquesta necessitat, doncs, aquesta Llei té per objectiu, com ha dit l'honorable conseller en la presentació del Projecte de Llei, potenciar el mutualisme, millorar la seva competitivitat, i assolir-lo mitjançant el llançament de nous productes al mercat, establint una nova regulació del règim econòmic de solvència a la professionalització dels òrgans d'administració i la direcció i l'agilització del seu funcionament intern.

El nostre Grup ha presentat 47 esmenes a aquest Projecte de Llei, de les quals, més de 30 esmenes han estat acceptades, bé directament o transaccionades, i considerem que han modificat substancialment alguns punts d'aquest Projecte.

Vull destacar que al llarg dels treballs de la Ponència ha primat el consens i l'acord en aquests treballs amb els diferents ponents, i, a més a més, un diàleg amb el sector que avui ens acompanya, i des d'aquí volem, doncs, agrair la seva col·laboració, les seves aportacions per tot allò que hem requerit.

Creiem, amb tot això, que s'arriba amb aquest Projecte a un projecte de Llei bastant consensuat, tot i que al Grup Popular encara li resten 7 esmenes vives que passaré a defensar.

Les esmenes números 1, 11 i 31, afecten el marc competencial entre l'Estat i la Generalitat. Em refereixo als criteris de distribució de competències de control sobre les mutualitats, que generen una situació d'incertesa i d'inseguretat permanent en l'activitat mutual, doncs, aquest Projecte de Llei preveu que aquesta normativa sigui d'aplicació en mutualitats de previsió social que tinguin com a caràcter habitual l'actuació en el territori de Catalunya i també el seu domicili social.

Aquest article considerem que no s'ajusta a la distribució de competències de l'Estat i les comunitats autònomes, que estan recollides en l'article 69 de la Llei 30/95, segons el qual les comunitats autònomes que hagin assumit competències en assegurances les tindran només respecte a les entitats asseguradores, al domicili social, àmbit d'operacions i localització dels riscos o assumptió de compromisos de les quals se circumscriu en el territori de la respectiva comunitat autònoma.

Aquest criteri ha estat ratificat també per la Sentència 86/89, d'11 de maig, del Tribunal Constitucional, recaiguda en els recursos d'inconstitucionalitat promoguts pel País Basc i la Generalitat contra determinats preceptes de la Llei 33/84, de 2 d'agost, d'ordenació de les assegurances privades, que en el seu article 39 recollia els mateixos punts de connexió que els previstos en el vigent article 69 de la Llei 30/95.

Tot i això, el Grup Popular considera que cal ampliar aquest marc competencial tantes vegades demanat pel sector. Creiem que cal ampliar-lo per tal que tinguin més àmbit de competència i, a més a més, especialment quan tenen riscos localitzats fora de Catalunya i la seva activitat principal es desenvolupi a Catalunya. (*Remor de veus.*) Creiem que hem de treballar conjuntament per assolir-lo, i és en aquest sentit que considerem que cal treballar en aquesta direcció; però també, alhora, pensem que no és a través d'aquest Projecte de Llei on cal ampliar aquest marc, sinó que cal modificar la Llei general d'assegurances.

En aquest sentit, estem treballant per tal d'arribar a un acord per tal que es pugui arribar a pactar un percentatge de risc assumible fora de l'activitat de Catalunya quan l'activitat es desenvolupi a la resta de l'Estat. Ens comprometem a fer-ho i creiem que podem assolir-ho.

Respecte a la segona esmena, la que fa referència al punt 29, que resta viva, fa referència a les operacions de coassegurança i acceptació en reassegurança d'acord amb unes autoritzacions que requereixen operar.

Nosaltres creiem que, tal com està redactat aquest article, consideràvem que calia establir una sèrie de percepcions quant als criteris d'actuació que no han estat recollides, i, per tant, tot i que s'estableix una remissió a la normativa vigent, pensem que no és prou clarificador. Llavors, per tant, mantenim aquesta esmena perquè fins i tot la seva redacció resulta contradictòria.

Finalment, respecte a l'article 36, que fa referència a la reassegurança de riscos que puguin assumir les mutualitats, pensàvem que era convenient concretar que aquesta reassegurança només podia referir-se a aquelles federades, d'acord amb la disposició transitòria quarta del Reglament de mutualitats de previsió social, i pensàvem que caldria explicitar més aquest reassegurament. I és per aquest motiu que nosaltres manteníem viva aquesta esmena ja que no va ser aprovada en la Ponència.

La resta d'esmenes del Grup Popular que han estat acceptades i, com deia, han incidit en alguns punts, pensem que, a través d'aquestes esmenes, s'ha facilitat, i fins i tot s'ha clarificat, la presència de moltes mutualitats al mercat, que millora la regulació de règim econòmic i de solvència.

També s'ha clarificat, entenem, el concepte de mutualitats integrat a la Seguretat Social i, fins i tot, s'han precisat tècnicament els requisits per a constituir aquestes mutualitats respecte a l'estructura i composició mutual. També hem incidit en el que són els drets i les obligacions i les diverses relacions en el que és l'activitat entre els socis i l'entitat. I, respecte a les modificacions dels òrgans de govern, especialment les modificacions introduïdes en tràmit de ponència, reforcen la professionalització dels òrgans d'administració i direcció, clarifiquen les funcions de la comissió de control per a totes les mutualitats amb uns requisits específics.

Ens sembla important destacar, també, la regulació de l'assemblea de compromissaris, en l'enfortiment dels drets dels socis. Hem suprimit, també, l'edat per als mutualistes que puguin assistir a l'assemblea general, i hem incidit a garantir, en definitiva, més seguretat ju-

rídica en alguns aspectes, especialment, com deia, en els drets dels socis, i també hem estès el criteri dels drets de la societat en alguns àmbits d'aquesta Llei.

Pensem que és necessari també que les provisions tècniques estiguin adequades i relacionades amb aquella Llei, tant el que són els càlculs, la comptabilitat i les inversions per clarificar els actius en què han d'invertir-se, i hem clarificat –ho pensem, també– els requisits exigibles dins del règim d'accés.

Altres grups d'esmenes que consideràvem importants són les que es refereixen a la tutela administrativa, i creiem que amb aquesta unificació de criteris respecte a la normativa bàsica es delimiten i fins i tot es garanteix molta més seguretat jurídica en evitar la duplicitat respecte al que era la normativa en aquesta matèria.

Per altra banda, creiem important –que també s'ha destacat– la introducció remarcable de la deducció de les quotes del tram de l'IRPF amb capacitat normativa de la Generalitat com una mesura de foment que s'haurà de desenvolupar, sense cap mena de dubte, en cada llei d'acompanyament de la Llei de pressupostos.

Per altra banda, vull, també, reconèixer el paper que es destaca sobre la Federació de les mutualitats de Catalunya i, en definitiva, en opinió del Grup Popular, ens hem dotat d'un bon marc per potenciar el mutualisme, modernitzar-lo, dotar-lo de més estabilitat financera, amb més garanties, també, per a assegurats.

Per tot això, senyor president, anuncio el vot favorable al Dictamen no afectat per les esmenes presentades pel Grup Popular, i agraeixo especialment la col·laboració de tots els ponents, també de tot el sector, especialment també a la Federació de mútues, i especialment, també, al lletrat Pere Sol que ha fet possible que moltes de les esmenes es puguin incorporar en el text. Res més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Esteller. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor José Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, és obvi que estem davant d'un assumpte del major interès, i, en conseqüència, tenim un Projecte de Llei molt i molt important, i en aquest moment em ve a la memòria la notable tradició mutualista de Catalunya i també, òbviament, els desafiaments del món contemporani.

Aquesta és una llei que el meu Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds, ha tingut en especial consideració i hem intervingut en quantioses i significatives esmenes. Tenen vostès les nostres esmenes, i em limitaré a exposar els grans moviments de la nostra sintaxi correctora, de manera que no entraré en el detall.

Les nostres preocupacions han estat i, tal com ha quedat el text gairebé definitiu, continuen essent aquestes: una, que les legítimes tuteles que ofereix el mutualisme

no entrin en col·lisió amb els sistemes públics de protecció social; segon, que el moviment mutualista compti amb unes regles clarament participatives, normades, i tres, que el soci i/o els col·lectius disposin d'unes suficients garanties *ad personam* quan creguin que els seus interessos estan en contrast o en conflicte amb els grups dirigents o amb un hipotètic contrast i/o conflicte. I val a dir que tot això nosaltres no ho hem aconseguit amb les nostres esmenes. Vull dir que no ha estat sensible, la Comissió, a les nostres esmenes. M'interessa dir que nosaltres no considerem que l'estat del benestar sigui monopoli dels poders públics. Les coses clares: la societat organitzada pot jugar també un cert paper, important, estructurant determinades actuacions socials.

Ara bé, nosaltres ens confrontem entre els que, directament o indirectament, volent o ingènuament, ens proposen i es proposen traslladar el *welfare state* al *welfare society*: el que és de l'Estat a una societat abstracta. I no és per cap mitomania del fet públic o que tot ha de ser públic, sinó dels rols del que ha de ser públic i del que ha de ser el paper de la subsidiarietat dels agents socials, els que siguin.

Així, doncs, nosaltres ens confrontem amb l'itinerari de la mudança abrupta o subreptícia, de proteccions que han de continuar en el territori dels poders públics, perquè seria una inhibició de les responsabilitats d'aquests poders cap a una societat de matriu neocorporativa. Les absolutes i necessàries reformes de l'estat del benestar no poden anar, ho pensem, per aquest camí a Catalunya, ni enlloc; han d'anar amb la construcció d'un fort vincle entre innovació tecnològica i polítiques públiques.

Quedi clar que no atribueixo als actuals dirigents del mutualisme català cap tendència a cap estil *neocorporativo*, en absolut. Estem parlant d'una llei que va més enllà de les biografies d'aquests responsables i també de les repercussions que pot tenir aquest text fora de Catalunya.

Nosaltres, doncs, no podem compartir el camí que deia obert l'article cinquè, que afirma que «les mutualitats de previsió social, en l'exercici de la seva funció complementària o alternativa a la Seguretat Social...», que va més enllà que la Llei de bases, que estipula determinats espais prèvia autorització. Aquí no, és un plantejament general. I ja és estrany que els bancs de babor s'hagin distret en aquest aspecte, que és la concreció del que deia abans: s'està servint el trànsit de l'estat del benestar cap a un altre territori dels privats. I ja veurem, aquest trànsit, com es gestiona i quins resultats, tendencialment, tindrà, senyories.

La segona qüestió, també rellevant, són les regles de funcionament de la participació de la família mutualista. Nosaltres hem intentat que els quòrums per a formalitzar les decisions tinguessin un determinat percentatge d'obligatòria existència, perquè és realment estraforari que es digui i que es normi que l'assemblea es farà amb els que hi siguin presents, sense indicar uns mínims, sí?, que podria comportar tot un descomunal joc de picardies.

Senyories, aquesta norma és gelatinosa. I d'aquesta manera s'està fomentant la invertebració de les organit-

zacions, i a poc a poc hi ha el perill que la «sobirania», entre cometes, del mutualista no estigui en la família mutualista, sinó en els òrgans de direcció i no en el conjunt dels socis. El legislador prefereix no considerar la necessitat de fixar obligats quòrums, mitjançant una fecunda relació entre participació presencial –de qui sigui– i la utilització de les tecnologies que propicia la societat de la comunicació. El legislador aparenta ignorar la irrupció de l'actual paradigma tecnològic, amb una experiència pilot, en aquest sentit: amb l'autorització de les firmes, etcètera. Aquesta cambra, molt majoritàriament, opta per no incitar a una participació activa i intel·ligent de la família del mutualisme, desaprofitant a la vegada la quantitat de sabers i de coneixement de les persones que conformen la família del mutualista..., no solament les molt importants de les estructures de la direcció.

De manera que el sentit de les nostres esmenes, en aquest aspecte, no té una justificació tècnica, de pur administrativisme; ans al contrari, es tracta de dignificar i de fomentar la participació i la seva qualitat, fent un mig entre la participació presencial i d'altres complementàries –ara sí, també– que propiciaria la innovació tecnològica.

I més, encara: és cert que la figura del defensor del mutualista és una novetat, que rep el nostre acord. Però no disposa dels convenients poders de protecció del soci. Es diria que té una autoritat simbòlica, solament simbòlica. I és per aquest motiu que nosaltres hem plantejat la creació d'un mecanisme autocompositiu de solució de conflictes o d'hipotètics conflictes: una comissió d'apel·lació, una mena de tribunal de garanties per als litigis dels mutualistes o de col·lectius de socis. Justament per evitar un hipotètic ús monopolista dels òrgans de direcció i també la hipotètica utilització abusiva dels poders, quan hi sigui i quan es doni, i si no es dona, millor.

Perquè, senyories, en defensa de les nostres constitucions europees i també del nostre Estatut d'autonomia, afirmo que la separació de poders institucionals està millor concebuda i estructurada en les nostres grans normes institucionals que en determinades regles de la societat civil, on no apareixen convenientment –permetin-me aquestes analogies– les diferències entre gestió –és a dir, poder executiu–, participació –o sigui, el poder legislatiu de l'assemblea– i les garanties –val a dir, el poder d'equilibri de les proteccions. Doncs, tendencialment, tot acaba concentrant-se en la gestió executiva, especialment quan es diu que començaran les assemblees o els elements decisoris, el territori decisor, amb els presents que hi siguin. És veritat, a la segona convocatòria.

Nosaltres considerem que aquests tres importants elements –gestió, participació i equilibri i tuteles– no han quedat equilibrats en absolut. Perquè la participació, entesa també com a control, i les garanties no configuren equilibris enfront de l'imprescindible poder de direcció i de decisió dels equips dirigits. Ens trobem així, doncs, amb una *governance* poc observada per la família mutualista, que a més a més no disposarà de mecanismes suficientment tuitius de protecció en un moment, ho repeteixo, de conflicte hipotètic.

En resumits comptes, els arguments que hem donat ens porten a un desencontre amb el Projecte de Llei de mútues de previsió social. Anunciem la nostra abstenció, i, en aquest sentit, vull significar que els nostres arguments..., és a dir, màniga ampla perquè això, *mutatis mutandis*, acabi sent, diríem, un *welfare society*; segon, la manca de regles convenients, i, tercer, la manca d'equilibris de protecció, ens porten, evidentment, a no ser molt amistosos amb aquest text que se'ns presenta.

Vull acabar agraïnt a tots els grups..., perquè les nostres discussions han estat molt fecundes, molt riques. I aprofito també, i no ho faig mai, en aquest sentit, de protocol, la meritòria tasca del lletrat, el senyor Pere Sol, que, com sempre, ha demostrat, també aquí, els coneixements de jurista reconegut.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, arribem a la recta final d'aquest Projecte de Llei de mutualitats, amplament consensuat, també amb les entitats i amb la Federació de les entitats representatives, aquí presents, i la meua intervenció serà relativament breu, perquè, de fet, pràcticament, tot el terreny està llaurat.

Des d'Esquerra Republicana sempre hem valorat com un element primordial, prioritari, i que forma part de la tradició d'aquest país i de la tradició dels sectors populars d'aquest país, els sectors amb finalitat social, aquells àmbits de finalitat social que es van crear a mitjan del segle XIX, entre els quals les mútues..., en formaven part. És el cas de les mútues, és el cas de les cooperatives, és el cas, des d'un altre punt de vista, també, de les caixes, que en el seu moment van ser creades caixes de pensions per a la vellesa i estalvi.

Comentàvem ara amb el diputat Ferrer, que és un estudiant del tema, el paper de les mútues: inicialment, mútues obreres, de socors mutu, per fer front a la malaltia, per fer front a les despeses per tenir un enterrament digne, fins i tot per fer front a les situacions d'atur en casos de vaga general, caixes de resistència... Això és l'origen de les mútues. Evidentment, ha plogut molt, des de llavors, però aquest n'és l'origen, i no s'hauria de perdre mai de vista.

Quan l'Estat espanyol, bàsicament, era un estat de repressió –és a dir, Guàrdia Civil, impostos i repressió lingüística: no coneixíem res de l'estat del benestar–, la classe obrera catalana s'avançava, amb altres de l'Estat, i posava en marxa organismes de protecció mútua –el cas de les mútues–, mecanismes de creació d'ocupació –cooperatives– i entitats per fer front a les pensions –les caixes d'estalvi. I això crec que és un mèrit d'aquest país i dels sectors populars d'aquest país. I és bo que aquesta herència, doncs, evolucioni, millori i avanci.

Els temps han canviat. És evident que l'estat del benestar ha posat les bases, a partir dels anys finals dels seanta i algunes vegades s'ha confós el paper d'aquestes entitats d'origen social amb la justificació, per part de l'Estat central o d'algunes forces amb una visió, diríem, incorrectament liberal de l'economia..., d'entendre que, com que els catalans ja teníem tradició de pagar-les de la butxaca, no calia inversió en el sector públic, en diversos àmbits. I això, de la mateixa manera que diem que Esquerra Republicana estem d'acord a defensar els sectors de procedència i origen social, una cosa no va per l'altra. L'Estat espanyol s'ha estalviat, amb l'excusa que hi havia una sèrie d'àmbits de pagament privat, no sempre d'origen social, s'ha estalviat inversió a Catalunya. I aquí, avui, no és el moment, però, en moltes ocasions hem posat sobre la taula d'aquesta cambra el problema que ha significat el dèficit fiscal i el que ha significat que Catalunya tingui un nivell de capital públic en àmbits com el sanitari, com les infraestructures, com en tants altres camps, per sota del que li correspondria pel seu esforç fiscal.

Ara, dit això, també és cert que tenir aquesta tradició, en uns moments en què a l'estat del benestar li arriben noves demandes, li arriben noves necessitats socials, que segur que no podran ser ateses per manca de pressupost o, si més no, no podran ser gestionades pel sector públic, l'existència d'un cos d'una tradició amb finalitat social com és el cas de les mútues, segur que pot ajudar a fer front a algunes d'aquestes demandes que algú defineix com el tercer sector, aquest sector sense afany de lucre que hauria d'assumir tasques que el mateix Estat té necessitat d'externalitzar. Per tant, tornem als orígens, i curiosament allò que semblava, des d'alguns àmbits, del passat, pot tenir un gran interès de futur.

I, ho repeteixo, això no obsta per continuar reivindicant el que és nostre. Paguem impostos i el que no s'hi val és que els ciutadans catalans tinguin un nivell de prestacions públiques per sota del que ens toca. Això no té res a veure, una cosa amb l'altra; de la mateixa manera que defensem una cosa, defensem l'altra.

Per tant, és bona la tasca d'actualització de les lleis d'aquests sectors. Vam tenir ocasió, fa poc temps, de fer-ho amb la Llei de cooperatives, amplament consensuada amb el sector. Avui tenim l'ocasió de fer-ho amb la Llei de mutualitats, consensuada amb el sector. Lamentablement, no és així en el cas de caixes, en què aquest Grup ha expressat diverses vegades la necessitat d'un *aggiornamento*, precisament per blindar la seva funció social, per blindar-ne la transparència i la democràcia en els òrgans de direcció i aquí, en fi, no hem tingut tant d'èxit. Ens l'han modificat a Madrid només per canviar una edat de jubilació, i ens han colat les quotes participades. En fi, no sempre es guanya.

En tot cas, ens hem de felicitar avui que sí que sigui possible fer aquesta posada al dia de la Llei de mutualitats; Llei de mutualitats de què ja s'han expressat prolíficament, diguem-ne, en la seva presentació, les seves funcions. Per tant, no m'hi entretindré. Facilita la creació de nous productes; facilita, d'alguna manera, un blindatge de la solvència i l'eficiència d'aquestes institucions importants, precisament, per la seva bona,

diguem-ne, viabilitat; i, d'alguna manera, també facilita una millor funcionalitat i democràcia dels òrgans de gestió.

Per tant, tot això vol dir que nosaltres, globalment, donem suport a aquesta Llei. I hi donem suport perquè algunes de les esmenes en què vam centrar les nostres propostes han estat assumides. I n'esmentaré, bàsicament, dues, i una que queda pendent, que per això en aquests moments surto aquí a defensar-la.

La primera és una esmena que volia remarcar, encara que el seu pes sigui molt, molt, molt marginal, la persistència, encara, d'unes mútues d'aquestes més..., encara potser amb la filosofia aquesta més originària, mútues de caire local; pràcticament, jo diria, associació, molts cops, de cara a tenir un fons per a l'enterrament, que, és clar, sotmeses a unes rigideses reglamentistes que és lògic que s'hi posin per a entitats d'un volum de moviment econòmic important, segurament posarien traves, pegues i pals a les rodes a un tipus de mutualisme que pràcticament s'assembla a una entitat, diguem-ne, a una associació cultural de poble.

Per tant, hi ha unes esmenes. Primera, s'ha mencionat l'existència d'aquestes mútues, i després hi ha un article pel qual, via reglamentària, es facilitarà que no hi hagi una rigidesa en les exigències sobre aquestes mútues; la mateixa exigència que hi ha a les mútues de dimensió superior. I em sembla que era de justícia fer aquesta petita excepció, proposada concretament pel diputat Ferrer, per a una sèrie de mútues de caire local que, bàsicament, en aquests moments existeixen a l'àrea de Girona. Primera cosa, doncs, assumida des del Grup majoritari de la cambra.

La segona qüestió, que es la que també ens va preocupar en el tema de les caixes d'estalvi, era el risc que amb les quotes participatives es donés entrada a una privatització encoberta del que serien les mútues que tenen una estructura totalment diferent, en tot cas, d'una entitat amb finalitat de lucre. I per això nosaltres vam fer unes esmenes que intentaven salvaguardar aquesta composició i evitar, doncs, la seva privatització, almenys en el sentit que ho entenem nosaltres. I per això hi havia dues esmenes en què es deia que es regularia el dret preferent d'adquisició, en el termini que s'estableixi, d'una tercera part de les quotes per a mutualistes de l'entitat, i una altra tercera part per a les administracions públiques catalanes. És a dir, quan hi hagi una emissió de quotes d'aquest tipus, en una tercera part tenen dret preferent els mutualistes, i en una tercera part l'Administració.

I una altra esmena acceptada que posa límits també a això és dir: «Cap persona natural o jurídica o grup econòmic podrà ostentar directa o indirectament quotes participatives per import superior al 5% de les quotes totals vigents, excepte l'Administració.» Em sembla que és una aportació important per evitar..., per blindar la funció social d'aquestes entitats.

Ha quedat viva només una esmena, per la qual nosaltres volíem evitar el que ha passat a alguna altra comunitat autònoma que realment ha donat molt suport a les mútues i després el que ha passat és que, com que pràcticament les asseguradores privades no hi podien entrar,

s'havien de camuflar a través de mútues. Per evitar això, nosaltres posàvem una esmena en la qual dèiem que les entitats financeres asseguradores, quan tinguin empreses on tinguin condició de grup dominant o societat dominant, doncs, en cap cas aquestes persones jurídiques puguin constituir mutualitats. Aquí sembla que aquest blindatge no ha estat entès, i, per tant, aquesta esmena queda viva, i la mantindrem.

Finalment, en la Llei sí que hi ha dos aspectes que van ser assumits per majoria en la Comissió que nosaltres ja anunciem que hi votarem en contra. És deixar per a un reglament posterior el paper dels socis protectors; creiem que això és massa liberal, en el mal sentit de la paraula, perquè no sabem com serà el reglament. I, segon, també votarem en contra d'una frase que entenem que és entrada amb calçador, on diuen: «No, anem a desgravar aquells que han fet les contribucions a les mútues i, a la vegada, els que vagin a asseguradores privades.» Escolti, facin-ho vostès a la Llei que acompanya els pressupostos, però no em colloquin aquí desgravacions d'asseguradores privades, en la Llei de mútues, que no hi té res a veure. I, per tant, votarem en contra d'aquest fragment, perquè entenem que és barrejar naps amb cols.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Dit tot això, donar les gràcies, com es fa sempre, a tot el conjunt de diputats la seva col·laboració, i també al lletrat Pere Sol per la paciència, diguem-ne, que ha tingut en la redacció d'aquesta Llei final.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. L'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi...

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria començar per on ha acabat el senyor Huguet, no?, donant les gràcies al conjunt de persones que han col·laborat amb la Ponència, però també amb el nostre Grup, perquè poguéssim tirar endavant aquesta Llei, que és una llei important, una llei que ajuda a modernitzar un sector de futur, un sector que té un pes important en l'economia. Per tant, agraïment a tots els col·laboradors, tant els interns, d'aquí el mateix Parlament, com aquells que ens han ajudat des de fora: entitats, associacions... I, evidentment, també, agraïment al clima de la Ponència, que és una cosa que de vegades no es té en compte i que és fonamental per aconseguir que una llei com aquesta tiri endavant.

Bé, ja s'ha expressat per diferents ponents la importància del sector, el seu paper cabdal, i, per tant, no m'hi entretindrè més. Faig meves les paraules tant del conseller com d'altres ponents que han qualificat aquesta importància.

Quina és la impressió inicial del nostre Grup quan arriba la Llei, no? –que segurament en això es té un cert interès. En primer lloc, una sensació que el Govern ha trigat massa a portar aquesta Llei, a actualitzar la Llei

del seu dia aquí en aquest Parlament. Jo estic disposat a reconèixer al conseller Homs que probablement no és culpa seva –que probablement no és culpa seva. En tot cas, als seus antecessors, sí que probablement els hauríem d'adjudicar alguna responsabilitat en aquest sentit. Però aquest ha estat un sector que ha evolucionat ràpidament els darrers temps i que la sensació aquesta que estiguem amb una llei..., que hi siguem a temps, simplement, que hi siguem a temps; que amb aquesta modificació siguem a temps que les mútues es puguin posar suficientment al dia, amb suficient rapidesa com per competir en el sector, com per competir amb les altres entitats. És una recança que en el seu moment hem manifestat i en què, en tot cas, sí que hem pogut, per legislació comparada, veure com altres comunitats havien anat més de pressa que nosaltres. Esperem, ho repeteixo, que, malgrat aquest retard, siguem capaços d'arribar-hi a temps.

Això era una cosa que no podíem canviar-la, que no hi havia..., evidentment, era una circumstància temporal; el temps no pot tirar endarrere, no podia arreglar-se. Després, la Llei tenia dues característiques més, que aquestes sí que, amb les nostres esmenes i amb les dels altres grups, jo crec que s'han resolt, si no en la seva totalitat, perquè el nostre Grup encara manté algunes discrepàncies, sí que s'han resolt en bona part: que és una llei que era poc ambiciosa, probablement... De fet, només caldria veure la redacció del seu article número 1, tal com va vindre en aquesta cambra i tal com n'ha sortit, per veure que el Govern inicialment feia un plantejament, segurament, no tot l'ambició que feia falta. O, si ho volen, una mica, aquesta sensació que el títol competencial de la Llei, allò que dóna essència a la Llei, estigui a la disposició final segona de la Llei, doncs, la veritat, no és massa habitual. I dóna una mica la sensació que el Govern, en aquesta Llei, no ha tingut la força, l'empenta que probablement calia tenir. Ho repeteixo, en part s'ha arreglat, eh?; en part, les esmenes dels diferents grups, entre elles la del nostre Grup, han permès resoldre alguna qüestió d'aquestes.

I també, probablement, era una llei que deixava massa coses al reglament; era una llei massa reglamentista en aquest sentit. Tampoc ho hem resolt tot; el senyor Huguet ha parlat d'un problema en què nosaltres estem bastant d'acord amb el que ha dit ell, però també he de dir que hem avançat, que hem aconseguit que coses que inicialment estaven prefixades pel reglament..., o hem aconseguit amb les discussions que aquest reglament quedés acotat, o ja regular-ho directament a la Llei en molts casos.

Per tant, el balanç global és positiu, i també vull dir-ho així de clar: hem aconseguit una llei amb un nivell de consens elevat; a tots ens ha quedat alguna esmena pendent..., bé, com deia el senyor Huguet, no sempre es pot guanyar, eh? Però, en tot cas, sí que nosaltres hem de fer un balanç..., que, de cinquanta-tres esmenes presentades, ens en quedin vives sis, i que en aquest moment jo en retiraré dues més, per tant, ens en quedin vives quatre, no és segurament un balanç, des del punt de vista d'esmenes, dolent; és un bon balanç.

A què han contribuït les nostres esmenes? Bé, per una banda, crec que a aquesta major ambició de la Llei,

no?, definir quin és l'àmbit d'actuació de la Llei pel domicili social o per l'activitat principal és una aportació d'una esmena del nostre Grup, no únicament del nostre Grup, cal dir-ho, però sí que és una aportació del nostre Grup; per tant, és una definició important, de dir en què és el que entenem que s'ha d'aplicar la Llei. Com els deia abans, la descripció inicial del Govern, que parlava d'àmbit d'actuació, era, segurament, excessivament ambigua i formava part, una mica, d'aquest joc que de vegades suposo que el Govern fa. Ha quedat clar, diguem-ne, un paper que inicialment era complicat, que era el paper de les persones jurídiques en la formació de les mútues; també ens hem aclarit. Hem reconegut el paper de determinats professionals en la gestió de les mútues. Hem aconseguit incloure, diríem, esmenes garantistes, esmenes d'aquelles que fan que els mutualistes puguin tindre elements de referència més clars, com aconseguir que la Comissió de Control sigui obligatòria; o regular d'una forma, ens sembla, més transparent l'elecció dels compromissaris; o posar-nos d'acord en el paper que ha de tindre el defensor d'un mutualista... És a dir, tot un conjunt d'elements que contribueixen, una mica, a aquest aspecte garantista, que és una cosa inherent, una cosa important, en una associació d'aquest tipus, com són les mútues, i sobretot per mantindre, evidentment, com també ja s'ha dit, la seva tradició.

El tema del finançament i, sobretot, la inclusió de les quotes participatives, que era un tema que ens preocupava, que ens ha preocupat des del primer moment, també ha quedat, ens sembla, resolt; resolt en la mesura que és un finançament que haurà de ser aprovat en el seu moment per l'assemblea, i un finançament que ha de tindre unes limitacions per impedir, diríem, el control indirecte de les mútues, com també ja s'ha comentat.

I finalment, també, el tema de les deduccions fiscals, jo crec que l'hem pogut regular correctament. Mantenim una discrepància, que és la mateixa que deia el senyor Huguet: que no entenem per què en la Llei de mútues hem de parlar d'altres coses que no són mútues; ja en parlarem quan sigui el seu moment. Hi havia també una altra qüestió d'aquest tipus, però finalment es va poder resoldre, però aquesta s'ha mantingut en la Llei. Per tant, nosaltres, en aquest aspecte, sí que hi votarem en contra, però, ho repeteixo, no tant pel desacord sí o no, sinó pel fet de dir: «No és el moment ni el lloc adient.»

Quines esmenes vives li queden al nostre Grup? Sí, senyor president, li anuncio la retirada de la 38 i la 44. Per tant, queda l'esmena 15, que és un vot particular, que és un tema complex, que és el paper dels socis protectors en les mútues. És un tema complex, aquest, i és un tema que el Grup de Convergència i Unió fa sobre la marxa, en el sentit de presentar una esmena al mateix Projecte del Govern; un canvi qualitatiu important, que planteja un problema real, un problema que existeix, però que no el podem resoldre per la via de l'extensió, per la via de dir que per reglament ja decidirem en quins casos els socis protectors poden controlar la mútua, poden tindre majoria a la mútua. No sembla que aquesta sigui la via més lògica. Probablement hauríem d'haver estat capaços de delimitar molt més bé en quins casos. Potser hauríem d'haver parlat d'externalitzaci-

ons de pensions, potser hauríem d'haver parlat de quins casos són els que poden permetre això. Deixar-ho per extensió en el reglament sembla una mica forçat, i, per tant, aquí mantenim aquest vot particular, també, ho repeteixo, entenent que hi ha un problema que s'ha de resoldre; no obviat el problema, però entenent que hi ha un problema que s'ha de resoldre.

El fet que es puguin canviar auditors sense que estiguin en l'ordre del dia d'una assemblea no ens sembla prudent. És un paper clau en les mútues, el paper de l'auditor, i, per tant, hauria de ser explícit quan en un moment determinat es vulgui canviar l'auditor, hauria d'estar a l'ordre del dia.

El director de la mútua és del nostre criteri que no pot ser membre de la junta directiva. Crec que hi ha experiències suficients per demostrar que aquesta no és una bona pràctica, que el director de la mútua sigui membre de la junta directiva. S'havien plantejat diferents opcions, sembla que tampoc ha funcionat.

I, finalment, ens semblava –i és una esmena que també mantenim– que hauria de regular-se el desplegament del règim d'assegurança i coassegurança en funció de les mateixes precisions de la Llei; no es fa així, és a dir, no es parla del desplegament. Per tant, el nostre Grup també mantindrà aquesta esmena.

I en coherència amb això, senyor president, sí que ja li anuncio, per tant, que del Dictamen nosaltres voldrem votació separada de l'article 10.2, del 16.3, lletra c, i de la disposició addicional cinquena, primer apartat, el darrer punt i seguit, que comença amb «La dita Llei» i acaba amb «conceptes».

I de les esmenes del nostre Grup, nosaltres només demanarem votació separada de l'esmena número 1 i número 29 del Partit Popular, per a votar-hi en contra per raons que la ponent coneix perfectament i que des de la meua explicació també li hauran estat prou evidents.

En la resta d'esmenes ens abstindrem. Ens abstindrem perquè no són, en general, temes que hi poguéssim estar en contra, sí que són temes de diferent organització i de diferent esquema, però no per estar-hi en contra.

I acabo aquí, senyor president, agraint-li la seva tolerància.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'honorable senyor Eduard Rius.

El Sr. Rius i Pey

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller, no entraré, en el meu torn d'intervenció, a explicar quins han estat els motius del Govern per presentar aquest Projecte de Llei –ho ha fet l'honorable conseller– ni a repassar els punts més destacats ni a parlar, tampoc, de la importància d'aquest sector, ja sigui des d'un punt de vista històric, la importància que té actualment o la importància que pot tenir en el futur, com esmentava el diputat Martí Carnicer. Però sí que, abans d'entrar en el debat de les esmenes presentades pels diferents grups de la cambra,

voldria dir que la voluntat del Govern i del Grup de la cambra que li dóna suport ha estat d'arribar al màxim consens en aquesta Llei, i potser per això, en algun punt o en algun article, ha pogut semblar, doncs, un projecte poc ambiciós, com deia el diputat del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Però sí que, en definitiva, i al meu entendre, el text final que avui es sotmet a votació, després del tràmit parlamentari i de les aportacions dels diferents grups, a través de 179 esmenes, incloses les de Convergència i Unió, en la corresponent ponència, ve a reforçar els objectius inicials del Govern i del Grup que li dóna suport, entre els que jo voldria destacar, que d'altres diputats, doncs, també han fet, el foment del mutualisme, tenint en compte, doncs, la realitat existent a Catalunya, és a dir, l'existència d'un ampli ventall de mútues o l'heterogeneïtat d'aquest sector a casa nostra –recordar, com deia el conseller, que les trenta entitats més grans tenen el 98% de les primes– o l'adaptació als nous desenvolupaments normatius que hi ha hagut en aquest temps, com la Llei 30/1995 o les directrius comunitàries.

Amb la Llei que avui debatem s'ha volgut dotar les mútues de previsió social de més flexibilitat a l'hora de comercialitzar nous productes i, per tant, dotar-les dels instruments que els permetin competir en el mercat, evitant –com succeeix ara– que no puguin, per exemple, doncs ampliar amb facilitat la seva oferta de productes, superar les limitacions quantitatives que tenen o que puguin utilitzar mediadors com a canal de venda o signar convenis de distribució amb altres entitats asseguradores per posar només algun exemple d'aquestes dificultats de gestió.

El text final també clarifica i reforça el funcionament dels òrgans de govern –crec que aquí hi ha hagut unanimitat per part de tots els grups–, professionalitza la gestió i reforça els mecanismes de supervisió i protecció del mutualista a través de la inspecció financera, per exemple, o amb algunes particularitats sobre el règim de mesures cautelars, infraccions i sancions no contemplades en la Llei 30/1995. La creació de la figura del defensor o defensora del mutualista, obligatòria per a les mútues amb més de deu mil socis, aniria també en aquesta direcció.

Les esmenes presentades en el seu moment per Convergència i Unió concorden, òbviament, amb aquests objectius i vénen a clarificar i millorar el text inicial presentat al Parlament. Així, per exemple, en el cas de les mútues petites es facilita la seva transformació, quan esdevingui poc factible el manteniment del seu estat de mútua de previsió social, se'ls facilita el compliment de les seves obligacions amb la voluntat de trobar solucions per al manteniment d'aquest tipus d'entitat, que és –com ja s'ha comentat també– fidel reflex de l'esperit mutualista, tan arrelat a Catalunya.

Pel que fa referència a facilitar la presència i la competència de les mútues de previsió social en el mercat, hem introduït alguna excepció al principi general que els reglaments i pòlisses i les bases tècniques no necessitin autorització administrativa prèvia, per tal de donar més garanties als assegurats, en línia amb la normativa estatal en aquestes matèries.

Hi hem introduït, també, una esmena facilitant el desenvolupament de la figura del soci protector –s'ha tractat pels diferents grups– i contemplant la seva participació en els òrgans socials, segons s'estableixi reglamentàriament. Aquí sap, doncs, el senyor Martí Carnicer, també, els esforços per intentar arribar en un acord que finalment no ha estat possible.

El que es pretén, en definitiva, el que es pretenia amb les nostres esmenes, era reforçar la capacitat financera de les mútues de previsió social, en aquest cas quan parlem dels socis protectors, per tal que puguin, per exemple, doncs, ampliar la seva oferta en aquells segments de mercat amb un fort creixement en el futur, com per exemple la vida i la dependència, i que ho facin en col·laboració amb altres grups asseguradors o financers. Voluntat que també creiem que s'expressa a través del que són els finançaments subordinats.

Hem introduït també esmenes per tal de precisar els drets dels socis i clarificar els mecanismes d'elecció dels compromissaris. I, a banda, voldria ressaltar l'esmena que possibilita –també s'ha tractat– les deduccions fiscals per les aportacions fetes a les mútues de previsió social, en el marc de la normativa sobre plans i fons de pensions, fins i tot les quantitats abonades per socis d'entitats mercantils.

La voluntat del Govern i del Grup que li dóna suport és poder estendre, en la Llei tributària corresponent, aquest reconeixement a les societats anònimes, i el que es pretén, el que es vol amb això, és incentivar el desenvolupament de l'assegurança. I, d'altra banda, crec que és bo recordar que sempre, com a Convergència i Unió, com a grup polític, hem defensat aquest tipus de reconeixement fiscal a l'esforç de molts ciutadans per complementar determinades prestacions, ja sigui en concepte d'assistència sanitària o d'assegurances de vida.

Pel que fa a les esmenes presentades per la resta de grups en el tràmit parlamentari, crec sincerament que hem intentat consensuar al màxim el contingut de la Llei, acceptant i transaccionant aquelles esmenes que al nostre entendre mantenien una coherència amb els objectius del Projecte de Llei, objectius que ja s'han comentat.

Pel que fa referència, doncs, al Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, s'han acceptat esmenes que fan referència a l'àmbit competencial de la Generalitat –ja s'ha comentat–, transaccionades també amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, sobre el concepte de mútua de previsió social, transaccionada també amb el Partit Popular; les que fan referència a la numeració dels òrgans de govern, al deute subordinat, que en aquest cas, doncs, també s'ha consensuat amb Esquerra Republicana l'assemblea de compromissaris, junta directiva, alguns aspectes sobre la figura del director general, si bé en aquest punt no ha estat possible arribar a un acord més ampli. També s'han establert limitacions a les delegacions de funcions per la junta directiva; en aquest cas no ha estat possible arribar en aquest consens, hi insisteixo. Desenvolupament reglamentari de la Llei reforçant el principi de legalitat per establir en la mateixa Llei els casos en què les entitats han de comptar

amb director general i comissió de control. I els mecanismes de protecció de l'assegurat, que també s'ha fet, s'ha pogut fer, amb el Partit Popular.

En el cas de les esmenes vives, doncs, no votarem en contra, com sap el diputat, i crec que s'ha fet un esforç per intentar arribar a un acord, però que no ha estat possible.

En el cas d'Esquerra Republicana, hem pogut acceptar esmenes relatives a les mútues de petita dimensió, ja ho ha comentat el diputat senyor Huguet. Altres, que fan referència als mecanismes de publicitat en la convocatòria de les assemblees. L'acceptació d'esmenes que fan referència a les quotes participatives. I el que no ha estat possible arribar a un acord més ampli és en l'esmena que fa referència a la possibilitat que entrin, doncs, altres entitats, en coherència amb el Projecte.

Al Partit Popular s'han acceptat esmenes que reforcen, d'una banda, el text des d'un punt de vista tècnic i, d'altra, relativa a la nul·litat d'assumpes que no figuren en l'ordre del dia de les assemblees, o les funcions de les federacions de mutualitats o que fan referència a les comissions de control. No estem d'acord amb el posicionament del Partit Popular pel que fa referència al marc competencial. Creiem que en aquest moment les directives comunitàries, així com els criteris en la normativa bàsica o el mateix Estatut, doncs, ens donen aquesta competència. I, per tant, doncs, en aquest sentit no ha estat possible arribar a un acord.

I pel que fa a Iniciativa per Catalunya, aquí el consens ha estat menor. Jo no comparteixo les pors del diputat López Bulla sobre que aquesta Llei vingui a modificar l'estat del benestar o que no hi hagi garanties sobre el funcionament democràtic de les entitats o sobre la gestió, ans al contrari, crec que aquesta Llei reforça l'estat del benestar, està parlant de la complementarietat. No compartim aquests temors i estic segur que la història ens donarà la raó.

El nostre Grup, per tant, mantindrà el posicionament que va tenir en la Comissió i, per tant, votarà en contra de les esmenes vives dels diferents grups.

Jo, abans d'acabar, doncs, també, protocol·làriament, voldria agrair de nou a tots els diputats i a la diputada ponents d'aquesta Llei la seva col·laboració, la seva voluntat per arribar a un ampli acord, i també la seva comprensió envers el diputat que els parla. Agraïment que faig extensiu al lletrat senyor Pere Sol per les seves aportacions de caire tècnic i la seva habilitat per trobar el text a transaccionar, als serveis jurídics del Parlament així com al servei lingüístic. Agraïr a la Federació de Mutualitats les seves aportacions en els tràmits previs i també en la discussió parlamentària. I, per últim, agrair al director general d'Assegurances, al seu director, la seva col·laboració i suport, que faig extensiu, també, a la senyora Iolanda García, del gabinet del conseller.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Anem a trucar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, anem a començar les votacions. La primera votació serà sobre l'esmena 1 i 29, del Grup Popular.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 112 en contra i 4 abstencions.

A continuació, també del mateix Grup, les esmenes 11, 31 i 35.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 65 en contra i 51 abstencions.

Del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, una primera votació amb les esmenes 2, 4, 5, 7, 12, 13, 22, 24, 30, 33, 37, 39 i 42.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor, 77 en contra i 47 abstencions.

També del mateix Grup, les esmenes 3, 6, 9, 14, 16, 17, 18, 19, 21, 25, 26, 28, 32, 34, 36, 41 i 43.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor, 66 en contra i 58 abstencions.

D'Esquerra Republicana de Catalunya, l'esmena número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 65 en contra i 51 abstencions.

Del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'esmena número 20.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 77 en contra i 4 abstencions.

A continuació, la resta d'esmenes: 15, 23 i 40.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor, 66 en contra i 4 abstencions.

Passem, ara, al text del Dictamen. Com que els diversos grups han demanat votació separada de bastants articles els farem un per un.

Primer, l'article 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor, 11 en contra i 4 abstencions.

Article 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

L'article 7, apartat *a*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'article 10, punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 66 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt 15, punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

A continuació, de l'article 16, el punt 3, apartat *c*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'article 25.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor, 13 en contra i 4 abstencions.

A continuació, de la disposició addicional cinquena, el primer paràgraf, frase darrera, que va des de «La dita Llei» fins a «conceptes».

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, la disposició final segona.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 113 vots a favor, 11 en contra i 4 abstencions.

A continuació, la resta del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Se suspèn la sessió fins demà a les 9 del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i set minuts.